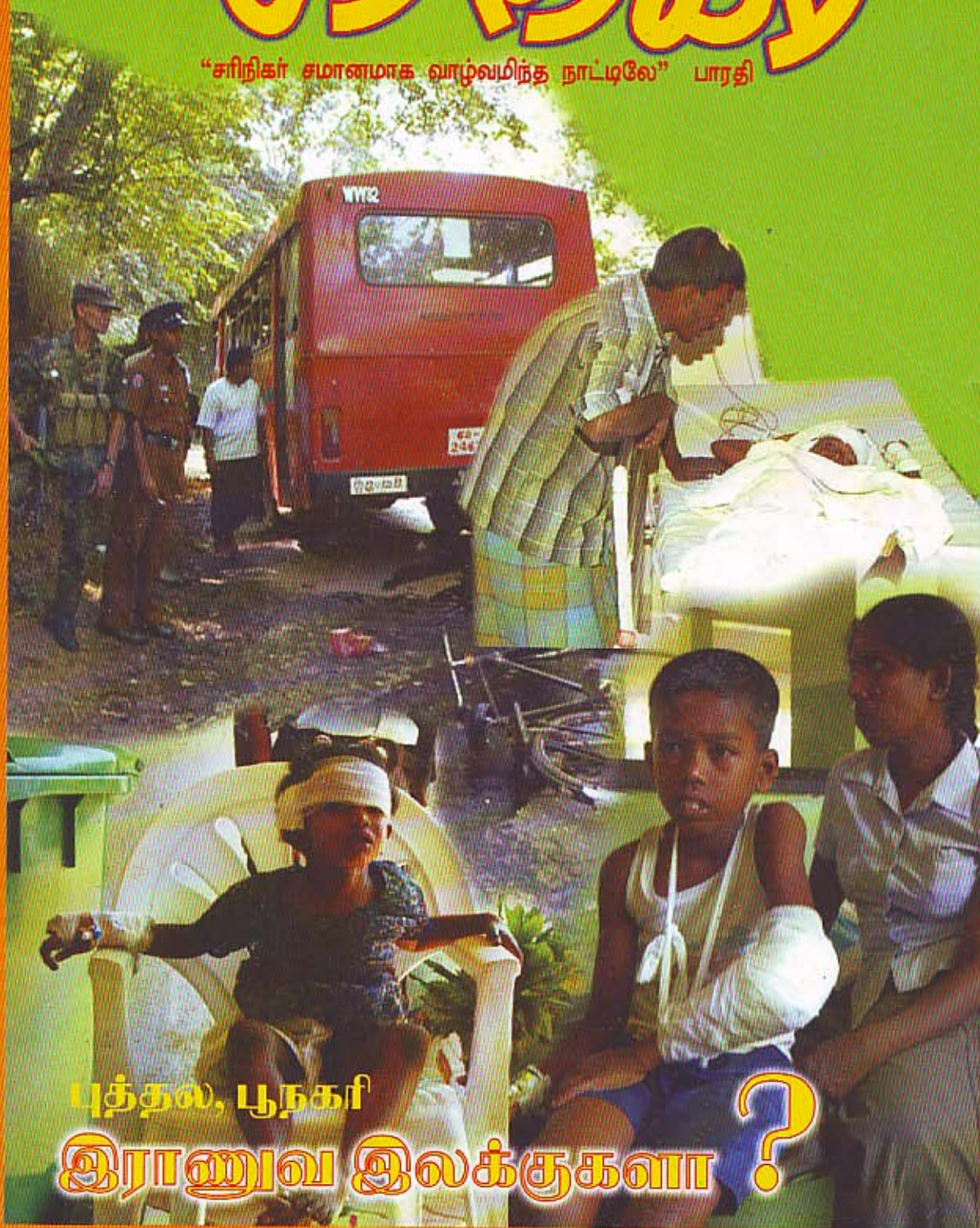

SARINIHAR

சரிநிகர்

“சரிநிகர் சமானமாக வாழ்வமிந்த நாட்டிலே” பாரதி

புத்தல, பூநகரி
இராணுவ இலக்குகளா ?

பெண் - மகளிர் - பெண்கள் மகளிர் மகளிர்

**அம் பாறை
முஸ்லிம்களின்
காணி
விவகாரம்**

22

**13ஆவது
திருத்தத்தை
துயில்
எழுப்புதல்**

26

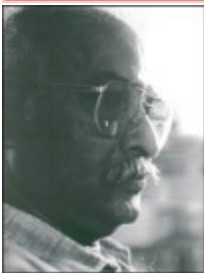
**அடர்ந்த
திறங்கலில்
திரளுந்
கலை**

57

**ஒல்கா: நூன்
வீழ்வைகைந்ரணலும்
அஹுமட்டேன்**

63

**மங்காத வீரர்
ஓவியர் - கே.எம்.ஆதிமூலம்
1938 - 15.01.2008**

85

**ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் :
மனச்சாட்சியின் குரல்**

94

வாசகர்	ஷெ(சா)ல்லடி	- 04
ஆசிரியர்	தலையங்கம்	- 07
மெல் லத்தியூரினி		- 09
அரசியல்		
அரசன் வழி மக்கள் தயாரா?		- 15
மட்டு - தேர்தல் சுதந்திரமானதா?		- 18
முஸ்லிம் மக்களின் காணி விவகாரம்		- 22
13ஆவது திருத்தத்தை துயில் எழுப்புதல்		- 26
தரிசனம்		- 28
சிறுகதை		
லூலூ		- 39
கவிதை		
லதா		- 47
டெண்ணியா		- 55
விவாதம்		
பார்க்க மறுக்கும் பக்கங்கள்		- 50
சினிமா		
அடர்ந்த நிறங்களில் திரளும் கனவு		- 57
ஒல்கா: நான் வீழ்வெனாலும் அழமாட்டேன்		- 63
மதிப்பீடு		
மலையகக் கவிதைகள்		- 68
இலங்கையில் தமிழர் ஓர் இனக்குழு வரலாறு		- 71
அனாரின் கவிதை முகம்		- 75
வரவு		
உள்ளூர் அறிவு, தேடலும் பதிவும்		- 79
புதிய கவிதைகளை அடையாளம் காட்டும் ஊற்று		- 80
நிகழ்வுகள்		
சட்டநாதனின் புதியவர்கள்		- 81
எல்லா விடுதலையையும் பற்றிப் பேசுதல்		- 83
நினைவுகள்		
ஓவியர் கே.எம்.ஆதிமூலம்		- 85
இங்மர் போர்க்மன்		- 89
ஜோர்ஜ் ஹபாஸ்		- 94
ஒரு அண்மையின் மறைவு		- 97

கடந்த இதழில் வெளியான கேலிச்சித்திரம் கிழக்கின் யதார்த்த நிலையை துல்லியமாக வெளிப்படுத்தியது. கிழக்கு மீட்பு என்பது பயங்கரவாதத்திலிருந்து என்பதல்ல. கிழக்கு மீட்புக்கு ஆதரவளிப்பது என்பதும் பயங்கரவாதத்திலிருந்து மீட்பதற்கான ஆதரவளிப்பு அல்ல. மாறாக அது அரசு பயங்கரவாதத்திற்கு ஆதரவளிப்பது. அதன் பேரினவாதத்திற்கு ஆதரவளிப்பது. அது தமிழராக இருந்தாலென்ன முஸ்லிம்களாக இருந்தாலென்ன. இதன் விளைவுகள் எல்லா மக்களையுமே பாதிப்புக்குள்ளாக்கும் இறுதியில் கிழக்கு தமிழர்களுடையதும் அல்ல முஸ்லிம்களுடையதும் அல்ல என்று ஆகிவிடும் என்ற எச்சரிக்கையை கேலிச்சித்திரம் ஏற்படுத்துகிறது.

ஏ.எச்.எம்.றிஸ்வான். பொத்துவில்.

தமிழில் சஞ்சிகை வடிவமைப்புக்கு முன்னோடி என்று சொல்லத்தக்கவகையில் சரிநகரின் வடிவமைப்பு நேர்த்தியாக இருக்கிறது. பக்கங்களைக் குறைத்து கால இடைவெளியையும் குறைத்தால் பயன் அதிகமாக இருக்கும்.

சுகுமாரன். தெகிவளை

கடந்த இதழில் நினைவுகள் பகுதியில் வெளியாகிய மகாஜன் பற்றி யகட்டுரை பழைய நினைவுகளைக் கிளறியது. அன்று மகாஜன் ஒளிப்பதிவு ஏற்படுத்திய பிரமிப்பு இன்றுவரை நிலவுகிறது. ஆச்சரியம் என்னவென்றால் இங்கு தமிழ்நாட்டில் கூட மகாஜன் பற்றி இவ்வளவு ஆழமான ஒரு எழுத்தும் வெளிவரவில்லை. ஆனால் இலங்கையிலிருந்து வந்திருப்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

ஆர்.வெங்கடராகவன், சென்னை

ராவயவில் வெளியாகும் அதே விடயம் தமிழில் சரிநகரில் வெளியாவதும் சரிநகரில் வெளியாகும் அதேவிடயம் சிங்களத்தில் ராவயவில் வெளியாவதும் வரவேற்கத்தக்க விடயம். இதனை இன்னும் பரவலாக கவிதை, சிறுகதை என விரிவு படுத்தனால் என்ன. சிங்கள இலக்கியங்களை நாமும் தமிழ் இலக்கியங்களை அவர்களும் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு ஏற்படுமல்லவா?

எஸ்.ஆர்.தாசன், யாழ்ப்பாணம்

ஏ.ஜே.கனகரட்னா பற்றிய சுரேஸ் கனகராஜாவின் கட்டுரை ஏ.ஜேயை அவருடைய பங்களிப்பை அறிவார்ந்த கண்ணோட்டத்தில் புரிந்து கொள்ள உதவியது. இதுவரை ஏ.ஜே பற்றி எழுதப்பட்ட பெரும்பாலான கட்டுரைகள் அவருடைய மனிதத்துவத்தையே வெளிப்படுத்தி நின்றன. ஆனால் சுரேஸ் கனகராஜாவின் கட்டுரை அவருடைய எழுத்தின் வகிபாகத்தை சரியாக இனம் காண உதவியது.

ஆ.சிவபாலன், கொழும்பு

குமரன் வெளியீட்டாளர்களுடைய ஈழத்து முன்னோடிகள் குறித்த புத்தக வெளியீடு என்பது நல்லதொரு முயற்சி. அந்த வெளியீட்டுத் தொடரை மாதமொன்றாக தொடர்ந்து அவர் வெளியிட வேண்டும். பாடசாலை ஆசிரியர்களும் அதிபர்களும் இத்தகைய நூல்களை பெற்றோர் வாங்க ஊக்குவிக்க வேண்டும். பாடசாலைகளே வாங்கி இவற்றை மாணவர்களுக்கு விநியோகிக்க ஏற்பாடு செய்தால் என்ன? கல்வித்துறையிலுள்ள தமிழ் அதிகாரிகள் இதுகுறித்துச் சிந்திப்பார்களா?

சுரேஸ் கனகராஜாவின் ஏ.ஜே பற்றிய கட்டுரை நன்றாக நாம் பார்க்கத் தவறிய பல பக்கங்களை பார்க்கத் தூண்டியது. சுரேஸ் கனகராஜாவுக்கும் சரிநகருக்கும் நன்றிகள்.

சு.விஸ்வநாதன் யாழ்ப்பாணம்.

சரிநகருடைய நேர்காணல்களுடைய தெரிவும் மொழிபெயர்ப்பும் அருமையாக இருக்கிறது. கடந்த இதழில் கவிஞர் மஹ்முத் தர்வீஷ் இன் நேர்காணல் போராடும் தேசத்தின் ஆன்மாவின் குரலாக இருந்தது. போருக்குள் வாழும் எங்களைப் போன்ற தேசத்தவருக்கு இது மிக நெருக்கமாக இருக்கிறது. நேர்காணலை தமிழில் தந்த சேரனுக்கு நன்றி. அதேபோல் முன்னைய இதழ் ஒன்றில் நேபாள மாவோயிஸ்ட் தலைவர் பிரசண்டாவின் நேர்காணல் இடம் பெற்றிருந்தது. அதுவும் எங்களுடைய போராட்டத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க உதவியது. அந்த நேர்காணலை தமிழில் தந்த சிவகுமாருக்கும் நன்றிகள்.

எம்.தவநாதன். வவுனியா

சரிநிகரில் வெளியாகும் சினிமா பற்றிய கட்டுரைகள் வழமை போல் வெறும் சினிமா விமர்சனமாக இல்லாமல் சினிமாவுக்கு அப்பாலும் அரசியல், பெண்ணியம், வரலாறு போன்ற பல விடயங்களை அறிவதற்குத் துணைபுகிறது. கடந்த இதழில் வெளியான லுமும்பா பற்றிய கேதாரநாதனின் கட்டுரை கொங்கோ பற்றிய ஒரு சித்திரத்தையே தந்திருக்கிறது. அதன் வரலாற்றையும் புரிந்து கொள்ள உதவியிருக்கிறது. சினிமா என்பது வெறுமனே பொழுதுபோக்கு சாதனம் மட்டுமல்ல அது கல்வியூட்டும், அறிவூட்டும் ஒரு சாதனமும் கூட என்பதை இத்தகைய திரைப்படங்களும் அவை பற்றிய விமர்சனங்களும் நிரூபிக்கின்றன. புரோவோக்ட் திரைப்படம் பற்றிய மணிதர்ஷாவின் கட்டுரையும் திரைப்படத்திற்கு அப்பால் எமது நாட்டு பெண்களின் நிலைமைகளோடு ஒப்பிட்டுச் சிந்திக்க வழி கோலுகிறது.

ச.கிருபாகரன். திருநெல்வேலி

ஈழத்துப் பத்திரிகைத்துறை வரலாற்றில் சரிநிகரின் உள்ளடக்கத்திற்கும், வடிவமைப்பிற்கும் எவ்வாறு ஒரு இடம் இருக்கிறதோ, அதேபோல் இப்போது சஞ்சிகை வரலாற்றிலும் சரிநிகருக்கு தனியிடம் ஒன்று உருவாகி வருகிறது. கடந்த இதழின் பின்னட்டைப் படமும் சஞ்சிகையின் வடிவமைப்பும், அச்சிடப்பட்ட தாளும் சரிநிகருக்கான ஒரு தனியிடத்தை உறுதி செய்கிறது. சட்டம் யார் கையில் என்ற தலைப்புடனான பின்னட்டைப் படம் பின்னர் நடந்த பல சம்பவங்களை முன்னுணர்ந்தது போல இருந்தது. அந்த முன்னுணர்வுக்கும், சரிநிகரின் துணிச்சலுக்கும் எமது பாராட்டுக்கள்.

எஸ்.எம்.எம்.இஸ்மாயில். கொழும்பு

சரிநிகருடைய சிறப்பே அதன் அரசியல் பார்வை தான். குறிப்பாக திசநாயகத்தின் கட்டுரை சீனா, இந்தியா, அமெரிக்கா ஆகிய வல்லரசுகளிடையே இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை எவ்வாறு பந்தாடப்படுகிறது என்பதை ஆதாரங்களுடன் விளக்கியது. அதேபோல் நாசமறுப்பானுடைய கட்டுரையும் கருணா அணியினருடைய அரசியல் வங்குரோத்துத்தனத்தை புட்டு வைத்தது. மக்களுடைய நலன் அவ்வது மக்களுடைய உரிமை என்பது எந்தவொரு தரப்பிற்கும் இரண்டாம் பட்சமானது தான். அதை அவர்கள் பேசுவதே தத்தமது நலனிலிருந்தே என்பதை

இக்கட்டுரைகளும் ஆசிரிய தலையங்கமும் தெளிவாக எடுத்தியம்புகின்றன. மஹ்மூத் தர்வீஷ் சொல்வது போல நம்பிக்கையுடன் போராடுவதைத்தவிர வேறு வழியேதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இ.வசபன், சண்டிலிப்பாய்

தரிசனம் பகுதி மிகவும் உபயோகமான ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது. ஒரே விடயம் குறித்து சிங்கள தமீழ் அபிப்பிராயங்கள் எவ்வாறு உள்ளன என்பதை அறிய வகை செய்கிறது. இரண்டு சமூகமும் எவ்வாறு சிந்திக்கின்றது செயற்படுகின்றது என்பதை இனங்காண உதவுகிறது அப்பகுதி. அவ்வாறே அரசியலிலும், இலக்கியத்திலும் சிங்களத்தில் என்னென்ன புதிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. அவற்றின் போக்கு என்ன என்பதை அறிய சில பக்கங்களை அவற்றுக்காக ஒதுக்கி வெளியிடுவது பயனுள்ளது. இலக்கியங்களுடான புரிதல் இரு சமூகங்களையும் இணைக்க வாய்ப்பாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

து.ஜெயக்குமார், கொழும்பு

செப்.ஓக் இதழில் வந்த சுமதி சிவமோகனுடைய கருத்தினைப் போன்று என்னிடத்திலும் ஒரு கருத்திருக்கிறது. அது, பத்திரிகை வடிவில் வந்த சரிநிகர் இதழ்களில் பிரசுரமான கட்டுரை மற்றும் விடையதானங்களை விட சஞ்சிகை வடிவில் வரும் சரிநிகர் இதழ்களில் பிரசுரமாகும் கட்டுரை மற்றும் விடயதானங்கள் ஆளுமை குறைந்தனவாகவும், குறிப்பிட்ட ஒரு வட்டத்துள் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதாகவும் உணர்கிறேன். ஒருவேளை சரிநிகர் பத்திரிகையாக வந்த காலத்திலிருந்து இப்போது சஞ்சிகையாக வருகின்ற கால நகர்வில் என்னுடைய அறிவு(?) விசாலித்துத் தொலைத்திருக்கிறதோ(?) தெரியவில்லை. இதனை எழுதிக் கொண்டிருக்கும் போது சிவராமைப்பற்றிய நினைவுகள் என்னுள் எழுந்து மனதைக் கனக்கச் செய்கின்றன.

தா.உமாகரன். வெள்ளவத்தை

நான் சரிநிகரின் நீண்டகால வாசகன் 2001 இல் அது நின்று போன நிலையில் கவலையுடனிருந்தேன். மீளவும் அது சஞ்சிகையாக வெளிவருவது மிகவும் மகிழ்ச்சி தருகிறது.

கே.எஸ்.ரி.மாணிக்கவாசகம், அக்கரைப்பற்று

சொல்லுநா மகிந்த நாமமே!

மற்றுப் பற்றெமக் கின்றி நும்திருப் பீடமே மனம் பாவித்தோம்
கற்றதும் மறந்தோமினிக் கல்லாத தன்மை வந்தெய்தினோம்
உற்றவர் படைசூ முநின் றுலகை ஆட்டிடும் ராஜபக்சரே
நற்றவா உமை நாம் மறக்கினும் சொல்லுநா மகிந்த நாமமே

-ம.வி.மு.நாய் அனார்

நன்றி: Lanka Dissent

சரிநிகர் ஜனவரி - பெப்ரவரி 2008

சரிநகர்

சரிநகர் சமாணமாக வாழ்வறிந்த நாட்டிலே
- பாரதி

சொல்லும் பொருளும்

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் உள்ள ஒன்பது உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான தேர்தல் எதிர்வரும் மார்ச் மாதம் 10ம் திகதி நடைபெறப்போகிறது. தேர்தல் சுயாதீனமாக நடப்பதற்கான வாய்ப்புக்கள் இன்னமும் அங்கு உருவாகிவிடவில்லை என்பது யாவருமறிந்த ரகசியம் என்றபோதும் தேர்தல் நடக்கப் போகிறது.

இம்மாவட்டத்தில் சுயாதீன தேர்தல் ஒன்றை நடத்துவதற்குப் பொருத்தமான சூழ்நிலை இல்லை என்பதனால், தேர்தல்களை உடனடியாக ரத்து செய்யுமாறு 9 சிவில் அமைப்புக்கள் கோரிக்கை விடுத்துள்ளன.

வாக்காளர்கள் அச்சுறுத்தப்பட்டுள்ளதாகவும், வேட்பாளர்கள் நெருக்கடிக்கு உள்ளாகப்பட்டுள்ளதாகவும், அவ்வாறானதொரு சூழ்நிலையில் சுதந்திரமான வாக்களிப்பையும் நீதியான தேர்தலையும் எதிர்பார்க்க முடியாதெனவும் இந்த அமைப்புக்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

இவ்வாறானதொரு சூழ்நிலையில் ஆட்சியிலுள்ள அரசாங்கம் தேர்தலை நடத்துவதென்பது இலங்கை அரசியலுக்கு ஒன்றும் புதிய விடயமல்ல.

1994இல் யாழ்ப்பாணத்திலும் இதேமாதிரியான சூழலில் தன்னுடைய அரசியல் காரணங்களுக்காக சந்திரிகா அரசாங்கம் தேர்தலை நடாத்தியது. அளிக்கப்பட்ட சிலநூறு வாக்குகளின் அடிப்படையில் பிரதிநிதிகளையும் தெரிவு செய்து, இந்தப் பெரும்பான்மை ஜனநாயகம் என்கிற கேலிக்கூத்தை அரங்கேற்றியது. தேர்தலில் வாக்களிக்காத, வாக்களிக்க விரும்பாத பெரும்பான்மையினரின் ஜனநாயகம் பற்றி இந்தப் பெரும்பான்மை ஜனநாயகம் ஒருபோதும் அக்கறைப்படுவதில்லை. அதிகாரத்தைக் கையில் எடுத்தக்கொள்வதற்கான ஒரு சட்டபூர்வ அங்கீகாரத்திற்காகத்தான் இந்த ஜனநாயகம் பேசப்பட்டு வருகிறது.

கடந்த பொதுத் தேர்தலிலும் ஜனாதிபதித் தேர்தலிலும் இதுதான் நடந்தது.

ஆனால், அந்தத் தேர்தல்களை விட இந்தத்தேர்தலின் இன்னுமொரு அலகம் என்னவென்றால் வேட்பாளர்களே பலவந்தமாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது தான். தாங்கள் பலவந்தமாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதையே வெளியில் சொல்ல முடியாத அலகம் அவர்களுக்கு. வாக்காளர்களைப் போன்றே வேட்பாளர்களும் மனித உரிமை மீறல் சம்பவங்களினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாகவும், அவர்கள் அது தொடர்பாக வெளியில் சொல்வதற்கு அஞ்சுவதாகவும் இந்த சிவில் அமைப்புக்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

போரின் காரணமாக இடம் பெயர்க்கப்பட்ட மக்களின் முறையான மீள் குடியேற்றம் பற்றியோ அவர்களுடைய இயல்பு வாழ்க்கைக்கான புனருத்தாரணம் பற்றியோ இருக்கும் அக்கறையைவிட அந்த மக்களுடைய வாக்களிக்கும் உரிமையில் அரசுக்கு இருக்கும் அக்கறையின் நோக்கம் மிக வெளிப்படையானது.

பல்வேறு மனித உரிமை மீறல் நடவடிக்கைகளில் குற்றச்சாட்டுக்கு உள்ளாகியிருக்கும் இராணுவத்துடன் சேர்ந்து இயங்கும் துணை இராணுவக் குழுக்களுக்கு அரசியல் சாயம் புகுவதும், அவற்றுக்கு ஜனநாயக முகமூடி அணிவிப்பதும் அதனுடாக இதுவரை அரசாங்கத்தின் மேல் சுமத்தப்பட்டு வந்த கிழக்கில் துணை இராணுவக் குழுக்களைப் போஷிப்பதான குற்றச்சாட்டிலிருந்து தான் தப்பிக் கொள்வதுமாகும்.

உள்ளூராட்சிசபைத் தேர்தல்களைத் தொடர்ந்து கிழக்கு மாகாணத்திற்கான மாகாணசபைத் தேர்தலை நடத்துவதனுடாக பிரிக்கப்பட்ட கிழக்கிற்கான ஏற்புடைமையையும் உருவாக்க அரசாங்கம் முயல்கிறது.

சுதந்தர சந்தை, சுதந்திர பேச்சு, சுதந்திர உலகம் என்பன போன்ற சொற்றொடர்களுக்கும் சுதந்திரத்திற்கும் எவ்வாறு இதுவரை எந்தச் சம்பந்தமுமில்லாமல் இருக்கிறதோ, அதேபோல் மக்களாட்சி, மக்களுடைய தெரிவு, மக்களுடைய அபிப்பிராயம், மக்களுடைய விருப்பம் கருத்தும், என்ற சொற்பதங்களுக்கும் மக்களுக்கும் இந்த ஜனநாயக வழிமுறைகளில் ஒரு போதும் சம்பந்தமிருப்பதில்லை என்பது மீள ஒரு முறை நிரூபிக்கப்படப் போகிறது. அதனை நிச்சயமாக இந்த உள்ளூராட்சி சபைத் தேர்தல் நிரூபித்தக் காட்டும். யார் வெற்றி பெற்றாலும், இந்தத் தேர்தலில் வெல்லப்போவது அரசாங்கம்தான். ஆக மக்கள் முன் உள்ள கேள்வி இதுதான்:

இந்த ஜனநாயகம் நமக்குத் தேவைதானா?

வெளியீடு

சரிநகர்,
237/22, விஜயகுமாரதாங்க வீதி,
கொழும்பு - 05
5674225
sarinihar@gmail.com

அச்சுப் பதிப்பு

நவமக அச்சகம்,
66/4, பரீதர்மராம வீதி,
இரத்தமலானை

தமிழின் கவிதையியல்

கார்த்திகேச சிவத்தம்பி

தகைசார் ஓய்வுநிலைப் பேராசிரிய, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

இலக்கிய நிலைப்பட்ட தமிழ்க் கவிதையின் ஆக்கம், அமைப்பு, கருத்துநிலை அடிப்படைகள் பற்றிய வலுவான தமிழாய்வு இன்னும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இந்நிலையில் இலக்கிய நிலைப்பட்ட தமிழ்ப்பா கவிதையின் இடையறாப் பாய்வு பற்றிய ஒரு பார்வையினைத் தரும் இந்நூல் முதலில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழிலக்கியத் துறையில் (2004) விரிவுரைத் தொடராக வழங்கப்பெற்றது. நூல் நிலையில் தலைப்பு "தமிழின் கவிதையியல்" என மாத்திரமே நிற்பினும், புலமை நிலையில் இது ஒரு "தேடலாகவே" அமைகின்றது. சங்க இலக்கியங்கள், அற இலக்கியங்கள், பக்தி இலக்கியங்கள், காப்பிய இலக்கியங்கள், அரசவை இலக்கியங்கள், கோயில் இலக்கியங்கள், சமூக நோக்கு இலக்கியங்கள் எனப் பேரலைகள் பல மேற்கிளம்பிய தமிழ்க் கவிதையின் அடிப்படைகளை இனங்கண்டுகொள்வதற்குதவும் வகையில் இந்நூலிலே காலநிலைப்பட்ட தமிழ்க் கவிதையோட்டத்தின் பருநிலைப் பார்வை தெளிவாக்கப்படுகின்றது.

குமரன் புத்தக இல்லம்

பொருளடக்கம்: முகவுரை/ தொல்காப்பியத் துணையின்றிச் சங்கப் பாடல்கள்/ தொல்காப்பியம் சுட்டும் இலக்கிய ஆக்கக் கொள்கைகள்/ சங்கப்பின் பாடல் மரபு/ பாட்டியல் மரபிற் பாரிய மாற்றங்கள்/ தமிழ்க்கவிதைப் பாய்வின் திருப்புமுனைகள்/ கட்டில், செவிப்புல ஊடகங்களில் தமிழ்க்கவிதை/ நிகழ்த்தாத நிறைவுரை/ பின்னிணைப்பு: ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதைமரபு - ஒரு சுருக்கம்/ உசாத்துணை நூல்கள் பற்றிய ஒரு குறிப்பு/ சுட்டி.

ISBN 978-955-659-068-4 / 248 Pages (XIV + 233)/ 145mm x 215mm/ Price Rs. 500/=

வன்னியின் கதை முல்லைமணி வே. சுப்பிரமணியம்

"வன்னியின் கதை" என்னும் இந்நூல் வன்னியின் வாழ்வியலைச் சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு பின்னணியிலே ஆய்வு செய்கிறது. வன்னிபிரதேசத்தின் வரலாறு, பொருளியல், கல்வி, கலைகள், வைத்தியம், இலக்கியம், சமயம், நீர்ப்பாசனம் முதலான பல அம்சங்களை உள்ளடக்கிய முதல் நூல் இதுவாகும். வன்னிப் பிரதேசம் பற்றி ஏற்கனவே வெளிவந்த நூல்கள், கட்டுரைகள், ஆவணங்கள், பதிவேடுகள் முதலானவற்றை உள்வாங்கி, ஆசிரியரின் பட்டறிவையும் பயன்படுத்தி இந்த நூல் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. வன்னிப்பிரதேசம் பற்றி அறிய விரும்பும் பொது வாசகர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்கும் வேண்டிய தகவல்களை இந்த நூல் கொண்டுள்ளது.

ISBN 978-955-659-066-8 / 240 Pages (XIV + 200)/ 145mm x 215mm/ Price Rs. 400/=

இலங்கையில் முஸ்லிம் நுண்கலை

எம். எஸ். எம். அனஸ் - முதுநிலை விரிவுரையாளர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் இலங்கையில் முஸ்லிம்களின் நுண்கலை மரபும் கலை பற்றிய சிந்தனைகளும் இந்நூலின் பிரதான விடயப்பொருள்களாகும். முஸ்லிம்களின் கலை ஈடுபாடு, இரசனையியல் உணர்வு என்பன மனிதப் பொது இரசனையின் அம்சமாக ஏன் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் கலை தொடர்பான முஸ்லிம்களின் எதிர்ப்புணர்வுகளின் யதார்த்தம் என்ன? என்ற வினாவும் இந்நூலில் பேசப்படும் மற்றும் சில விடயங்களாகும். கலைக்கெதிரான மனோபாவங்கள் எவ்வாறு இருந்தபோதும் கலைத்துறையில் முஸ்லிம்களின் சில சாதனைகள் மகத்துவம் மிக்கவை. முஸ்லிம்களிடையே நிலவும் கலைகளுக்கு ஆதரவற்ற மனோபாவம் எதை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்ற வினா தொடர்ச்சியான கருத்துப் பரிமாற்றத்துக்கு உரியது. இது இந்நூல் முழுக்கவும் விரிவிற்கும் ஒரு பொது விமர்சன நோக்கு எனக் குறிப்பிடலாம்.

ISBN 978-955-659-072-2 / 140 Pages (XII + 128)/ 145mm x 215mm/ Price Rs. 400/=

குமரன் புத்தக இல்லம்

361, 1/2 டாம் வீதி, கொழும்பு-12, தொ.பே. 2421388, மி. அஞ்சல் : kumbh@slnet.lk
3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலணி, வடபழனி சென்னை - 600 026

அகன்ற ஆழ்ந்த அறிவிற்காய்

Towards Wider and Deeper Knowledge

விடுதலையும் சுதந்திரமும்

கொசோவா விடுதலை பெற்றது! சேர்பியரின் இன ஒதுக்கல் நெருக்கடியிலிருந்து விடுபட்ட சுதந்திர தனி நாடாக தன்னைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டது! பத்திரிகைகளும் வானொலிகளும் பரபரப்பாக அறிவித்திருக்கின்ற செய்தி இது. தமிழ் ஊடகங் களுக்கு இந்தச் செய்தியை அறிவிப்பதில் மேலதிக திருப்தி ஒன்றும் வெளிப்பட்டது.

ஐ.நா. படைகளின் கண்காணிப்பின் கீழ் இருந்த கொசோவா, சுதந்திரப் பிரகடனத்தை வெளி யிட்டதும் அதை அமெரிக்கா உள்ளிட்ட

ஐரோப்பிய ஒன்றிய நாடுகள் அங்கீகரித்ததும், ஈழத்தமிழர் விடுதலை தொடர்பாக ஆதரவு காட்டும் சக்தி களிடையே பெரும் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தி யிருக்கிறது.

இலங்கை அரசாங்கம்,

தான் இந்தப் பிரகடனத்தை எதிர்ப்பதாக அறிவித்துள்ளது. "உண்டு ருசி கண்ட சீடருக்கு தன் உத்தியோகத்தை விட மனமில்லை" என்ற கதைபோல சிறுபான்மை மக்களை அடக்கி ருசிகண்ட எந்த நாட்டுக்குத்தான் கொசோவோ சுதந்திரப் பிரகடனம் செய்தது பிடிக்கப் போகிறது. இலங்கை, இந்தியா, சீனா, ரஷ்யா என்று அது எந்த நாடாக இருந்தாலும் இதுதான் நிலை.

இவர்களும் சரி ஆதரிக்கிற நாடுகளும் சரி யாருமே கொசோவாவின் பிரகடனத்தை ஆதரிப்பது ஒன்றும் அந்த நாட்டு மக்களின் அரசியல் போராட்டத்தையும் அதன் நியாயத்தன்மை அல்லது நியாயமற்ற தன்மையை அடிப்படையாக வைத்து அல்ல. மாறாக தமது நலன்களுக்கு இது எவ்வாறு சாதகமாக அமையும் என்பதை வைத்துத்தான்.

ஆனாலும் அல்பேனியர்களை பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட கொசோவாவின் மீது சேர்பியர்கள் நடாத்திய இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான கொசோவா மக்களின் போராட்டம் இதன் மூலம் வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்பதை மறுக்க முடியாது. அவர்கள் இன ஒடுக்கு முறை யிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆம் இன விடுதலையை! அதற்காக நாம் சந்தோசப்படலாம்.

ஆனால் இந்த விடுதலை அமெரிக்கா தலையிலான

குழாமின் ஆதரவுடன் நடந்திருக்கிறது. ஐ.நா.படைகளின் பாதுகாப்பினுள் நடந்திருக்கிறது. அவ்வளவுக்கு இவர்கள் கொசோவா மக்களின் மீது அக்கறை காட்டுவது அந்த மக்கள் மீதான

அக்கறையில் தான் என்பதை பிரகடனம் செய்த கொசோவா மக்களே நம்புவார்களோ என்னவோ...

உண்மையில் அவர்கள் பெற்றிருப்பது சுதந்திரம் தானா என்ற கேள்வியை இது எழுப்புகிறது. ஆம் இது சுதந்திரம் அல்ல. இன ஒடுக்குமுறையிலிருந்தான விடுதலையை மட்டுமே பிரகடனம் செய்த கொசோவா மக்கள் இனித்தான் தமது சுதந்திரத்திற்காகப் போராட வேண்டியிருக்கும் என்பது தான் உண்மை. ஐ.நா.வின் உண்மை முகத்தை தரிசிக்க இது நல்ல ஒரு ஆரம்பமாக அமையும்.

வாழ்க கொசோவா மக்கள்!

வாழ்த்துக்கள் உங்கள் சுதந்திரப் போருக்கு!

தம்பி இல்லாத சிக்கல்

இலங்கை அரசாங்கத்தின் தலைவர் என்ற முறையில் இலங்கை அரசியலமைப்பு சபையை இதுவரை நியமிக்காமல் காலத்தை கடத்தி வருகிறார் ஜனாதிபதி என்று எதிர்க்கட்சிகள் பலமாக விமர்சித்து வருகின்றன.

இதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் உண்டு.

எல்லா முக்கியமான ஆணைக்குழுக்களையும் உள்நாட்டு இறைவரி ஆணைக்குழு, எலெக்சன் கொமிசன், பப்ளிக் சேவிஷ் கொமிசன், பொலிஸ் கொமிஷன் என்று முக்கியமான கொமிசன்கள் எல்லாம் நியமிக்கும் அதிகாரம் உண்மையில் இந்த அரசியலமைப்பு சபைக்கு மட்டுமே உண்டு.

இந்த அரசியலமைப்பு சபை நியமிக்கப்பட்டு விட்டால் அதன் பிறகு மற்றைய கமிசன்களின் ஆணையாளர்களை நியமிக்கும் அதிகாரம் ஜனாதிபதியின் கையை மீறிப்போய்விடும்.

ஆக அரசியலமைப்பு சபையையே நியமிக்காமல் விட்டுவிட்டால்...? மற்றைய அனைத்துப் பதவிகளும் அவருடைய கைகளிலே தங்கிவிடும். ஆனால் இது சட்ட விரோதமானது. எனவே நியமிப்பதற்கு யாரையும் எதிர்க்கட்சிகள் பிரேரிக்கவில்லை என்ற சப்பைக்கட்டுவாதத்தை இதுவரை ஜனாதிபதி சொல்லி வந்தார். இப்போது எதிர்க்கட்சிகள் ஒருவரைப் பிரேரித்து விட்டன.

இதில் ஜனாதிபதிக்கு உள்ள சங்கடம் என்னவென்றால் அனைத்து சிறுபான்மைக் கட்சிகளும் ஒப்புக்கொள்ளும் ஒருவரை பிரேரிக்கும் போது அந்த ஒருவர் தன்னுடைய ஆளாக இல்லாமல் இருந்தால் என்ன செய்வது என்பதுதான். இப்போது மற்றக் கட்சிகள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கும் முன்னாள் கணக்காளர் நாயகம் மாயாதுன்னை அவர்களை நியமிக்க ஜனாதிபதிக்கு விருப்பமில்லை.

யாரை நியமித்தால் இந்தச் சிக்கலை தீர்க்க முடியும்? துரதிர்ஷ்டமாக அவருக்கு இன்னொரு படித்த தம்பி

இல்லாதது பெரிய குறையாகப் போய்விட்டது. ஆனால் அவரது இந்தக் கவலையைப் போக்க தானாக முன்வந்து தனது மந்திரிப் பதவியையும் துறக்கத் தயாராக இருந்தார் கலாநிதி மேர்வின் டி சில்வா. ஆனால் அவரை நியமிப்பதில் ஜனாதிபதிக்கும் இன்னும் பெரிய தயக்கம். தனது அதிகாரத்தில் அவருக்கும் பங்கு கொடுத்தாகி விடும் என்ற அச்சம் அவருக்கு.

ஆனால் கலாநிதி மேர்வின் டி சில்வாவுக்கு அந்தத் தகுதி இருக்கிறதா என்ற கேள்வியை அவர்களது கட்சிக்காரர்களே கேட்டிருக்கிறார்கள். இருப்பினும் அவரது கராட்டிச் சங்க கலாநிதிப் பட்டத்தைக் காட்டி

அவரை நியமித்துவிட முடியுமாக இருந்தாலும் ஜனாதிபதிக்கு தயக்கம் 'அதிகாரப்பகிர்வு'. சொன்னதைச் செய்யும் ஒரு 'சுப்பன்' அந்தப் பதவிக்கு அவருக்கு அவசரமாக தேவைப்பகின்றார்.

இதை விட்டு விடுங்கள் யாரை நியமித்தாலும் நடக்கப் போவது ஒன்று தான் என்று நீங்கள் சலித்துக் கொள்வது தெரிகிறது. ஆனால் இந்தப் பதவிக்கு மேர்வின் டி சில்வாவை நியமித்துவிட்டு அவரது பாராளுமன்றப் பதவிக்கு ஆனந்தசங்கரியை நியமிக்க ஒரு முயற்சி நடந்தது.

அது இப்போது கைகூடவில்லை

ஆனால் ஜனாதிபதிக்கு ஏன் ஆனந்தசங்கரி அவர்களை அந்தப் பதவிக்கு - அரசியலமைப்பு சபைக்கு - நியமிக்க முடியாது? எல்லாவிதத்திலும் ஜனாதிபதிக்கு முழுமையான விசுவாசமாக அவர் சொன்னபடி அறிக்கை விடவும் ஆட்களை நியமிக்கவும் மிகவும் பொருத்தமானவர் ஆயிற்றே அவர்? தவிரவும் ஒரு தமிழரை நியமித்ததாக 'ஜனநாயகப் பெருமை'யும் ஜனாதிபதிக்கு கிடைக்குமே?

ஏன் நியமிக்க கூடாது? ஜனாதிபதி இதற்கு என்ன பதில் சொல்லப் போகிறார்?

புலியிரச்சினை = இனப்பிரச்சினை

பேராசிரியர் திஸ்ஸ விதாரணவினால் அனைத்துக் கட்சிப் பிரதிநிதிகளின் தீர்வு என்று முத்திரை குத்தப்பட்டு ஜனாதிபதியிடம் கையளிக்கப்பட்ட இரண்டு பக்கத் தீர்வு பற்றி ஆத்திரமடையாதவர்கள் யாருமில்லையென்று சொல்லலாம் - பேராசிரியர் திஸ்ஸ விதாரண உட்பட.

பேராசிரியரின் கட்சியான லங்கா சமசமாஜக் கட்சி கூட இதற்கு எதிராகக் கருத்து வெளியிட்டுள்ளது.

ஆனால் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர்பிரபாகரனால் "நடைமுறை தெரிந்த மனிதர்" (Practical man) என்று பாராட்டப்பட்ட ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஸவிற்கு, இவர் களின் இந்த ஆத்திரம்

கேட்பதும் நடைமுறைச் சாத்தியமற்ற விடயமென்பதால் அவர் அவர்களை வேறு வழிகளில் ஒப்புக் கொள்ள வைத்தார். பதவியைப் பறித்தல், பறிப்பதாக மிரட்டுதல் போன்றவற்றால் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தினார். அதிகாரத்திலும், கட்சிக் குள்ளும் தனக்கு ஆதரவானவர்கள் தேவை என்பதால் தனது சகோதரர்களுக்குப் பதவி வழங்கினார். நாடு முழு வதும் படுகொலைகளும், ஆட்கடத்தல்களும் தொடர்கின்றதைக் கட்டுப்படுத்துவது நடைமுறைச் சாத்தியம் அற்றது என்பதால் அவர் அதைப் பற்றி அக்கறைப்பட வில்லை. எதிர்க்கின்ற, நியாயம் கேட்கின்ற அரசியல்வாதிகளையும் அவர்கள் கவனித்துக் கொள்வார்கள் என்பதால், அவர் இந்தக் கொலைக் கும்பல்கள் பற்றியும் அக்கறை காட்டவில்லை.

ஏன் என்பது புரியவில்லை. பாவம் அவர்கள் 63 தடவை சந்தித்து 11,000 பக்கங்களில் எழுதி வைத்த தீர்வு யோசனைகளை ஒரே நாளில் தூக்கி வீசிவிட்டார் ஜனாதிபதி என்பதால் அவர்களுக்கு இந்த ஆத்திரம் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும். ஆனால் 11,000 பக்கங்களையும் படித்துப் பார்த்து அதை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காகப் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்து அதற்கு அதன் ஆதரவைப் பெற்றுக் கொள்வது என்பது எவ்வளவு கடினமான காரியம் என்பது ஜனாதிபதிக்குத் தெரியும். நடைமுறைச் சாத்தியமில்லாத விடயங்களில் இறங்குவதில் அவர் அவ்வளவு அக்கறை காட்டுபவர் அல்ல. பத்திரிகைகளை விமர்சிக்க வேண்டாம் என்று கேட்பதும், தன் கட்சி அரசியல்வாதிகளைத் தான் நினைப்பவற்றைச், செய்பவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு

ஆக அவர் ஒரு நடைமுறைவாதி (Practical man). நடைமுறைச் சாத்தியமானதெதுவோ அதைச் செய்து தனது பதவியையும், அதிகாரத்தையும் பாதுகாத்துக் கொள்வதுதான் அவரது இயல்பு.

எனவே அவர் 11,000 பக்கங்களைக் கொண்ட தீர்வுத் திட்டத்தைக் கிடப்பில் போட்டுவிட்டு 13ஆவது திருத்தச் சட்டத்தை நடைமுறைப் படுத்துவதன் மூலமாக தீர்வுக்கான முயற்சியில் ஈடுபடப் போவதாக அறிவித்துள்ளார். இதிலே யாரும் ஆத்திரமடைய வேண்டிய எதுவும் இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. எல்லாக் கட்சிகளும் கூடி அறுபதுக்கு மேற்பட்ட அமர்வுகளில் தயாரித்த 11,000 பக்கங்களில்

உருப்படியான தீர்வு உள்ளடங்கி இருக்கும், அதன் மூலமாக நாட்டிற்கு ஏதாவது நல்லது நடக்கும் என்று யாராவது நம்பியிருந்தால், இப்போது நடைபெற்ற ஜனாதிபதியின் இந்தத் திடீர் நடவடிக்கை தொடர்பாக ஆத்திரமடைவது நியாயம். ஆனால் இந்தக் கட்சிகள் கூடிய விதம், அவை தீர்வுக்காக அறிக்கை தயாரித்த விதம் எல்லாவற்றையும் பார்க்கும் போது அப்படி அது ஏதாவது பயனுள்ள தீர்வைத் தரும் என்ற நம்பிக்கை யாருக்காவது இருக்கிறதா?

ஜேஆர் காலத்து சர்வகட்சி மாநாடு போல இதுவும் ஒரு நாடகம் என்ற கருத்தே அனைவரிடமும் இருக்கிறது.

இப்போது பாராளுமன்றத்தில் 2\3 பெரும்பான்மை இல்லாமலும், இந்தியாவுடன் பகைத்துக் கொள்ளாமலும், ஐ.தே.கட்சியின் எதிர்ப் பின்றியும் ஒரு தீர்வை முன் வைத்து அதன் மூலம் பிரச்சினையை தீர்ப்பதற்கு முயல்வதாக கூறுவது போல ஒரு "நடைமுறைச் சாத்தியமான" நடவடிக்கையாக ஜனாதிபதிக்கு வேறென்ன இருக்க முடியும்.

தமிழ் மக்களினது பிரச்சி னையைத் தீர்ப்பதற்காக தனது அரசியல் இருப்புக்கு நெருக்கடியை ஏற்படுத்திக் கொள்ள ஜனாதிபதி என்ன முட்டாளா? அல்லது அவர் என்ன தமிழ் மக்கள் தெரிவு செய்த பிரதிநிதியா?

ஆக, அவர் செய்திருப்பது முழுக்க முழுக்க நடை முறைச் சாத்தியமான செயல். 13ஆவது திருத்தச் சட்டத்தை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்துவதை யாரும் எதிர்க்க முடியாது. வடக்கும், கிழக்கும்

இணைந்திருந்த நிலைமை இன்று இல்லை என்பதால், முற்று முழுதான அதிகாரப் பரவலாக்குதலிலும், நடைமுறைப்படுத்துதலிலும் சட்டரீதியான சிக்கல்கள் எழக்கூடும். ஆனால் அது சட்டத்தின் பிரச்சினையே ஒழிய ஜனாதிபதியின் பிரச்சினை அல்லவே.

13ஆவது திருத்தச் சட்டத்தை முழுமையாக நடைமுறைப்படுத்துவதை எந்தவொரு மாகாண சபையும் எதிர்க்கப் போவதில்லை. ஏனெனில் அது அனைத்து மாகாணங்களுடனும் அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள வழி செய்கிறது. மேல்மாகாண முதலமைச்சராக இருந்தபோது மாகாணசபைக்கு அதிகாரம் போதாது என்று கூறிய சந்திரிகா, தான் ஜனாதிபதி ஆகியபோது, அந்த மாகாணசபைகளுடன் அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு கொஞ்சமும் முயலவில்லை. ஆனால் இப்போது மஹிந்த அதனைச்

செய்யப் போவதாக அறிவித்திருக்கிறார். எவ்வளவு செய்வார் என்பது அவரது விருப்பத்தைப் பொறுத்தது. ஏனென்றால் அதிகாரப் பகிர்வு என்பது 13ஆவது திருத்தச் சட்டத்தின்படி திருப்பிப் பெற முடியாத பகிர்வு அல்ல. விரும்பியபோது கொடுக்கவும் திருப்பி எடுக்கவும் மத்திய அரசுக்கு முடிகிற பகிர்வுதான். ஏற்கெனவே கொடுக்கப்பட்டிருந்த பல அதிகாரங்களை ஜனாதிபதி பிரேமதாசா திரும்பப் பிடுங்கிக் கொண்டது ஒன்றும் புதிய கதையல்ல.

அதாவது ஜனாதிபதி அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதன் மூலமாக ஒரு மாகாணசபையைத் தான் விரும்பிய அளவிற்கு சுதந்திரமாக இயங்க வைக்க முடியும். இதைவிடச் சிறப்பாகவும் நடைமுறைச்சாத்தியமாகவும் ஜனாதிபதியால் செய்யக் கூடியது வேறென்ன இருக்க முடியும். எனவே அவர் சரியான முடிவைத்தான் தெரிவித்திருக்கிறார்.

ஆனால், இனப்பிரச்சினைக்கு இது தீர்வாக அமையுமா? 20 ஆண்டுக்கு முன்பே அதிகாரம் போதாது என்று ஒதுக்கப்பட்ட மாகாணசபையால் எப்படி இந்தப் பிரச்சினைக்கு அதைத் தீர்வாக வைக்க முடியும் என்ற சந்தேகம் உங்களுக்கு எழுகிறது அல்லவா?

அந்தக் கவலையை விடுங்கள். யார் இந்த

மாகாணசபையை எதிர்க்கிறார்கள்? புலிகளைத் தவிர மற்ற எந்த அரசியற் கட்சியும் மாகாணசபைத் தேர்தலை அறிவித்தால் தேர்தலில் இறங்கத்தான் முடியும். அதிலும் அரசுக்குப் பிடிக்காதவர்கள் இறங்கினால் அவர்களைக் கட்டுபடுத்த இருக்கவே இருக்கிறது பிள்ளையான் தலைமையிலான தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம்.

அவர்கள் அதைப் பார்த்துக் கொள்வார்கள்.

புலிகளைக் கோத்தபாய பார்த்துக் கொள்வார். இன்னும் ஒன்றரை ஆண்டுகளில், புலிகள் ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டுவிட்டு அரசிடம் சரணடைந்து விடுவார்கள். அதற்குப் பிறகு என்ன? டக்ளஸ் தேவானந்தா இருக்கிறார் 13ஆவது திருத்தச் சட்டத்தை ஆதரிக்க. தமிழ் மக்களுக்கு மாகாணசபை அரசின் கீழ் சுதந்திரத்தை வழங்கி வழிநடாத்த, ஏற்ற தலைவர். ஆக, பிரச்சினைப்படுத்த யாருமே இல்லாதபோது பிரச்சினை எப்படி வரும்? நான் சொல்வது "புலிப்பிரச்சினைக்கான" தீர்வு அன்றி "இனப்பிரச்சினைக்கான" தீர்வு அல்ல என்று நீங்கள் முணுமுணுப்பது கேட்கிறது. சரிதான் - எனக்கும் விளங்குகிறது. ஆனால் ஜனாதிபதியைப் பொறுத்தவரை இனப்பிரச்சினை = புலிப்பிரச்சினைதான்!

நடைமுறைச் சாத்தியமான தீர்வு

இருபது வருடங்களுக்கு முன் செய்யப்பட்ட இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் பற்றி இப்போது மீண்டும் கதைகள் அடிபடுகின்றன.

ஜனாதிபதி 13ஆவது திருத்தச் சட்டத்தை அமுலாக்குவதாக அறிவித்த பின்னர் தான், மறந்து போன இந்தக் கதை இப்போது அடிபடத் தொடங்குகிறது.

இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின் கீழ் இலங்கை இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு காணப்பட்டு, மாகாண சபை வடிவிலான அதிகாரப் பரவலாக்கம் முன் மொழியப்பட்டு, அதைச்சட்டமாக்கும் 13ஆவது திருத்தச் சட்டமும் கொண்டு வரப்பட்டது.

ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தான அன்று இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி வாங்கிய அடியுடன் ஆரம்பமான இந்திய அரசுக்கெதிரான முரண்பாடு, இந்தியப்படை வெளியேறுமாறு ஜனாதிபதி பிரேமதாச கோரி அவர்கள் வெளியேறிச் செல்லும்வரை வலுவாக இருந்தது.

அந்தக் கசப்பான அனுபவங்கள் காரணமாக இலங்கை அரசியலுடன் நேரடிச் சம்பந்தம் ஏதும் இன்று இருப்பதாக காட்டிக் கொள்ள விரும்பாத இந்திய அரசு, ராஜீவ் காந்தி கொலையுடன் முற்றாக மௌனமாகி விட்டிருந்தது. ஆனால் இந்த மௌனம், கோபம் கொண்ட நண்பன் ஒருவன் தனது நண்பன் பற்றி "அந்த நாய் எக்கேடு கெட்டாலும் சரிதான்" என்று கூறி ஒதுங்கிச் கொள்கிற ஒதுக்கம் காரணமான மௌனம் அல்ல. தனது கையை மீறி இலங்கை போகப் போகிறதா என்பதை உன்னிப்பாக அவதானித்துக் கொண்டிருக்கிற, காரியார்த்தமான மௌனம்.

நிச்சயமாக அந்த மௌனம் சில தமிழ் அரசியல்வாதிகள் "வாய் போக்குவது" போல தமிழ் மக்களுக்கு ஆதரவான மௌனம் அல்ல. மாறாக தனது நலனுக்குப் பாதகமாக ஏதாவது நடந்து விடக் கூடாதே என்கின்ற எச்சரிக்கை கலந்த மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் கூடிய மௌனம்.

அனூராதபுரப் படுகொலைகளைத் தூண்டிவிட்டுத் திம்புப் பேச்சுவார்த்தைக்கான சூழலை உருவாக்கியது முதல், இலங்கை இனப்பிரச்சினை தொடர்பாக தமிழ் மக்கள் நடாத்திய போராட்டத்தைத் தான் விரும்பிய விதத்தில் திசை திருப்பி நடாத்தத் தூண்டியது மட்டுமல்லாமல், இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தைக் கைச்சாத்திட ஜே.ஆரை நிரப்பந்தித்தது வரை, எல்லாமே இந்திய அரசாங்கம் தனது நலனை - முழுக்க முழுக்க தனது நலனை - அடிப்படையாக வைத்தே செய்திருந்தது. இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின்

சரத்துக்கள், பரிமாறப்பட்ட இணைப்புக்கள் எல்லாம் எப்படி இலங்கையை முழுக்க முழுக்க இந்தியாவின் நலனுக்கு முரண்படாத ஒரு நாடாக்குவதில், தமிழ் மக்களின் போராட்டம் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதை தெளிவுபடுத்தப் போதுமானவை.

இதை ஆரம்பத்திலேயே இனங்கண்டு சொன்னவர்களைப் பரிசீலிக்க, ஏன் படுகொலை செய்த பவர் பின்னாளில் இதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டனர். சமாதானம் காக்க வந்த இந்தியப்படை சமாதானத்தின் பெயரால் தமிழ் மக்கள் மீது நடாத்திய தாக்குதல்கள் பற்றிய வரலாற்றின் நோவு தமிழ் மக்களிடையே இன்னமும் ஆறிப்போய் விடவில்லை. இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின் பிரகாரம் தற்காலிகமாக இணைக்கப்பட்ட வடக்கு கிழக்கு, சட்டபூர்வமற்றது என்று அண்மையில் இலங்கை உயர் நீதிமன்றத்தால் அறிவிக்கப்பட்டு வடக்குக் கிழக்கு துண்டாடப்பட்ட போது இந்திய அரசுக்கு அது கண்ணில் படவில்லை என்பது இந்த ஒப்பந்தத்தில் இந்தியத்தரப்பின் நோக்கமாக என்ன இருந்ததென்பதற்கு நல்ல உதாரணமாகும்.

இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும், புலிகளுக்குமிடையில் நேர்வே தலைமையில் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வுக்காக நீண்ட காலம் பேச்சுவார்த்தை நடந்தது. போர் நிறுத்த ஒப்பந்தம் ஒன்றும் செய்து கொள்ளப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் தொடர்ந்தும் இணைக்கப்பட்டிருக்கான முயற்சிகள் நடந்தன.

ஆனால் இன்றைய அரசாங்கம் இவை அனைத்தையும் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. வடக்குக் கிழக்கைப் பிரித்தது, யுத்தநிறுத்த ஒப்பந்தத்தை காலாவதியாக்கியது. யுத்தநிறுத்தக் கண்காணிப்பாளர்களை வெளியேற்றியது. தீவிரமாக யுத்தத்தை தற்போது நடாத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த நிகழ்வுகள் அனைத்தும், இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளப்படுவதற்கு முன்பிருந்த பழைய நிலையை இப்போது கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கிறது. புலிகளினதும், அரசாங்கத்தினதும் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள பிரதேசங்களின் அளவில் வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் இன்றைய நிலையானது 87ஆம் ஆண்டுகளிற்கு முன்பிருந்த நிலைக்கு இலங்கையின் நிலையைக் கொண்டு வந்துள்ளது.

ஆக, இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் உருவான சூழல் இன்று மீள உருவாகியுள்ளது. அன்று இந்த ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்ட போது இந்தியா இலங்கையை ஒப்புக் கொள்ள வைத்த முக்கிய விடயங்களில் ஒன்று திருமலை எண்ணெய்க் குதங்கள் தொடர்பானது, இன்று

இலங்கையில் எண்ணெய் ஆராய்ச்சி அகழ்வு வேலைகளில் சீனக் கம்பனிகள் ஈடுபட்டுள்ளன. எனவே இந்திய அரசுக்கு இந்த விடயத்தில் தீவிர கவனம் செலுத்த வேண்டிய தேவை எழுந்துள்ளது.

இத்தகைய ஒரு சூழலில்தான். இலங்கை ஜனாதிபதி 13ஆவது திருத்தச் சட்டம் பற்றி அறிவித்திருக்கிறார். இந்திய அரசாங்கத்துடன் நல்லுறவைப் பேணி தான் நினைத்ததைச் சாதிக்கும் நோக்கிலான ஒரு அறிவிப்பு இது என்றோ அல்லது, இந்தியாவின் நெருக்கடி மூலமாக இலங்கை ஜனாதிபதி இப்படி அறிவித்திருக்கிறார் என்றோ எப்படி வேண்டுமானாலும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். எப்படி இலங்கை, இந்திய ஒப்பந்தம், இனப்பிரச்சினை யையும் தமிழ் மக்களையும்

இந்திய அரசுகளுக்கிடையே இந்திய நலன் கருதி செயற்பட வேண்டிய தேவையை அவர் புரிந்து கொண்டுள்ளார் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

நீங்கள் சிலவேளை இதை மறுக்கக் கூடும். மஹிந்த தனது வாய்ப்புக்காக அடிக்கடி சம்பந்தமிருக்கிறதோ இல்லையோ தற்காலிக லாபத்திற்கேற்ற வகையில் காய்களை நகர்த்துபவர் என்று உங்களுக்குத் தெரியும் என்பதால் - சந்திரிகா, யூ.என்.பி ஜே.வி.பி. புலிகள், சிறிபதி சூரியாரச்சி, மங்கள சமரவீர - என்று அவர் நகர்த்திய காய்களை வைத்து அப்படி நீங்கள் கருதுவதால் - மறுக்கக் கூடும். இருக்கலாம்.

புறமொதுக்கி விட்டு இந்திய இலங்கை அரசுகட்கிடையிலான ஒப்பந்தமாக உருவாக்கப்பட்டதோ அவ்வாறே இப்போது ஜனாதிபதி ஆரம்பித்துள்ள இந்த அறிவிப்பு இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையிலான உறவு விருத்திக்காக, இனப் பிரச்சினையை ஒதுக்கி விடுகின்ற நடவடிக்கைக் கான ஒரு ஆரம்பம் என்றே தோன்றுகிறது.

இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தமும், 13ஆவது திருத்தச்சட்டமும் நடைமுறைக்கு வந்தபோது அதை எதிர்த்து வீதியில் இறங்கிப் போராடிய ஒருவர் ஜனாதிபதி பதவிக்கு வந்த பின், இப்போது அதை ஒரு தீர்வாக அறிவிக்கிறார் என்றால் அதற்குக் காரணம் அது இனப்பிரச்சினையைத் தீர்த்துவிட மாட்டாது என்ற தெளிவான நம்பிக்கை அவருக்கு வந்திருப்பது மட்டுமாக இருக்க முடியாது. அல்லது சர்வதேச சமூகத்தையும், மக்களையும் ஏமாற்றச் செய்யும் ஒரு செயலாகவும் கொள்ள முடியாது. மாறாக இலங்கை -

ஆனால் இந்தியா முன் வைத்த திருத்தத்தை இப்போது முன் வைக்காமலே, அனைத்துக் கட்சி தீர்மானங்களை வெளியிட்டிருந்தால் கூட இன்றைய நிலையில் அவருக்கு அரசியல் ரீதியான பாதுகாப்புக் கிடைத்துத்தான் இருக்கும். ஆனால் அவர் அப்படிச் செய்யாமல், ஒன்றரை வருடத்தில் பிரபாகரனைப் பிடித்து இந்தியாவிடம் கொடுப்பது என்றும் 13ஆவது திருத்தச் சட்டத்தை அமுல்படுத்துவது என்றும் அறிவித்திருக்க வேண்டிய அவசியம் ஏன் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

விடை எப்படி இருந்தாலும் பரவாயில்லை. இந்திய அரசாங்கத்தின் நல்லெண்ணம் இலங்கைக்கு இப்போது தேவைப்படுகிறது என்பதாவது உங்களுக்குப் புரியும். ஆனால் மகிந்தவுக்கு இந்தத் தேவையை ஏற்படுத்தியது யார் என்ற இடத்தில்தானே உங்களுக்கு சந்தேகம்.

பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.

அரசன் வழி மக்கள் தயாரா?

நாசமறுப்பான்

60வது சுதந்திரதினக் கொண்டாட்டத்தின் போது ஜனாதிபதி 'மக்கள்' முன் நிகழ்த்திய உரையின் சாரமாக வெளிப்பட்டது என்ன என்பதை எல்லா ஊடகங்களும் சொல்லியாகி விட்டது. 'யுத்தம், யுத்தத்தைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை' என்பது தான் அன்றைய அவரது உரையின் சாரம்.

இந்தப் போர்ப் பிரகடன சுதந்திர உரைக்குப் பின்பு, விமானங்கள் வடக்கின் மீது தொடர்ச்சியாக குண்டு பொழியத் தொடங்கி விட்டுள்ளன. அரசாங்க அறிவிப்பின்படி நாளொன்றுக்கு குறைந்தது பத்து வரையிலான புலிகள் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களது முன்னரங்க நிலைகள் ஒவ்வொன்றாகத் தகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. சிங்களப் பத்திரிகைகளின் தகவல்கள் (உதாரணம் லங்காதீப) அடிப்படையில் பார்த்தால் அரச அறிவிப்பைவிட இரண்டு அல்லது மூன்று மடங்கான புலிகள் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

ஆயினும் ஒரு வருடத்திற்குள் புலிகளை ஒழித்துவிட முடியும் என்று முன்னர் அறிவித்த இராணுவத் தளபதி இப்போது அதைவிட அதிக காலம் எடுக்கும் என்று தெரிவித்துள்ளார். வடக்கின் மீதான தொடர்ச்சியான விமானத் தாக்குதலும், அங்குலம் அங்குலமாக மன்னார் மற்றும் வன்னிப் பகுதியில் வடக்கு நோக்கி நகரும் முயற்சிகளும் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. விமானத்திலிருந்து வந்து விழுகின்ற குண்டுகள் ஒவ்வொன்றும் புலிகளின் ஏதாவது ஒரு இராணுவ இலக்கை முற்றாகச் சேதமாக்கியிருப்பதாக அரசு அறிவிக்கிறது. இடையிடையே கொல்லப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கையையும் அது குத்துமதிப்பாக

தெரிவிக்கிறது. ஆனால் புலிகள் தரப்பினால் இவை மறுக்கப்படுவதும், கொல்லப்பட்டவர்கள் பொதுமக்களே என்று அறிவிக்கப்படுவதும் பற்றி அரசாங்கம் அவ்வளவு கணக்கெடுப்பதில்லை. விமானத் தாக்குதல்களின் போது குழந்தைகள், சிறுவர்கள், பெண்கள், வயோதிபர்கள் என்று பொது மக்கள் பலர்

கொல்லப்பட்டதை யுனிசெஃப் உறுதி செய்கின்ற போதிலும், அரசு சார்பு இராணுவப் பேச்சாளருக்கு இவையெல்லாம் காதில் விழுவதில்லை. ஆயினும் வடக்குக்கு வெளியே பரவலாக வைக்கப்படும் குண்டுகள் கிளைமோர்களால் பொதுமக்கள் கொல்லப்படுகின்ற ஒவ்வொரு தடவையும் அவருக்கு தெளிவாகவே அது புலிகளால் வைக்கப்பட்டவை என்று தெரிந்து விடுகிறது. ஜனாதிபதி ஒரு தடவை இவை தமது கட்சிக்கும் அரசுக்கும் எதிரான வேறு கட்சிகளின் கைவேலையாக இருக்கலாம் என்று சொல்லியிருந்தார். ஆயினும் இராணுவத் தரப்புப் பேச்சாளருக்கோ அந்த மாதிரியான சந்தேகம் கொஞ்சமும் இருப்பதில்லை.

ஆனால் மன்னாரில் 14 பள்ளி மாணவர்கள் கொல்லப்பட்ட போது மட்டும் அது இராணுவத்தால் செய்யப்படவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிந்திருந்தது.

ஒரு வகையில் ஜனாதிபதி யுத்தத்தை தவிர வேறு வழி இல்லை என்று அறிவித்த பின் யுத்தத்தால் கொல்லப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் புலிகள் என்று தெரிவிப்பதைத் தவிர வேறு விதத்தில் தமது யுத்தத்தை நியாயப்படுத்த முடியாது என்பதால் அவ்வாறு தொடர்ச்சியாக அறிவிப்பது அவரது கடமையாகிறது. ஆனால் வடக்கிலும் வடக்கிற்கு வெளியேயும்

இப்போது உண்மையில் நடப்பதெல்லாம் யுத்தத்தின் பேரால் அப்பாவிப் பொதுமக்கள் அதிகளவில் இறந்து படுவதுதான். வடக்கில் நடக்கும் ஒவ்வொரு விமானத் தாக்குதலுக்கும் பதிலளிப்பது போல வடக்குக்கு வெளியே பொதுமக்கள் மீதான தாக்குதல்கள் நடக்கின்றன. புலிகள் இவற்றை உரிமை கோரவில்லை. அல்லது இவற்றுக்கும் தமக்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்று உத்தியோகபூர்வமாக அறிவிப்பதும் இல்லை. ஆனால் அரசு முதல் அனைத்து ஊடகங்களும் இவற்றைப் புலிகளே செய்கிறார்கள் என்று தெரிவிக்கின்றன.

சிங்கள மக்கள் மீதான தாக்குதல்கள், தமிழ் மக்கள் மீதான அரசின் தாக்குதல்களுக்குப் பதிலடியான பழிவாங்கல் நடவடிக்கையாக மேற்கொள்ளப்படுவது என்பது மிகமோசமான பயங்கரவாத அரசியலாகும். ஆயுதம் தூக்கி விடுவதால் மட்டும் ஒரு அரசியல் அணி பயங்கரவாத அணியாகி விடுவதில்லை. ஆயுதம் தூக்காமலே கூட பயங்கரவாத அணிகள் இருக்க முடியும். என்றாலும், ஒரு அரசியல் அணி ஆயுதம் தூக்கி அரசியல் காரணங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நிராயுதபாணிகள் மீது தாக்குதல்களை நடத்துவது என்பது பயங்கரவாதத்தைத் தவிர வேறல்ல. இந்தப் பயங்கரவாதம் இனவாதத்தின் மோசமான பக்கமான இனவெறியிலிருந்து ஊற்றெடுக்கிறது. இனவெறி கொண்ட ஒரு தேசம் ஒரு போதும் தனது விடுதலையை அடைய முடியாது. அந்த தேசம் முதலில் அடைய வேண்டியது ஒடுக்கும் இராணுவத்திடமிருந்தும் ஆட்சியிலிருந்தும் பெறப்போகின்ற விடுதலை அல்ல. தனது இனவெறியிலிருந்து பெறவேண்டிய விடுதலையை. இனவெறியிலிருந்து விடுபடாத ஒரு அரசியல் அணி இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடும் தார்மீக பலத்திலிருந்து விடுபட்டு விடுகிறது. ஒடுக்குமுறையாளருக்கும் தனக்குமிடையேயான வேறுபாட்டை வேறுபட்ட அரசியலை, மக்கள் சார்புத்தன்மையை அதனால் நிரூபிக்க முடியாமல் போய்விடுகிறது. ஒடுக்குமுறையாளர்கள் இத்தகைய கொலைகளால் மிரண்டு போவதில்லை. மாறாகப் பலம் பெறுகிறார்கள். அவர்களது கொலைகள் நியாயப்படுத்தப்படுகின்றன. இனவெறி உலக மக்கள் சமூகத்திலிருந்து ஒதுக்கப்படுகிறது. ஈராக்கின் ஜனாதிபதியாக இருந்த சதாம் உஷேனை படுகொலை செய்து ஈராக்கை தன்வசம் வைத்திருந்து, அதன் எண்ணைய் வளத்தை உறிஞ்சிக் கொழுத்துக் கொண்டிருக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் அதன் சகபாடிகளுக்கும் இந்த அநியாயத்தைச் செய்ய வாய்ப்பளித்தது ஈராக் தலைவர் சதாம் உஷேனின் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளைத் தவிர வேறென்ன?

ஆக இந்தப் பொதுமக்கள் மீதான தாக்குதல் மிகவும் வன்மையாகக் கண்டிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு

மோசமான நடவடிக்கையாகும் என்பதில் மறுபேச்சுக்கு இடமில்லை.

அரசுக்கு இன்றைய தேவையாக இருப்பது தான் நியாயமற்ற பயங்கரவாதிகளுடன் மோதிக் கொண்டிருப்பதாக வெளியே காட்டிக் கொள்வது தான். எனவே தன்னுடைய யுத்தம் நியாயமானது என்பதை அதனால் தொடர்ந்து சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியும். கூடவே தான் ஜனநாயக ரீதியில் செயற்படுவதை நிரூபிக்க மற்ற எல்லாவற்றையும் முடிந்தளவு செய்வதாக அது அறிவிக்கின்றது. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலான உள்ளூராட்சித் தேர்தல் நடவடிக்கை ஒரு அப்பட்டமான கேலிக்கூத்து மட்டுமல்ல அது ஆயுத பலத்தினால் அதிகாரத்தை எடுத்துக் கொண்டு அதற்கு ஜனநாயக முலாம் பூசுவதற்கான ஒரு முயற்சியும் என்று எல்லோருக்கும் தெரிகிறது. பிள்ளையான் தலைமையிலான அணியின் மிரட்டலுக்குப் பயந்து தேர்தலில் அவரது கட்சி சார்பாக நிற்பதாக தெரிவிக்கும் கட்சி வேட்பாளர்கள் உட்பட யாருமே அங்கு ஒரு நியாயமான தேர்தல் நடக்கும் என்று அங்கு நம்பவில்லை. மாவட்ட தேர்தல் அதிகாரியையும் சேர்த்து, ஆயினும் அரசாங்கத் தரப்பு மட்டும் நியாயமான தேர்தல் நடக்கப் போகிறதாகக்கூறி வருகிறது. இந்தத் தேர்தல் முடிந்த கையோடு அடுத்ததாக மாகாணசபைத் தேர்தலையும் நடத்தப் போவதாக அரசு அறிவித்திருக்கிறது. விடுவிக்கப்பட்ட கிழக்கில் 'ஜனநாயகம் நிறுவப்பட்டு விட்டதாக அறிவிக்க இவை போதாதா என்ன?

மொத்தத்தில் இலங்கை அரசு யுத்தத்தில் வெற்றி பெற்று முழு நாட்டையும் 'ஜனநாயக' நாடாக மாற்றிவிடும் தீவிரத்துடன் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த நல்ல முயற்சிக்காக எதைவேண்டுமானாலும் மக்கள் சகிக்கலாம் என்று ஜனாதிபதி முழுமையாக நம்புகிறார். அது உத்தேச 40 வீத மின்சாரக்கட்டண அதிகரிப்பாக இருந்தாலும் சரி, நாட்டு மக்கள் அனைவரும் பட்டினிச்சாவை எதிர் கொண்டாலும் சரி அல்லது, பஸ்ஸிலும் ரெயினிலும் கிளைமோரில் அகப்பட்டுச் செத்தாலும் சரி, அவருக்கு எல்லாம் ஒன்று தான்.

கொழும்பிலும் சுற்றுப்புறங்களிலும் நடக்கும் தமிழர்கள் மீதான படுகொலை நடவடிக்கைகள் ஆட்கடத்தல்கள் எல்லாம் இந்த ஜனநாயக பயிர்வளப்புக்குத் தேவையான அடிக்கட்டுப் பசளைகள் என்பது அவரது அபிப்பிராயம். இதனால் தான் கடத்தல்களுக்கு காரணமாக இருந்தவர் என்று சந்தேகமற்றச் சந்தேகிக்கப்பட்டு மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாக விசாரிக்கப்பட்டு வந்த நிசாந்த விடுதலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார். அவர் இரகசியப் பொலிஸாரின் விசாரணையின் போது நாலாம் மாடியில் சொகுசாக இருந்துவிட்டு வந்திருக்கிறார் என்று

விமர்சிக்கப்படுகிறது. ஆயினும் இதுபற்றி அரசுக்கு எந்தக் கவலையும் கிடையாது. நிசாந்த உள்ளிருந்த போது குறைந்த கொலைகளும் கடத்தல்களும் இப்போது திரும்ப அதிகரித்துள்ளன. கொட்ட ஹேனாவைச் சேர்ந்த வீ.சுப்பிரமணியம் என்கிற வீரமைலன் திருமண மண்டப உரிமையாளர் கொல்லப்பட்டுள்ளார். மைசூர் சுபே உரிமையாளர் கடத்தப்பட்டுள்ளார். துப்பாக்கி ஏந்திய சிவில் உடையில் வரும் வெள்ளைவான் நபர்களின் நடவடிக்கைகள் மீண்டும் அதிகரித்துள்ளன. ஸ்ரீபதி சூரியராய்ச்சியின் மரணம் மரணமா அல்லது கொலையா என்ற சந்தேகம் அவரது உறவினர் மத்தியில் பலமாக நிலவுகிறது.

மொத்தத்தில் முழு நாட்டிலும் அராஜகம். வடக்கு கிழக்கில் இன ஒதுக்கல் என்று தொடரும் இலங்கை அரசின் நடவடிக்கைகள் இன்னமும் நாட்டில் அதை உறுதியாக நிலைத்து நிற்பதற்கு எந்த நெருக்கடியும் தருவதாக இல்லை. அரசாங்கத்தை எதிர்க்கின்ற அனைத்துக் கட்சிகளும் அதன் செயல்களுக்கு எதிராக எதையும் செய்யவில்லை. செய்கிற திராணியும் அவற்றுக்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இது ஜனாதிபதி ராஜபக்சவின் மாபெரும் வெற்றி. தனது 'சிந்தனைக்கு' ஏற்ற விதத்தில் எல்லாவற்றையும் மாற்றி அமைத்திருக்கிறார் அவர்.

இந்த நிலையில் தான் அண்மையில் தனிநாடாக சுதந்திரப் பிரகடனம் செய்த சேர்பியாவின் 'கொசோ' மாகாணத்தின் நடவடிக்கையை இலங்கை அரசாங்கம் பலமாக எதிர்ப்பதாக அறிவித்துள்ளது. இன ஒடுக்கலும் மக்கள் மீது குண்டுகளைப் பொழிவதிலும் சேர்பிய இராணுவத்திற்கும் சற்றும் சளைக்காத இலங்கை அரசாங்கம் கொசோவாவின் சுதந்திரப் பிரகடனத்தை ஆதரிக்க முடியுமா என்ன?

இலங்கையில் உள்ள தமிழ் மக்களது தனிநாட்டுக் கோரிக்கையை அதனோடு ஒப்பிட முடியாது என்ற ஆனந்தசங்கரி அவர்களின் அறிக்கையை சண்டே ஓவ்சேவர் தனது தலைப்புச் செய்தியாக வெளியிட்டிருக்கிறது.

சேர்பியாவின் இன ஒதுக்கலுக்கு எதிராகப் போராடிய கொசோவா மக்கள் அவர்களிடமிருந்து தாம் விடுபட வேண்டும் என்று போராடியதையோ அதற்கு வாய்ப்பான ஐ.நா. பாதுகாப்பு படைகள் அங்கு இருக்கிற வேளையில் சுதந்திரப் பிரகடனம் செய்ததையோ யாரும் தவறாகச் சொல்லிவிட முடியாது. ஆனால் புதிய அரசு அந்த நாட்டை எவ்வாறு ஐ.நா. படைகள் வெளியேறியபின் தற்காத்துக் கொள்ளப் போகிறது என்பது பலரின் முன்னுள்ள கேள்வியாகும். கொசோவாவுக்கு அதைப்பற்றிய கவலை இந்த சுதந்திரப் பிரகடனத்துடன் ஆரம்பமாகிறது. ஐ.நா. சமாதானப் படையோ அல்லது அமெரிக்கர்களினதும்

அதன் ஐரோப்பிய சகாக்களினதும் கொசோவா மீதான அதிகாரமோ அற்றுப் போய்விடும் வாய்ப்பு இப்போதைக்கு ஏற்படப் போவதில்லை. பிரதமர் காசிம் தார்சியால் செய்ய முடிந்ததெல்லாம் சேர்பிய ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து விடுவித்துக் கொள்வதினூடாக இனரீதியான ஒடுக்கு முறையிலிருந்தான விடுதலையைப் பெற்றது மட்டுமே. அது ஒரு சுதந்திரம் என்று தெரிவிக்க இன்னும் எத்தனை காலம் செல்லும் என்பது அவர்களுக்குத்தான் தெரியும்.

ஆனால் இலங்கை அரசு இந்த சுதந்திரத்தை வன்மையாகக் கண்டிக்கிறது!

கொசோவோ இந்த அறிவிப்பை சரியான முறையில் செய்யவில்லை என்பது அதன் வாதம்.

சரியான முறை என்றால் என்ன? 'எம்மீது இன ஒடுக்குமுறை நிலவுகிறது' என்று தொடர்ச்சியாக கூறியுத்தம் செய்யும் நிலைக்கு தள்ளப்பட்டு விட்டோம் என்று அறிவித்துள்ள தமிழ் மக்கள் மீது தொடர்ச்சியாக தாக்குதல்களையும் அதிகாரமற்ற தீர்வை திணித்தலையும் செய்கின்ற ஒரு நாடு எப்படி சரியான முறையில் அறிவித்திருந்தால் மட்டும் ஆதரித்திருக்க முடியும்? அப்போதும் இலங்கை அரசால் அதனை ஆதரித்திருக்க முடியாது.

கொசோவோ ஒரு தேர்தலை நடாத்தி சேர்பிய இராணுவத்தின் துணையுடன் ஒரு "பிள்ளையானை" அங்கு பிரதமாராக்கியிருந்தால் இலங்கை அதை ஆதரித்திருக்கும். அது மட்டுமல்ல கொசோவோ வாழ் அல்பேனியர்களின் வாழ்வு ஜனநாயகக் காற்றைச் சுவாசிக்க தொடங்கியுள்ளது என்று அறிவிப்பும் செய்திருக்கும்.

ஆக, இலங்கை அரசின் இன்றைய நிலை தெளிவாக வெளிப்படுத்துவது ஒன்றுதான் தமிழ் மக்களுக்கு நியாயமான அரசியல் உரிமை இந்த நாட்டில் ஒருபோதும் வழங்கப்படப் போவதில்லை. யுத்தம் உங்களை முற்றாக அழிப்பதில் வெற்றி பெறாவிட்டால், மட்டக்களப்பு போல அங்கேயும் ஒரு 'பிள்ளையான் அதிகாரம்' உருவாகுவதற்கான ஒரு நிலைமை மேற்கொள்ளப்படும். அப்படி ஒரு நிலைமை உருவாகுவதற்காக இலங்கை அரசு முழு இலங்கையையும் முழுமையாக அடமானம் வைக்கவும் தயங்கப் போவதில்லை.

மகிந்த சிந்தனையின் ஆட்சியின் கீழ் மக்கள் சுதந்திரமாக செய்ய ஏதாவது இருக்கிறது என்றால் அது அவர்கள் ஆதரவுடன் கொலையிலும் கொள்ளையிலும் குதிப்பதுதான்! அரசன் எவ்வழி குடிமக்கள் அவ்வழி என்று அமைய வேண்டாமா? மக்களே தயாராகுங்கள்!

தேர்தல் சுதந்திரமானதா?

பதினைந்து வருடங்களின் பின் மட்டக்களப்பு மாநகர சபை உள்ளிட்ட மேலும் ஏழு பிரதேச சபைகளுக்கான உள்ளூராட்சி மன்றத் தேர்தல்களை நடாத்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. குறித்த பிரதேசங்களின் தற்போதைய நிலை தொடர்பாக சுதந்திர ஊடக இயக்கத்தைச் சேர்ந்த பிரதிநிதிகள் குழுவொன்று கண்காணிப்பை மேற்கொண்டுள்ளது. அதன் போது அப்பிரதேசத்தில் இயங்கும் அரசியல் குழுக்கள், சிவில் அமைப்புக்களின் பிரதிநிதிகள், வர்த்தக சமூகத்தினர், மதத்தலைவர்கள்,

பாதுகாப்புத் துறை அதிகாரிகள், அரசு பிரதிநிதிகள் மற்றும் பொது மக்களைச் சந்தித்து தற்போதைய நிலை பற்றி கலந்துரையாடியது. 2008 ஜனவரி மாதம் 23,24 ஆகிய திகதிகளில் இக்கலந்துரையாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் பெரும்பான்மையானோர் தமிழ் மக்கள் ஆவர். அதற்கு அடுத்தபடியாக முஸ்லீம்கள் காணப்படுகின்றனர். இம்முறை தேர்தலானது தமிழ் மக்கள் செறிந்து வாழும் பகுதிகளில் நடைபெறுவது, வாகரை,

வாழைச்சேனை, ஆரையம்பதி, களுவாஞ்சிக்குடி, வெள்ளாவெளி, பட்டினப்பாலை மற்றும் வவுணதீவு ஆகிய பிரதேச சபைகளுக்கும் மட்டக்களப்பு மாநகர சபைக்கும் பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்படவுள்ளனர்.

ஆயுதக் குழுக்களின் செயற்பாடுகளும் சட்டம் அமைதி சீர்குலைவும் சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான உள்ளூராட்சி மன்றத் தேர்தலொன்றை கிழக்கு மாகாணத்தில் நடாத்துவதற்குப் பாரிய தடையாகவிருப்பதை சிவில் அமைப்புக்களும், வர்த்தக சமூகத்தினரும், பொதுமக்களும் ஒருசில சந்தர்ப்பங்களில் அரசியல் குழுக்களும் இது தொடர்பாக எமது பிரதிநிதிகளிடம் தெரிவித்துள்ளனர். பிரதேசத்தின் நிலைமைகள் பற்றி பெயர் குறிப்பிட்டு கருத்து தெரிவிப்பதை பெரும்பாலானோர் அவர்களுடைய பாதுகாப்பு கருதி மறுத்து விட்டனர்.

ஆயுதக் குழுக்கள் இத்தேர்தல் களத்தில் குதித்துள்ளதன் காரணமாக சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான தேர்தலொன்றை எதிர்பார்க்க முடியாதெனக் கருதிய தமிழ் தேசிய கூட்டமைப்பும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் அதனைப் பகிஷ்கரித்துள்ளன.

எல்.ரி.ரி.ஈ அமைப்பிலிருந்து பிரிந்து சென்ற கருணாஅம்மான் தரப்பு பிரதான ஆயுதக்குழுவாக இயங்கும் அதே சமயம், அவர்கள் TMVP எனப்படும் தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகள் என்ற பெயர் கொண்ட பதிவு செய்யப்பட்ட அரசியல் கட்சியில் போட்டியிடுகின்றனர். இந்தக் கட்சி வேட்புமனுத் தாக்கல் நிறைவடைய சில தினங்களுக்கு முன் தேர்தல் ஆணையாளரினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

தொப்பிக்கலை உள்ளிட்ட கிழக்கு
மாகாணத்தில்
மேற்கொள்ளப்பட்ட இராணுவ
நடவடிக்கைக்கு கருணா
அம்மாள் தரப்பு
ஒட்டுப்படையாக நின்று அரசு
இராணுவத்திற்கு ஆதரவு
வழங்கியது

தற்போது மட்டக்களப்பு நகரம்
அடங்கலான கிழக்கு
மாகாணத்தில் அவர்களின்

கூடியதாக இருந்தது. கருணா
அம்மாள் தரப்பைப் போன்று
இவர்களும் தங்கள்
அலுவலகங்களில் ஆயுதமேந்திய
நபர்களை நிறுத்தியுள்ளனர்.
ஆயுதங்களுடன் அவர்கள்
வீதிகளில் நடமாடுவதை
அவதானிக்க முடியும்.

பிரதிநிதிகள் குழுவைச் சந்தித்த
TMVP கட்சியின் ஊடகப் பேச்சா
ளரான ஆசாத் மெளலானா,

எது எப்படியிருப்பினும் இதர
அரசியல் கட்சிகள், குழுக்கள்,
சிவில் அமைப்புக்களின்
பிரதிநிதிகளுக்கு சுதந்திரமானதும்
நீதியானதுமான தேர்தலொன்று
குறித்த நம்பிக்கை அற்றுப்
போயுள்ளது.

TMVP கட்சியுடன் ஐக்கிய மக்கள்
சுதந்திர கூட்டமைப்பு அரசாங்
கம் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்த
மொன்றில் கையெழுத்திட்ட
பின்னர் இந்நிலை மேலும்
தீவிரமானதென அவர்கள்
தெரிவிக்கின்றார்கள்.

சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான
தேர்தலொன்றை நடாத்துவதற்காக
ஜனாதிபதி உள்ளிட்ட அரசின்
மேலான பொறுப்பு சிறந்த
முறையில் நிறைவேற்றப்பட
வேண்டுமென ஈழமக்கள்
ஜனநாயக முன்னணியின் (EDF)
பிரதிநிதியான சிவானந்தராஜா
தெரிவித்துள்ளார். அவர் மேலும்
ஜனாதிபதி அவர்களினதும்
அரசாங்கத்தினதும் ஜனநாயக
செயற்பாடுகள் தொடர்பாக
சர்வதேச சமூகம் மிகுந்த
அவதானத்துடன் இருப்பதாகவும்
தெரிவித்தார்.

EPDP, PLOTE மற்றும் EPRLF
ஆகியன இணைந்து EDP என்ற
பெயரில் கூட்டமைப்பொன்றை
உருவாக்கி இத்தேர்தலில்
போட்டியிடுகின்றன. பாதுகாப்புத்
தரப்பினர் வழங்கியுள்ள
ஆலோசனைகளுக்கு அமைய
எந்தவொரு வன்முறைச்
சம்பவங்களிலும் ஈடுபடாதிருக்க
தாங்கள் தயாராக இருப்பதாகவும்
அதன்பொருட்டு தமது
வேட்பாளர்களின் பாதுகாப்பிற்கு
உத்தரவாதமளிக்க
வேண்டுமெனவும் சிவானந்தராஜா
கூட்டிக் காட்டினார்.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில்
ஆயுதக்குழுக்கள் நாளொன்றுக்கு
மேற்கொள்ளும் கடத்தல்கள்,
படுகொலைகள், கொள்ளைகள்
மற்றும் பலவந்தங்கள்
தொடர்பான பல சம்பவங்கள்

அரசியல் அலுவலகங்கள்
நிறுவப்பட்டுள்ளன. நகருக்கு
அப்பால் இராணுவத்தின்
ஆதரவுடன் முகாம்கள் சில
அமைக்கப்பட்டுள்ளதாக சுதந்திர
ஊடக இயக்கப் பிரதிநிதிகளுக்கு
தகவல் கிடைத்துள்ளது. தமது
பெயர் குறிப்பிட விரும்பாத
சிவில் அமைப்புக்களும்
பொதுமக்களுமே
இத்தகவல்களை வழங்கியுள்ளனர்.

இவை தவிர EPRLF, PLOT, EPDP
போன்ற குழுக்களும் ஆயுதங்கள்
சகிதம் வலம் வருவதைக் காணக்

விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பின்
அச்சுறுத்தல் காரணமாக தாங்கள்
ஆயுதங்களுடன் இருப்பதாகத்
தெரிவித்தார்.
எனினும், சுதந்திரமானதும்
நீதியானதுமான
தேர்தலொன்றுக்காக தமது
ஆயுதங்களை முடக்க
நடவடிக்கை எடுப்பதாக
அக்கட்சியின் அரசியல் தலைவர்
பிரதீப் மாஸ்ரர் தெரிவித்தார்.
இவர் மட்டக்களப்பு மாநகர
சபைத் தலைவர் (நகர முதல்வர்)
பதவிக்கு போட்டியிடும் ஒரு
வேட்பாளர் ஆவார்.

பதிவு செய்யப்படுகின்றன. இது குறித்து பாதுகாப்பு தரப்பினரும் பொலிஸாரும் அசமந்தப் போக்கினையே கையாளுகின்றனர். ஏன் இயங்கவில்லையென்றே கூறலாம்.

விடுதலைப்புலிகளுக்கு எதிரான படை நடவடிக்கைகளின் போது அரசாங்கத்துடன் நின்ற கருணா, பிள்ளையான் குழுக்கள் தொடர்ந்தும் அரசாங்கத்துடன் இணைந்து செயற்படுவதைக் காணலாம். பாதுகாப்புத் தரப்பினர் இவர்களை வழிநடத்தி வருவதாக சமூகத் தலைவர்கள் தெரிவித்துள்ளார்கள்.

தற்போது TMVP, பிள்ளையான் கருணா என இருவேறு ஆயுதக்குழுக்களாக செயற்படுகின்றனர். பிள்ளையான் குழுவுக்கு சிறப்பு அதிரடிப்படையின் (STF) ஆதரவு கிடைக்கும் அதேவேளை, கருணா அணிக்கு அரச இராணுவத்தின் ஒத்துழைப்புக் கிடைக்கிறது. எனினும் இதுபற்றி TMVPயின் ஆசாத் மௌலானா தமது அமைப்பில் இவ்வாறான ஒரு பிளவு இல்லையெனத் தெரிவிக்கிறார். வேறு தரப்பினால் மேற்கொள்ளப்படும் படுகொலைகள், கடத்தல்கள் மற்றும் பலாத்காரங்கள் தொடர்பாக தம்மீது குற்றஞ்சாட்டுவது தற்போது சாதாரணமாகிவிட்டதாகவும் அவர் தெரிவித்தார்.

முஸ்லீம் அரசியல்வாதிகளினால் வழிநடத்தப்படும் ஆயுதக்குழுக்கள் அப்பிரதேசத்தில் இயங்குவதாக சிவில் சமூகத்தவர்கள் எமது பிரதிநிதிகளிடம் தெரிவித்துள்ளனர். எனினும் இவ்வாறான குழுக்களை பகிரங்கமாக ஆயுதங்களுடன் காணமுடியாது. ஸ்ரீலங்கா முஸ்லீம் காங்கிரஸ் மற்றும்

மகிந்த ராஜபக்ஷ அரசாங்கத்தில் அமைச்சர் பதவி வகிக்கும் அமீர் அலி அவர்களும் இவ்வாறான குழுக்களுக்குப் பின்னால் இருப்பதாக குற்றம் சாட்டப்படுகிறது.

சிவில் பாதுகாப்புப் படையணிக்கென சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட முஸ்லீம் இளைஞர்களை சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் தமது நடவடிக்கைகளுக்காக பயன்படுத்துவதாக, முஸ்லீம் தமிழ் சிவில் அமைப்புக்கள் தெரிவித்துள்ளன. கடந்த காலத்தில் முஸ்லீம் தமிழ் ஆயுதக்குழுக்களிடையே மோதல்கள் சில இடம்பெற்றுள்ளமை இதற்கான உதாரணமென அவர்கள் தெரிவித்துள்ளார்கள்.

கூடம்பெயர்ந்தவர்கள் எதிர் நோக்கும் பிரச்சினைகள்:

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் இடம்பெயர்ந்தவர்களின் பிரச்சினைகளும் வலுப்பெற்றுள்ளது. மட்டக்களப்பு தெரிவு அத்தாட்சி உத்தியோகத்தரும் அரச அதிபருமான அருந்தவநாயகம் அவர்களின் கூற்றுப்படி கிரான் மற்றும் ஏறாவுப்பற்று தேர்தல் தொகுதிகளிலுள்ள வாக்களிக்கத் தகுதியுள்ள 8000 பேர் இடம்பெயர்ந்துள்ளனர். மாவட்டங்கள் முழுவதிலும் இதுபோன்று இடம்பெயர்ந்தவர்களின் எண்ணிக்கை 12000 ஆகும். இடம்பெயர்ந்துள்ள இவர்கள் தேர்தலில் வாக்களிப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளதாக அவர் தெரிவிக்கிறார். இடம்பெயர்ந்துள்ளவர்கள் தொடர்பான சகல தகவல்களையும் சேகரிப்பதற்கான படிவம் ஒன்று தமது உத்தியோகத்தர்கள் மூலம் அந்தந்த முகாம்களுக்கு

வழங்கப்பட்டுள்ளதாகவும், சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான தேர்தல் ஒன்றை நடாத்த தன்னாலான அனைத்து முயற்சிகளையும் எடுப்பதாகவும் கூறும் தெரிவித்தாட்சி உத்தியோகத்தர் மேலதிக தகவல் வழங்குவதை அவ்வளவாக விரும்பவில்லை. தேர்தல் ஒன்றை நடாத்துவதற்கு பொருத்தமான சூழல் அமைவு மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் காணப்படுகின்றதா? என எமது அமைப்பின் பிரதிநிதிகள் கேட்டபோது, அரசாங்கம் தேர்தல் ஒன்றை நடாத்தத் தயாராக இருக்கையில் அதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வது தனது கடமையென அவர் தெரிவித்தார்.

ஊடகச் செயற்பாடு:

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் உள்ள ஊடகவியலாளர்கள் தற்போது அமைதிப் போக்கை கடைப்பிடித்து வருகின்றனர். மனித உரிமை மீறல், மோசடிகள் தொடர்பில் தேடல் ரீதியான அறிக்கையிடலில் ஈடுபடும் வாய்ப்பு அவர்களுக்கு அற்றுப் போயுள்ளதாக மட்டக்களப்பு ஊடகவியலாளர்கள் சங்கப் பிரதிநிதிகள் தெரிவித்திருக்கின்றனர். பிரதேசத்தில் உள்ள ஊடகவியலாளர்கள் தத்தமது பாதுகாப்புக் கருதி வெளிநாடு சென்றுள்ளனர். அல்லாத பட்சத்தில் அங்கிருந்து வெளியேறியுள்ளனர். ஆயுதமேந்திய பல்வேறு குழுக்களின் செயற்பாடுகளால் தமிழ் மற்றும் முஸ்லீம் ஊடகவியலாளர்கள் அச்சமடைந்துள்ளனர்.

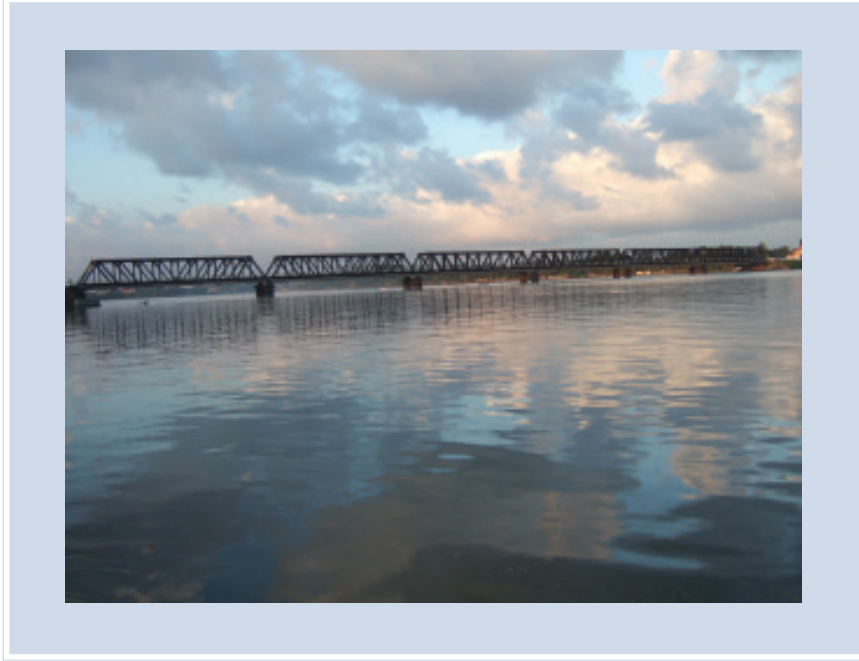
தேர்தல் கண்காணிப்பு:

சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான தேர்தல் ஒன்றை எதிர்பார்க்க முடியாவிடினும்

நடைபெறவிருக்கும் தேர்தலில் என்ன நடக்கும் என்பதை கண்காணிப்பது முக்கியம் என்பதை அரசியல் குழுக்களும்

தெரிவித்தனர். குறிப்பாக இடம்பெயர்ந்தவர்களின் வாக்களிப்பு உரிமை தொடர்பான கண்காணிப்பு

அனைத்து ஆயுதக் குழுக்களையும் நிராயுதபாணிகளாக்க வேண்டுமெனத் தெரிவித்தார்.

அவ்வாறில்லாத பட்சத்தில் இந்த ஆயுதக் குழுக்கள் பிரதேசத்திலுள்ள வாக்காளர்களின் சுதந்திரமான விருப்பத்திற்கு அச்சுறுத்தலாக அமையுமெனவும் சுட்டிக் காட்டினார். இதனிடையே மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் இடம்பெற்றுள்ள மனித உரிமை மீறல் தொடர்பில் முறையான விசாரணைகள் நடைபெறாமே குறித்து ஏனைய சிவில் சமூகத் தலைவர்கள் விரக்தியுடன் காணப்படுகின்றனர். சட்டம் அமைதி பேணப்படும் சனநாயக சூழல் ஒன்று உருவாக்கப்படும் வரை இச்சம்பவங்கள் தொடர்ந்து

சனசமூகத் தலைவர்களும் எமது பிரதிநிதிகளுக்கு சுட்டிக்காட்டியுள்ள அதே வேளை உள்நாட்டு வெளிநாட்டு கண்காணிப்பாளர்களுக்குத் தேவையான பாதுகாப்பை அரசு வழங்க வேண்டும் என்பதையும் தெரிவித்துள்ளனர். கண்காணிப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு அவர்களினது பூரண ஒத்துழைப்பு கிடைக்குமெனவும்

முக்கியமானதென்பது சிவில் சமூகத் தலைவர்களின் கருத்தாக உள்ளது.

காத்தான்குடியில் பெண்கள் வலுலுட்டல் மற்றும் அபிவிருத்தி மன்றப் பணியாளரான சல்மா ஹன்சான் எமது பிரதிநிதிகளிடம் முஸ்லீம் ஆயுதக் குழுக்கள், தமிழ் ஆயுதக் குழுக்கள் போன்ற

கொண்டே இருக்கும். இது போன்றதொரு சூழமைவினுள் தேர்தலொன்றை நடாத்துவதன் மூலம் மக்களுக்கு அவர்களினுடைய உண்மையான பிரதிநிதிகளை தெரிவுசெய்யும் வாய்ப்பு அற்றுப் போகும் என்பது சிவில் அரசு தலைவர்களின் கருத்தாக உள்ளது.

சுதந்திர ஊடக இயக்கப் பிரதிநிதிகளின் அறிக்கையிலிருந்து பெறப்பட்ட பகுதிகள் இவை.

தேர்தல் கண்காணிப்பு சாத்தியமில்லை

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் வன்செயல் நிலைமைகள் காரணமாக அம் மாவட்டத்தின் உள்ளூராட்சி தேர்தலைக் கண்காணிக்கும் பணியிலிருந்து விலகியுள்ளதாக மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம் பெப் - 21ஆம் திகதி அறிவித்துள்ளது.

நடைபெறவுள்ள மட்டக்களப்பு மாவட்ட உள்ளூராட்சித் தேர்தல்களில் ஆயுதக்குழுக்களும் பங்குபற்றுவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தந் சூழ்நிலையானது அங்கு சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான தேர்தல் நடைபெறுவதை சாத்தியமற்றதாக்கியுள்ள அதேவேளை சுதந்திரமாக கண்காணிப்பில் ஈடுபடுவதற்கான வாய்ப்பையும் இல்லாதொழிக்கிறது எனவும் அது சுட்டிக்காட்டியுள்ளது.

அம்பாறை முஸ்லிம்களின் காணி விவகாரம் : பழைய திட்டத்தின் புதிய தீவிரம்

கிழக்கின் புதிய கொடியும் புதிய இலட்சினையும்

அண்மையில் கிழக்கு மாகாணத்திற்கென அரசாங்கத்தால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ள புதிய கொடியில், மூன்று விலங்குகளின் உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அம்பாறை மாவட்டத்தைக் குறிப்பதற்காக ஒரு சிங்கமும், திருகோணமலையைக் குறிப்பதற்காக ஒரு கழுகும், மட்டக்களப்பைக் குறிப்பதற்காக ஒரு மீனும் அதில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. மட்டக்களப்பு நீண்ட காலமாக, மீன் பாடும் பிரதேசமாக அறியப்பட்ட ஒன்று என்பதால் மீன் இலட்சினை பொறிக்கப்பட்டது சரியானதே. ஆனால் திருகோணமலை மாவட்டத்திற்கு எதற்காகக் கழுகு தெரிவு செய்யப்பட்டது என்பதை விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் இதைவிட மோசமான விடயம் என்னவென்றால், முஸ்லிம் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் ஒரு பிரதேசமான அம்பாறை மாவட்டத்திற்கு ஒரு சிங்களச் சிங்கத்தை இலட்சினையாக்கியிருப்பதுதான். இது மிகுந்த அச்சமூட்டுகிற ஒரு விடயமாகும். முஸ்லிம் மக்களின் பிரசன்னத்தை கிழக்கிலிருந்து முற்றாக அகற்றி விடுவது என்பது, பரந்த அளவிலான இனப்பிரச்சினை தொடர்பான விவகாரங்களில் முஸ்லிம் மக்கள் கணக்கெடுக்கப்பட வேண்டியதில்லை என்ற இன்றைய யதார்த்த நிலைமைக்கான ஒரு வெளிப்படையான குறியீடு ஆகும். உண்மையில் கிழக்கு மாகாணத்தான் பிரச்சினைக்கான எந்தவொரு தீர்வுக்குமான பரீட்சார்த்த களமாக (testing ground) அமைய

முடியும். அங்குள்ள எல்லாச் சமூகங்களும் அங்கு சமாதானமும், சமத்துவமும் நிலவுவதாகவும் தமது நல்வாழ்வு பேணப்படுவதாகவும் உணர வேண்டும். ஆனால் அரசாங்கத்தினதும் அதனோடு இணைந்த படைகளதும் அண்மைக்கால நடவடிக்கைகள் இந்தச் சமூகங்களிடையே பாதுகாப்பின்மை உணர்வையே வளர்த்து வருகின்றன. அம்பாறை மாவட்டத்திற்கு சிங்கக் கொடியை இலட்சினை ஆக்குவது என்பது, சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய கிழக்கு மாகாணத்தைச் சிங்கள மயமாக்கும் நோக்கத்துடன் செய்யப்பட்ட நடவடிக்கைகளின் தொடர்ச்சியாகவே தோன்றுகிறது. மகிந்த ராஜபக்ஷ அரசாங்கத்தின் கீழ், அந்தப் பழைய திட்டம் மோசமான புதிய தீவிரத்தன்மையைப் பெற்றிருக்கின்றது.

ஏற்கனவே திட்டமிட்ட சதியின் தொடர்ச்சி

இந்த விடயத்தை நாம் அரசாங்கத்தின் சார்பாக நாடாத்தப்பட்டு வருகின்ற குறிப்பிடத்தக்க காண்பிப்பும் மற்றும் எல்லை வகுத்தல் போன்ற நடவடிக்கைகளின் ஊடாக முஸ்லிம் மக்களை அம்பாறை மாவட்டத்தில் இல்லாதொழிக்கும் நடவடிக்கைகளைக் கண்டதன் அடிப்படையிலேயே பேசுகிறோம். பொத்துவில் பிரதேசத்தில் உள்ள முஸ்லிம் மக்கள், அண்மையில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் அரசாங்க ஆதரவுடனான செயற்திட்டங்கள் காரணமாக பாதுகாப்பின்மையை உணரத் தொடங்கியுள்ளனர். இந்தச் செயற்திட்டங்கள் அச்சத்தையும், பதகளிப்பையும் மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தியுள்ளன. பொத்துவில் பிரதேசம் 78.11% முஸ்லிம்களையும், 19.79% தமிழர்களையும், 2.11%

**அம்பாறை மாவட்டத்திற்கு சிங்கக் கொடியை
இலச்சினை ஆக்குவது என்பது,
சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய கிழக்கு
மாகாணத்தைச் சிங்கள மயமாக்கும்
நோக்கத்துடன் செய்யப்பட்ட
நடவடிக்கைகளின் தொடர்ச்சியாகவே
தோன்றுகிறது. மகிந்த ராஜபக்ஷ
அரசாங்கத்தின் கீழ், அந்தப் பழைய திட்டம்
மோசமான புதிய தீவிரத்தன்மையைப்
பெற்றிருக்கின்றது.**

சிங்களவர்களையும் கொண்ட ஒரு பிரதேசமாகும். காலம் காலமாக இந்தச் சமூகங்கள் தம்மிடையே சுமுகமான உறவுடன் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறன. இவர்களில் 90% மான மக்கள் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள்.

இங்கே நான்கு முக்கியமான நடவடிக்கைகளைத் தருகிறோம்:

1. அம்பாறை மாவட்டத்தில் கீழ்வரும் லகுகல மாவட்டச் செயலகப் பிரிவிலுள்ள 1531 ஹெக்டேயர் நிலமானது 1454ஆம் இலக்கமிடப்பட்ட 26.07.2006ஆம் திகதியிடப்பட்ட வர்த்தமானியின்படி தேசிய பூங்காவாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தப் பிரதேசம் இந்த அறிக்கையின்படி லகுகல - கிதுலான தேசிய பூங்காவாக இனிமேல் அழைக்கப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பொத்துவினுக்கும் லபுகலைப் பிரதேசத்திற்குமான எல்லை விவகாரம் இன்னமும் தீர்க்கப்படாமல் இருக்கின்ற நிலையில் (பார்க்க: அல்பிரட் சில்வா கொமிசன்) பொத்துவில் முஸ்லிம் மக்கள் தமது வாழ்வுக்கும் போக்குவரத்துக்கும் ஏதுவாக இருந்த பிரதேசத்தை அரசாங்கம் பறிமுதல் செய்ய முயல்கின்றது என்று அஞ்சுகின்றனர்.

2. 2006 செப்டம்பர் 25ஆம் திகதியன்று, லகுகல பிரதேசசபைத் தலைவரால் கையொப்பமிடப்பட்ட கடிதம் ஒன்று, பொது நிர்வாக அமைச்சுக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளது. அதன் பிரதிகள் ஜனாதிபதிக்கும், தொழிலமைச்சர் மோவின் டி. சில்வாவுக்கும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டுள்ளன. அந்தக் கடிதத்தில் சர்வோதயபுரம், சின்ன உல்லே, பாசறிச் சேனை, (பெரிய உல்லே) ஆகிய கிராமசேவகர் பிரிவுகளை லகுகல பிரதேச சபையுடன் இணைக்குமாறு கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்குக் காரணமாக, சிங்கள மற்றும் தமிழ் சிறுபான்மையினருக்குப் பாரபட்சமான விதத்தில் இந்த கிராம சேவையாளர்கள் நடந்து கொள்வதாகச் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்தக் கிராமசேவகர்

பிரிவுகளில் இனத்துவ விகிதாசாரம் 91.5% முஸ்லிம், 4.7% சிங்களம், 3.8% தமிழ் என உள்ளது. எனவே முஸ்லிம்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட இந்தப் பிரதேசத்தை மிகப் பெரிய சிங்களப் பகுதியுடன் இணைக்கும் நோக்கம் என்னவென்பது வெளிப்படையானது.

3. 2005 டிசம்பரில், பௌத்த வணக்கஸ்தலங்கள் மற்றும் டகோபாக்கள் இருக்கும் பகுதிகளை அடையாளம் காணும் உத்தியோகபூர்வ விசாரணைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அம்பாறை அரசாங்க அதிபரால் ஒப்பமிடப்பட்டு பிரதேச செயலாளருக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதம் ஒன்றில் இந்தக் கோரிக்கை விடப்பட்டிருந்தது. பொத்துவில் மட்டும் அவர்கள் ஏழு இடங்களைப் பௌத்த பாரம்பரியத் தலங்களைக் கொண்ட இடமாக (சங்கமன்கந்தை, கிரிமெட்டியாறு, பொத்துவில் நகர், முகுதுமகாவிகாரை, ஈதம், தகரம்பொல்ல, றொட்டை விகாரை) அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன.

4. பொத்துவில் பிரதேசத்திலுள்ள விசேட அதிரடிப்படை முகாமைச் சூழவுள்ள காலங் காலமாக அப்பிரதேச மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலம், முதலில் அதியுயர் பாதுகாப்பு வலயமாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. ஆனால் அது இப்போது சாஸ்திரவெளி கோவில் நிலமாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஏப்ரல் 2007இல் பொத்துவில் மக்கள் இந்த நிலத்திற்குச் செல்லும் தமது உரிமையைக் கோரி ஒரு ஆர்ப்பாட்ட போராட்டத்தை நடத்தினர்.

இந்த நான்கு விடயங்களுக்கும் இப்போது என்ன நடந்தது என்பது சரியாகத் தெரியவில்லை. இந்த மூன்று கிராமசேவகர் பிரிவுகளையும் இணைக்கும் முயற்சி எந்தளவில் இருக்கிறது என்பதும் தெரியவில்லை. பாரபட்சமான நடவடிக்கை தொடர்பான குற்றச்சாட்டை மறுதலித்து விரிவான கடிதம் ஒன்றைச் சம்பந்தப்பட்ட உத்தியோகஸ்தர் அனுப்பியிருந்தார். அக்கடிதத்தில் வேறு பிரதேசங்களில் இருந்து சட்டவிரோதமாக அரசு காணிகளில் குடியேறியதுடன், அரசாங்கத்தின் கடலோர பிரதேச கட்டுப்பாட்டு எல்லைச்சட்டங்களை மீறிச் செயற்படுவதுடன் தமது செயற்பாட்டுக்கு அனுமதி தருமாறு கோரியும் வருகின்றனர் என்றும், இதற்குத் தெரிவிக்கப்பட்ட உத்தியோகபூர்வ மறுப்புத் தொடர்பாகவும் அக்கடிதத்தில் விபரிக்கப்பட்டிருந்தது. இதன்பின் வெளிப்படையாக என்ன நடக்கின்றது என்று தெரியா விட்டாலும், இந்த இணைப்புக்கான அழுத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருவதாகத் தெரிய வருகிறது.

குடிப்பரம்பலை மாற்றியமைக்கும் வரலாறு

இத்தகைய காணி உடமையாக்கல் நடவடிக்கைகள் மற்றும் இணைப்பு நடவடிக்கைகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக நடக்கையில் அவை வெறும் அதிகார வாக்க நடவடிக்கையாக அல்லது பாதுகாப்புக் கருதிய நடவடிக்கையாகத் தோன்றக் கூடும். இயற்கைப் பாதுகாப்புப் போன்ற காரணங்களுக்காக இத்தகைய செயல்களில் அரசாங்கம் ஈடுபடுவதற்கான கொள்கைகள் தெளிவாகவும் நியாயப்படுத்தப்படக் கூடியவையாகவும் அமைய வேண்டும். அனைத்து இனத்துவ சமூகங்களுக்கும் சமத்துவமான உரிமை, நியாயமான ஆட்சி, இலங்கையின் பண்டைய வரலாற்றைப் பாதுகாத்தல், தேசிய பாதுகாப்புப் போன்றவற்றுக்காக இந்தக் கொள்கைகள் இருப்பதன் முக்கியத்துவத்தை மறுக்க முடியாது என்ற போதும், இவை எத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில், எத்தகைய நோக்குடன் செய்யப்படுகின்றன, இவற்றைச் செய்வதற்கான அழுத்தம் ஏன் வழங்கப்படுகிறது என்பவை மிகவும் முக்கியமானவை. வரலாற்று நோக்குடன் இதனை அணுகுவதாக இருந்தால், சிறுபான்மைச் சமூகங்களின் வரலாறு கூட இந்த வரலாற்றின் ஒரு பகுதியாகும். அந்த வரலாற்றில் அரசின் திட்டமிட்ட நடவடிக்கைகள் கிழக்குப் பிரதேசத்தின் குடிப்பரம்பல் தன்மையை மாற்றியமைத்திருப்பதும் உள்ளடங்குவதை மறந்துவிட முடியாது.

இந்த நிகழ்வுகள் முஸ்லிம் மக்களை பெரும்பான்மை இனக்குழு என்ற நிலைமையில் இருந்து இல்லாதொழிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருப்பதாகவே தோன்றுகின்றன.

குணத்துவ நோக்கம் கொண்ட நடவடிக்கைகள்

பொத்துவில் அரசியல் ரீதியாக ஒரு ஒதுங்கிய பகுதியாக இருந்த போதும் கிழக்கின் குடிப்பரம்பல் மற்றும் நிர்வாகப் போராட்டங்களில் முக்கிய இடத்தை வகிக்கிறது. அம்பாறை மாவட்டத்தின் விளிம்பில் பெரும்பான்மை முஸ்லிம் மக்களைக் கொண்டதாக இருக்கும் இப்பகுதி, கிழக்கைச் சிங்கள மயமாக்கும் நடவடிக்கைக்கான பூனை வாயிலாக உள்ளது. முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகள் இந்தப் பகுதியை ஆளும்கட்சிகளான ஐ.தே.கவுக்கோ அல்லது ஸ்ரீல.சு.கவுக்கோ விட்டு விட்டு ஒதுங்கிக் கொள்கிறார்கள். இது இரண்டு சிங்களப் பிரதேசங்களுக்கு இடைப்பட்ட (பாணம, லகுகல) பிரதேசமாகவுள்ளது. நிலத் தொடர்ச்சியற்ற பாணம, லபுகல பிரதேசங்கள் ஒரு பிரதேச செயலகத்தின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டன. அம்பாறை மாவட்டம் உருவாக்கப்பட்டபோது அது பெருமளவிலான

சிங்கள குடித்தொகை ஒன்றிணைக்கப்பட்டு கேலிக்குரிய பிரதேச எல்லைகளைக் கொண்டதாக, முழுக்க முழுக்க தரைப்பகுதியைக் கொண்ட பிரதேசத்துடன் ஒரு கரையோரப் பகுதியையும் இணைத்து உருவாக்கப்பட்டது. இந்த இணைப்பின் நோக்கம் மிகத் தெளிவாக இனத்துவ நோக்கம் கொண்டது என்பதை, அதாவது முஸ்லிம் பெரும்பான்மையை இல்லாதாக்கும் நோக்குடன் செய்யப்பட்டது என்பதை இது வெளிப்படுத்துகிறது. வடக்குக் கிழக்கின் ஏனைய பகுதிகளில் சிங்களப் பெயர்கள் சூட்டப்படுவது போல, அம்பாறையிலும் இத்தகைய அரச தலையீட்டினால் உருவான குடிப்பரம்பல் நிலைகள் குடியிருப்புகளாக உருவாகியிருக்கின்றன.

அரசியல்வாதிகளுக்கு அம்பாறை மாவட்டம் ஒரு விளையாட்டுக்களம் மாதிரி. அம்பாறை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் - முன்னர் மகாவலி அபிவிருத்தி அமைச்சின் துணை அமைச்சராக இருந்தவர் - மீண்டும் பதவிக்கு வந்து திட்டமிடல் அமுலாக்கல்கள் அமைச்சரானவுடன் அதே பழைய இணைப்பு விவகாரத்தை ஆரம்பித்து வைத்தார். இவர்தான் 2007 ஏப்ரல் 20ஆம் திகதி பொத்துவில் பிரதேச செயலாளரை, சாஸ்திரவெளி அதிரடிப்படை முகாமைச் சூழவுள்ள ஆயிரக்கணக்கான நிலத்தைச் சாஸ்திரவெளி கோயிலுக்கு ஒதுக்கும்படி வற்புறுத்திக் கடிதம் எழுதியிருந்தார்.

மேலே கூறப்பட்ட நடவடிக்கைகையின் தொடர்ச்சியாக காணி எல்லை குறித்தவில் புதிய மாற்றங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. 2005 டிசம்பரில் பொத்துவிலின் எல்லைகள் மீள் வரையப்பட்டன. (இது தொடர்பான கருத்து வேறுபாடுகள் இன்னமும் முடிவடையவில்லை) இந்த வரைவின்படி பொத்துவில் மக்களுக்குச் சொந்தமான சில நிலங்கள் பாணமப்பட்டுவின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. இது அவர்களுக்கு மொழி மற்றும் போக்குவரத்து சம்பந்தப்பட்ட பல சிக்கல்களை ஏற்படுத்தியது. இதைவிட முக்கியமானது என்னவென்றால், காலாதி காலமாக பொத்துவில் மக்களால் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த மேய்ச்சல் நிலத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான உரிமை மறுக்கப்பட்டு விட்டது. இது 40,000க்கு மேலான மந்தை வளர்ப்புப் பொருளாதாரத்துக்கு பெரும் அடியை ஏற்படுத்தியது. இந்த மீள்வரைபு, சுனாமி காரணமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட கடலோர வதிவிட எல்லை காரணமாக இழந்த பிரதேசத்துடன் சேர்த்து பொத்துவில் மக்களுக்கு அவர்கள் பயன்படுத்திய பெருமளவு நிலத்தை பயன்படுத்த இயலாத நிலைமைக்குள் தள்ளியது. இந்த நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக அந்த மக்களுடன் எதுவித கலந்துரையாடலும் செய்யப்படவில்லை. அவர்களுக்கு இந்த விவகாரத்தில் எந்தவிதமான

கருணா அணியினர் பௌத்த புனித நிலத்தில் வாழும் முஸ்லிம்களை வெளியேறுமாறு மிரட்டினர்.

கருத்தைத் தெரிவிக்கும் வாய்ப்பும் கிடைக்கவில்லை. வளப்பாதிப்புக்கான நடவடிக்கைகள் அவசியம்தான் ஆனால், அவற்றைச் செயற்படுத்தும்போது அந்தப் பிரதேச மக்களின் நலன்கள் தேவைகளைக் கணக்கெடுப்பதும் அப்பிரதேசம் உரிய முறையில் பயன்படுத்தப்படுவதை உத்தரவாதம் செய்வதும் அவசியமாகும். மாறாக இங்கே முற்று முழுதான மறுப்பு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இத்தகைய இணைப்புகளுடன் சேர்ந்து பல குறியீட்டு நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இவை கைப்பற்றிய மற்றும் மேலாதிக்கம் செலுத்தும் குறியீடுகளாக அங்கே வந்து சேர்கின்றன. பௌத்த மதமானது அடிப்படையில் அது ஒரு மதமாகவும், சமாதானம் மற்றும் விட்டுக் கொடுப்பை வலியுத்துவதாகவும் இருந்த போதும், இலங்கையில் அது அரசு மேலாதிக்கத்தின் வெளிப்பாடாகவும் சில வேளைகளில் அரசு ஆக்கிரமிப்பாகவும் சிறுபான்மை இனங்களால் உணரப்படுகின்றது. நிலத்தை வெற்றி கொள்ளல் என்பது சிங்கள, பௌத்த மயமாக்கலின் வெற்றியாக குறியீட்டு வடிவில் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. இந்த அடிப்படையில் புத்தர் சிலைகளை எழுப்புவது என்பது சிறுபான்மையினர் செறிந்து வாழும் பிரதேசங்களில் இனத்துவ முரண்பாடுகளையும், சில சந்தர்ப்பங்களில் நேரடி மோதல்களையும் உருவாக்குகின்றன.

மக்களால் அரசே புத்தர் சிலைகளை திறுவுகிறது

பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் புத்தர் சிலை எழுப்புவது, அந்தப் பிரதேச மக்களால் செய்யப்படுவதில்லை. இவை அரசாங்கத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட வெளிப்பிரதேசத்தவர்களாலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. உதாரணமாக பொத்துவில் மாவட்டத்தில் பெரும்பான்மை முஸ்லிம்கள் வாழும் உல்லேயில் - இது பெருமளவில் உல்லாசப் பயணிகளைக் கவரும் இடமாகும் - சுனாமி நேரத்தில் பலத்த பிரச்சினைகள் நடந்து கொண்டிருந்த வேளையில் சுனாமி வந்த இரண்டு நாட்களில் இரவோடிருவாக ஒரு புத்தர்சிலை நாட்டப்பட்டது. இந்த நடவடிக்கைகள் சிங்கள, பௌத்த மேலாதிக்கத்தின் குறியீடாக அன்றி வேறெப்படி அடையாளம் காணப்பட முடியும்?

ஹை உறுமய கருணா அணி கூட்டு

இவ்விடத்தில் இன்னொரு விடயத்தையும் குறிப்பிட வேண்டும். 2007 மார்ச் 21 அன்று ஜாதிக ஹைல உறுமய மற்றும் புலிகளில் இருந்து பிரிந்த கருணா அணியும் கூட்டாக கிழக்கு மாகாணத்தின் கலாசாரப் பாரம்பரியத்தைப் பாதுகாப்பது தொடர்பான கலந்துரையாடலில் ஈடுபட்டனர். இக்கூட்டத்தில் ஜாதிக ஹைல உறுமய கிழக்கு மாகாணத்தைப் பாதுகாப்பது தொடர்பான பிரச்சினைகளைக் கிளப்பியது. இக்கூட்டம் ஜாதிக ஹைல உறுமயவின் பரந்த மூலோபாயத்தின் ஒரு அம்சமாகவே நடந்தது. அவர்களின் மூலோபாயம் என்பது பௌத்த கலாசார மத சம்பந்தமான பகுதிகளையும், சுற்றுச் சூழல் பிரச்சினைகளையும் பாதுகாப்பதை இன்னொரு மட்டத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும் நடவடிக்கையாகும். ஜாதிக ஹைல உறுமயவின் சம்பிக் ரணவக்க சுற்றுச் சூழல் மற்றும் இயற்கைவள அமைச்சர் என்பதால், இக்கட்சி மிகவும் சக்திமிக்க நிலையில் இருந்தது.

இந்தக் கூட்டத்தின் பின்னர் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கை "தீய சக்திகள்" கலாசார ஞாபகச் சின்னங்களை அழிக்க முனைவதாகக் குறிப்பிட்டது. அத்துடன் கருணா அணியினர் பௌத்த புனித நிலத்தில் வாழும் முஸ்லிம்களை வெளியேறுமாறு மிரட்டினர். தம்மைப் பல்வேறு வழிகளிலும் தமது பிரதேசங்களை அனுபவிக்க முடியாமல் செய்து வரும் தொடர்ச்சியான நடவடிக்கைகளைத் தெரிந்திருந்த மக்கள் இதன் காரணமாக பெரும் குழப்பத்திற்கு உள்ளாகினர். கருணா அணியும், அதன் தாய்க் கட்சியான விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைப் போலவே கிழக்கு முஸ்லிம் சமூகத்தின் மத்தியில் மேலாதிக்கம் செலுத்த முயன்றதுடன், முஸ்லிம்களின் காணிகளை அபகரிக்கும் புலிகளது வேலைகளையே தாமும் செய்ய முயன்றார்கள். சிங்கள பௌத்த தீவிரவாத பிரதிநிதிகளுக்கும், தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகளுக்கும்மிடையிலான உறவு நீண்ட காலம் நிலைக்கப் போவதில்லை என்றாலும், முஸ்லிம், தமிழ் சமூகங்களுக்கிடையேயுள்ள இனத் தீவிரவாதம் முஸ்லிம்களை இடையில் வந்தவர்கள் என்றும், தாய் நாட்டிற்கு அன்னியர்கள் என்றும் வலியுறுத்துகின்றன. இத்தகைய செயல்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு இல்லாதொழிக்கப்படாவிட்டால் இவை வளர்ந்து இனச் சத்திகரிப்பில் இறங்கி திருத்த முடியாத அளவுக்கு மோசமான நிலைக்காளாகி, நாட்டில் இனக்கலவரங்களை உருவாக்கி விடும்.

தகவல்களுக்கு நன்றி: www.ctmpc.blogspot.com

13ஆவது திருத்தத்தை துயில் எழுப்பதல் எனும் மகிந்தவின் மாயாஜாலம்

தமிழ் சாணக்கியன்

அரசியலிலே பெரும்பாலும் காரணங்களின் அடிப்படையில் தீர்மானங்கள் எடுக்கப்படுவதில்லை என்றும் தீர்மானத்தை எடுத்ததன் பின்னர் காரணங்களைத் தேடும் பாசாங்கு இடம்பெறும் என்றும் அரசியலை யதார்த்தபூர்வ அணுகுமுறையில் கற்கும் அறிஞர்கள் (realist school of politics) கூறுவார்கள். ஆங்கிலத்திலே இதனை “Ex post facto rationalisation” என்பார்கள். ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவினால் நியமிக்கப்பட்ட அனைத்துக் கட்சிப் பிரதிநிதிகள் குழுவினது (APRC) கதையும் இத்தகையதுதான். ஒரு முன்னை நாள் நடிகன் என்ற அனுபவத்தை இந்த நாடகத்தில் திறமையாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார் மகிந்த. நிபுணர் குழுவின் அறிக்கைகளும் அவை குப்பையில் போடப்பட்ட லாவகமும் திஸ்ஸவிதாரண எனும் சோசலிஷ அரசியல்வாதியை முன்னிறுத்தி இவரது சில மிதவாத சக்திகளைத் திறம்பட மீண்டும் ஏமாற்றியமையும், மாவட்ட மட்டத்திலான அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்ற தனது கட்சியின் யோசனைகளால் திஸ்ஸவிதாரணவின் யோசனைகளைக் குழப்பியடித்து கிடப்பில் போட்டமை இவையாவும் இந்த நாடகத்தின் சில அங்கங்கள். இன்று 13ஆவது திருத்தத்தின் மீளுருவாக்கத்தை APRC முன்மொழிந்திருப்பது இந்த நாடகத்தின் இறுதிக் கட்டம்.

ஜே.வி.பி கேட்டதையெல்லாம் செய்யத் தயாராகியிருக்கும் இவ் அரசாங்கம் APRCயை மட்டும் விட்டு வைத்ததற்கான காரணம் ஒன்றும் புதினமானதல்ல. இராணுவ ரீதியான தீர்வோடு ஒரு அரசியல் தீர்வையும் நாம் தயாரித்து வருகிறோம் என்ற பூச்சாண்டியை சர்வதேச சமூகத்திற்குத் தொடர்ந்தும் காட்ட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தினாலேயே APRC விட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தது. இதிலே குறிப்பாக இந்தியாவைத் திருப்திப்படுத்தல் என்பது தான் மகிந்த அரசாங்கத்திற்கு முக்கியமானது. ஏனெனில் அவர்களது கணிப்பில் இந்தியா தமது அரசியல் பொதியைப் “போதுமானது” என்று அல்லது வழமையான பாணியில் “வரவேற்கிறோம்” என்று பதிலளிக்குமாயின் இது முழுமையான சர்வதேச சமூகத்தையும் திருப்திப்படுத்தியது போலாகும். இது

தொடர்பில் இந்திய நிலைப்பாட்டையே ஏனைய சர்வதேச சமூகத்தின் அங்கத்தினர்களும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்பது மகிந்தவின் கணிப்பு. இந்தியத் தலையசைப்பைப் பெற்றுக் கொள்வது எப்படியென்ற கேள்விக்கு அவர்களது திட்டத்தையே நாம் புதிய சாடியினுள் போட்டு முன் வைத்தால் அவர்களால் நிராகரிக்க முடியாது என்ற முடிவுக்கு மகிந்த வந்துள்ளார். கடந்த ஜனவரி மாத நடுப்பகுதியில் பிரபல இந்திய செய்தி

நிறுவனமான NDTVக்குப் பேட்டியளித்த மகிந்த ராஜீவ்காந்தியை தூரநோக்க சிந்தனையாளர் என்று புகழ்ந்தமையும் (சோனியா காந்தியின் காதில் விழும் என்ற எதிர்பார்ப்பில்) இந்திய அமைதிப்படையினருக்காகத் தான் புதிய பாராளுமன்றத்தின் அருகாமையில் நினைவுத் தூபி ஒன்றைக் கட்டி வருவதாகக் கூறியமையும் அதே வீச்சில் 13ஆவது திருத்தமே அதிகாரப் பரவலாக்கம் செய்வதற்கான சிறந்த முறைமை எனக் குறிப்பிட்டமையும் இன்றைய காங்கிரஸ் தலைமையிலான அரசாங்கத்தின் விசுவாசியாகத் தன்னைக் காட்டிக் கொள்வதற்கான மகிந்தவின் முயற்சிகளின் ஓர் அங்கமாகவே பார்க்கப்பட வேண்டும்.

மேற்சொன்ன பேட்டியிலேயே தான் 13ஆவது திருத்தம் சக ஒன்று (13th amendment plus one) என்ற அடிப்படையில் தீர்வுப் பொதி ஒன்றை ஏற்றுக் கொள்வதற்குத் தயார் என்று ஒரு செய்தியை வெளியிட்டார். என்னைப் பொறுத்தவரையில் 13ஆவது திருத்தத்தில் ஏற்கெனவே மகிந்த ஓர் பெரிய "கழிப்பைச்" செய்து முடித்து விட்டார். அதுதான் வடக்குக் கிழக்குப் பிரிப்பு எனும் கழிப்பு. தனது சிவப்புச் சகோதரர்களையும், பெருந் தேசியவாதப் போக்குக் கொண்ட வழக்குரைஞர்கள் மற்றும் கல்வியியலாளர்களைக் கொண்டு உச்சநீதிமன்றத்தினூடு ஏவவே இந்தக் கைங்கரியம் நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டது. உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பு என்பதால் தன்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது என்று இந்தியாவின் முன் இயலாமைக் கோலம் பூணுவார் மகிந்த. (உச்சநீதிமன்றத் தீர்ப்பிற்கு முரண் செய்யாது மிகவும் இலகுவில் பாராளுமன்றத்தில் சாதாரண பெரும்பான்மையோடு அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 154A (B) இன் பிரகாரம் இரண்டு அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட மாகாணங்கள் இணைக்கப்படலாம் என்பது பேசப்படக் கூடாத விடயம்.) 13ஆவது திருத்தத்தின் முழுமையான செயலுருவாக்கத்திற்கு ஆதரவு தமிழரது "ஏக" மாற்றுக்குரலுக்குச் சொந்தமான ஜனநாயகக் கட்சியிடமிருந்தும் உள்ளது. "மத்தியில் கூட்டாட்சி, மாநிலத்தில் சுயாட்சி" என்ற இந்தக் கட்சியினரது சுலோகம் "மத்தியில் மகிந்த ஆட்சி, மாநிலத்தில் என்னாட்சி" என்ற தரக்குறைவுக்கு உட்பட்டமை ஒரு தனிக்கதை. மாற்றுக் குரலில் பங்கு கேட்கும் ஏனைய தமிழ்த் தலைமைகளும் மகிந்தவின் திட்டத்திற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கும் வல்லமையற்றவர்கள். சண்டே லீடரினால் ஜனவரி 13இல் வெளிக் கொணரப்பட்ட APRC யின் ஓர் "இரகசிய" ஆவணத்தில் வடக்குக் கிழக்கில் தேர்தல்கள் நடைபெறும் வரை ஒரு இடைக்கால ஆளுநரின் ஆலோசனைசபை ஏற்பாடொன்று

பிரேரிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சபையை அலங்கரிக்கும் வாய்ப்பை மாற்றுத் தலைமைகள் எதிர்பார்த்திருப்பர் என்பதில் ஐயமில்லை.

13ஆவது திருத்த அடிப்படையில் எந்தவிதமான முறையான அதிகாரப் பரவலாக்கத்தையும் செய்ய வகையில்லை. சில ரூபகப்படுத்தல்கள்:- உறுப்புரை 154 (F) (R) + ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் ஆளுநர் தனது தத்துணிவு அதிகாரங்கள் எவையெனத் தீர்மானிக்கும் தத்துணிவு. அதிகாரமுடையவர் இதனைப் பாவித்து ஆளுநர் ஜனாதிபதியின் ஒப்புதலோடு எதனையும் செய்யும் தகைமை உடையவராகிறார்! உறுப்புரை 154 (L): ஜனாதிபதி சட்ட ஒழுங்கு ஒரு மாகாணத்தில் சீர்குலைந்திருப்பதாகக் கருதும் எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் மாகாணசபையைக் கலைக்கலாம். இது எந்த நீதிமன்றத்தினாலும் கேள்விக்குட்படுத்த முடியாது. திருத்தத்தின் நிரல் இரண்டின் பிரகாரம் மத்திய அரசாங்கம் எந்தவொரு விடயம் தொடர்பிலும் தேசிய கொள்கையுருவாக்கம் செய்யலாம். இவற்றை மாகாணசபைகள் ஏற்று செய்யும் மாகாண சட்ட உருவாக்கம் தேசிய கொள்கையின் பிரகாரம் இருத்தல் வேண்டும். திருத்தத்தின் இணைப்பு இரண்டின் பிரகாரம் காணி சம்பந்தப்பட்ட விடயங்கள் தொடர்ந்து மத்திய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டிலும் பரிபாலனத்திலும் இருக்கும். கல்வி, சுகாதாரம் போன்ற அதிகாரப் பரவலாக்கம் செய்யப்பட்ட விடயங்களில் கூட "தேசிய பாடசாலைகள்", "போதனா வைத்தியசாலைகள்" போன்ற முக்கியமான நிறுவனங்கள் தொடர்ந்தும் மத்திய அரசாங்கத்தின் பரிபாலனத்தின் கீழ் இருக்கும்.

மேற் கூறியவை உதாரணங்களே. இவற்றில் ஒன்றிரண்டுதானும் மகிந்தவின் "சக ஒன்று" மூலம் பெற்றுத் தரப்படுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் இல்லை. 1987ற்குப் பின்னர் பல சந்தர்ப்பங்களில் (மங்கள முனசிங்க திட்டப் பிரேரணை, 1995, 1997, 2000 திட்ட வரைவுகள், நிபுணர் குழு, பெரும்பான்மை அறிக்கை.) இத்தகைய பல "சக ஒன்று"கள் முயற்சிக்கப்பட்டன. சக ஒன்றைக் கடந்து சக நூறுகள் தேவைப்படுவதனை இத்தகைய முயற்சிகள் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன. இதனை அறிவதற்கான அரசியல் விருப்பம் மகிந்தவிடம் இல்லை. அவர் அலட்டிக் கொள்ளும் தெற்கின் கருத்தொருமிப்பிற்கும் இல்லை. தமிழ் மக்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகள் ஏற்கப்படப் போவதில்லை. மாறாக அக்கோரிக்கைகளே எழாத வண்ணம் அவர்களைப் பூண்டோடு அழித்தொழிக்கும் நிகழ்ச்சித் திட்டம் தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்படுகிறது.

சிறந்த ஆட்சி பற்றி சிந்திப்போம்

பீற்றர் விஜேகூரிய

இந்த பூமியில் சூரியனை நேரடியாகப் பார்க்கக் கூடிய தகுதி மனிதர்களுக்கு மட்டுமே உண்டு. மற்ற விலங்குகளினால் சூரியனை நேரடியாகப் பார்க்க முடியாது. மனிதர்களைப் போன்ற உயர் பிறப்பு இந்த பூமியில் இல்லை. இவ்வாறு உயர் தகுதி பெற்ற மனித குலமே சக பிறப்புகளை வேட்டையாட முனையும் அளவுக்கு குரூர மனம் படைத்தவனாகி விட்டான்.

இன்று நமது நாட்டில் பெரும் பிரச்சினையாக உள்ள புலிகளின் மோதல் தவிர சாதாரண மக்களின் வாழ் நிலையினைப் பாதிக்கும் கடத்தல்கள், மனிதக் கொலைகள், அரசியல் பழிவாங்கல்கள், கப்பம் பெறுதல், ஊழல், மோசடி, பாலியல் வல்லுறவுகள், துஷ்பிரயோகங்கள் என்பன பரவலாக இடம் பெறுகின்றன.

இன்று மனித வாழ்க்கை என்பது மிருகத்தின் வாழ்க்கையை விட கேவலமான நிலைக்கு மாறியுள்ளது. நாட்டின் பாதுகாப்பு நிலைமை மோசமடைந்திருப்பது இன்று நேற்று நிகழ்ந்தது அல்ல. பல தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் இருந்தே பொதுமக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையைப் பாதிக்கும் வகையில் பாதுகாப்பு நிலவரங்கள் இருந்து வருகின்றன. பலதரப்பட்ட அரசியல் அதிகார மோதல்களின் காரணமாக

பொது மக்கள் பல அசௌகரியங்களைச் சந்தித்து வருகின்றனர்.

1971, 1983, 1989 ஆகிய ஆண்டுகளில் இலங்கையில் ஏற்பட்ட அரசியல் கிளர்ச்சிகள் காரணமாக சிவில் மக்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டதனை இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

ஒரு சம்பவம் நடைபெற்றவுடன் அந்த சம்பவத்தின் காரண காரியங்களை ஆராய்வதற்கு முன்னர் அவ்வாறான சம்பவங்கள் தொடர்ச்சியாக இடம் பெற்று விடுகின்றன. இது வழமையாகியும் விட்டது. சரியான பாதுகாப்பு நடைமுறைகள் இன்மை, சரியான வழிமுறைகளைப் பின்பற்றி விசாரணைகளை முன்னெடுக்காமை போன்ற காரணங்களினால் இவ்வாறான தொடர் சம்பவங்கள் இடம் பெற்று விடுகின்றன. அன்று படுகொலை செய்யப்பட்ட முன்னாள் ஜனாதிபதி ஆர். பிரேமதாசாவின் கொலைக்கான காரணங்கள் கண்டுபிடிக்கப்படுவதற்கு முன்னர் அந்த இடத்தில் இருந்த இரத்தக்கறைகள் மற்றும் இதர எச்சங்களை அப்புறப்படுத்தி விடும் அளவுக்கு எமது பாதுகாப்பு மற்றும் விசாரணைப் பிரிவினர் நடந்துக் கொண்ட விதம் மிகவும் கவலைக்குரியது.

ஜனாதிபதி ஒருவரின் நிலைமை இதுவேனில் சாதாரணப் பொது மக்களின் நிலைமை பற்றி கூறத் தேவையில்லை. சட்டத்தினைக் கையிலெடுத்த ஒரு சிலரின் வேலைகள் இவை என்று அரசு தரப்பினரால் குற்றம் சாட்டப்படுகின்ற நிலையில்

இந்த நிலைகள் தொடர்ந்தால் மக்களின் பாதுகாப்பு என்பது அச்சுறுத்தலுக்குள்ளாகும் என்பதை வலியுறுத்த வேண்டியுள்ளது.

கெப்பித்திகொல்லாவ படுகொலைகள் குறித்தும் சந்தேக நிலை எழாமல் இல்லை. புலிகளின்

செயற்பாடுகளைச் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் இவ்வாறான சூழலில் வடக்கின் பொது மக்களுக்கும் தெற்கின் பொது மக்களுக்கும் சட்டம் நீதியாகக் கிடைக்கும் வகையில் இலங்கை மக்களின் பாதுகாப்பு உறுதிப்படுத்தப்படும் வகையில் சிறந்த ஆட்சியை ஏற்படுத்த தற்போதைய அரசாங்கம் உண்மையில் 'ஜனநாயகமடைய' வேண்டும்.

சீர்தந்த ஆட்சி: செல்லும் வழி திரும்பு

எஸ். மோகனசுந்தரம்

எமது அரசியலில் பொதுவாகத் தீர்மானமெடுத்த லும் கொள்கை மாற்றமும் எவ்வாறு இடம் பெற்றிருக்கின்றன என்பது தொடர்பிலேயே எனது கரிசனைகளைச் சுருக்கமாக இங்கு தருகிறேன்.

நிறைவேற்றுத்துறையின் சுலபமான இயங்குகைக்கு (executive convenience) அடிமைப்பட்ட ஓர் அரசியலமைப்பின் செயல் அமுலாக்கம் பல குழுக்களும் ஆணைக்குழுக்களும் அரசியலமைப்பில் சில பல சரத்துக்கள் முழுமையாக

நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமா என்பது தொடர்பில் ஆராயும், முன்னுரைக்கும் வேடிக்கை இங்கு தான் இடம்பெறுகின்றது. 13^{வது} திருத்தத்தின் பூரணமான அமுலாக்கம் தொடர்பான APRCயின் முன்மொழிவுகள் மகிந்த அரசாங்கத்தின் அரசியல் நாடகத்தில் அரங்கேற்றும் உச்சகட்ட

நகைச்சுவை. இதற்கு சற்றேனும் சளைக்காத வகையில் அரசியல் அமைப்பின் 17^{வது} திருத்தத்தை மீள் பரிசீலனை செய்ய பாரளுமன்ற குழுவொன்றும் நியமிக்கப்பட்ட கொடுமை. எவ்வாறு தமக்கு ஒவ்வாத எதிர்க்கட்சியினரை ஒழித்தோ ஒதுக்கியோ அரசியல் செய்யும் இவ்வரசாங்கம் தமக்குப் பிடிக்காத அரசியல் அமைப்பின் சரத்துக்களையும் ஒதுக்கியும் தேவைப்பட்டால் அழித்தும் வருகிறது. 17^{வது}

அதிகாரப்பரவலாக்கலின் கூறாக அவர்கள் மாகாணங்களை நிராகரித்திருந்தார்கள். சொற்ப மாதங்களில் APRCயின் இடைக்கால முன்மொழிவுகள் வருவதற்கு முன்னரே 13வது திருத்தத்தின் பிரகாரம் ஒரு முன்மொழிவை தான் ஏற்பேன் என மகிந்த இந்திய தொலைக்காட்சி ஒன்றிக்கு வழங்கிய பேட்டியொன்றில்

திருத்தத்தை நடைமுறைப்படுத்தாமை தொடர்பில் தொடுக்கப்பட்ட வழக்கொன்றில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் சனாதிபதிக்கு எதிராக வழக்குத் தொடுத்தல் அவருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் சிறப்புரிமையை பாதிக்கும் எனக் கூறியமை அரசியல் அமைப்பின் உருவாக்கமான சனாதிபதியை அரசியலமைப்புக்கு மேலானவர் என ஆக்கியது.

இத்தகையதொரு சீரழிந்த, விருப்பத்தேர்விற்குட்பட்ட ஓர் அரசியலமைப்பு ஆட்சியியல் (constitutional governance) அமையப்பெற்றுள்ள ஓர் அரசியல் சமுதாயத்தில் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் ஓர் உபாயமாக அரசியலமைப்பினை நோக்குதல் முட்டாள்தனமானதாக ஆகின்றது.

ஆகவே அரசியலமைப்பை மீளுருவாக்கம் செய்தல், அல்லது திருத்துதல் மூலமாக புதியதொரு இலங்கை அரசியல் சமுதாயத்தை உருவாக்கலாம் என்பது இன்றைய அரசியலமைப்பு ஆட்சியியல் கலாசாரத்தில் ஓர் பகற்கனவாகவே அமையும்.

இது தொடர்பில் மற்றுமொரு விடயத்தை பார்ப்போம். சுதந்திரக் கட்சியினர் மகிந்தவின் மேற்பார்வையில் APRCக்கு முன்வைத்த முன்மொழிவுகள் மாவட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் தீர்வுத்திட்டதினை முன்வைத்தது.

குறிப்பிட்டார். இந்த நிலைப்பாடு மாற்றத்திற்கு மகிந்த வழங்கும் நியாயப்படுத்தல்கள் என்ன?

அல்லது எத்தகைய ஒரு விளக்கம் இந்தக் குறுகிய காலத்தில் அவரிடத்தில் ஓர் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது? இத்தகைய கேள்விகள் எமது அரசியல் அரங்கத்தில் எழுப்பப்படாமை வியப்புக்குரியதல்ல என்றாலும் மீண்டும் மீண்டும் எம்மைத் தலைகுனிவுக்கு உட்படுத்துகின்றன.

மாவட்டங்களின் அடிப்படையிலான தீர்வுத்திட்டத்தை சுதந்திரக்கட்சியினர் முன்வைத்தமை ஓர் பூச்சாண்டி காட்டும் நடவடிக்கை என்பதில் ஐயமில்லை. என்றாலும் சுதந்திரக் கட்சியினர் எந்தளவுக்கு நம்மைப் பகடைக்காய்களாகப் பாவிக்க அனுமதிப்பார்கள் என்பதற்கு எல்லையே இல்லையா என்ற கேள்வி எழுகிறது.

ஒரு கட்சியின் கொள்கைகள் தலைமைகள் மாறும்போது ஒரு வீச்சுக்குட்பட்டு மாறுவது ஏற்படையது விரும்பத்தக்கது. அடிப்படைகளை மாறினால் அது ஓர் கட்சியாகுமா? ஒரு காலத்தில் மாகாண முறையிலான தீர்வுத்திட்டத்தை முழுதாக

எதிர்த்தவர்கள் 1987ற்குப் பின்னர் சமஷ்டியை அதன் பல்வேறு வடிவங்களில் சோதித்தவர்கள் (1995,1997,2000) மீள ஒற்றையாட்சிக்குள் தீர்வு எனக் கூறியவர்கள் (2005), இப்போது முன்னர் எதிர்த்து நின்ற மாகாண ஆட்சியை ஏற்கும் நிலைக்கு வருதல் என்ற பல்வகைப்பட்ட நிலைகளுக்கு சுதந்திரக் கட்சியினர் கொடுக்கும் விளக்கம் என்ன? அவ்வப்போது வரும் தலைமைகளின் ஆட்சியை தக்கவைக்கும் முயற்சிகளின் சாராம்சமாக கட்சிகளின் இனப்பிரச்சினை தொடர்பான கொள்கை அமையும் வேடிக்கை தனியே சுதந்திரக் கட்சியினரின்பால் அன்றி ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினரிடமும் காணலாம். இனப்பிரச்சினை தொடர்பில் மட்டுமன்றி எந்த ஒரு கொள்கை தொடர்பிலும் எமது கட்சிகள் அரைவேக்காட்டு விவாதம் தானும் நடாத்துவதில்லை. தலைமைகள் நிலைத்திருப்பதில்லை. கொள்கைகளும் அவர்களோடு மாறுகின்றன. தலைமைகளும் நேரத்திற்கு நேரம் தமது ஆட்சியின் கீழேயே பல்வேறு முரண்பட்ட நிலைப்பாடுகளை எடுக்கின்றன. இதற்குள் கொள்கை வகுப்பு பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வு எங்கிருந்து வரும்? சுற்றிச் சுற்றி செக்குமாடுகள் போன்று ஒரு வட்டத்திற்கள்ளேயே நாம் பிரயாணம் செய்கிறோம். மக்கள் தூங்கினால் விழித்தெழு வைக்கலாம் விழித்துக் கொண்டே தூங்கினால் என்னதான் செய்வது?

நம் காலத்தின் குழந்தைகள்

நம் காலத்தின் குழந்தைகள் நாம்
இது அரசியல் யுகம்
முழுப் பகலும் முழு இரவும்
எல்லா நடவடிக்கைகளும் - உன்னுடையது
எம்முடையது
எல்லாமுமே அரசியல் பிரச்சினைகள் தான்

நீங்கள் விரும்புகிறீர்களோ இல்லையோ
உமது உயிர்க்கூறு
அரசியல் கடந்த காலம் கொண்டது
உமது சருமம் -
அரசியல் படிந்தது
உமது விழிகள் -
அரசியல் நோக்குக் கொண்டது

நீங்கள் சொன்ன ஒவ்வொன்றுக்கும்
பாதிப்பிருக்கும்
நீங்கள் சொல்லாத ஒவ்வொன்றும்
தம்மளவிலேயே
பேசுந் தன்மையன
இரண்டு வழிகளிலும் நீங்கள் பேசுவது
அரசியல் தான்

அடர்ந்த காட்டுக்குள்
நீங்கள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டாலும்
அரசியல் பூமியில்தான்
நீங்கள் அடிவைக்கிறீர்கள்
அரசியலற்ற கவிதைகளும் அரசியல்தான்
நம் தலைக்கும்மேல் பிரகாசிக்கும் நிலா

இனி களங்கமற்ற
தூய பிறையென்று
ஆமோ அல்லது இல்லையோ கேள்விதான் அது
ஜீரணத்தை அது பாதிக்கும்
அரசியலுக்கு அது எப்போதும்
கேள்விக்கு உரியதுதான்

அரசியல் ரீதியான அர்த்தம் பெறுவதற்கு
நீ மனிதனாகக் கூட இருக்கத் தேவையில்லை
கச்சாப் பொருட்கள் கூடப் போதும்
புரோட்டின் புரதம் அல்லது சுத்திகரிக்கப்படாத
எண்ணெய் போதும் அல்லது
பல மாதங்களாய் அதன் வடிவம் பற்றி
விவாதத்துக்குட்பட்ட மேஜை

வாழ்வா சாவா பிரச்சினையை
வட்ட மேஜையினின்று பேசுவதா அல்லது
சதுர மேஜையினின்றா என்று
விவாதத்துக்குட்பட்ட மேஜை

அதே சமயத்தில் மக்கள் மடிவர்
மிருகங்கள் அழியும்
வீடுகள் எரியும்
வயல்கள் வறண்டு போகும்
நினைவுக்கெட்டா காலங்களிலிருந்துபோல்

குறைந்த அரசியல் முக்கியத்துவத்துடன்

**விலஸ்லாவா ஸிம் போர்ஸ் கா
பாலத்தின் மீது மக்கள் கவிதைத் தொகுப்பிலிருந்து**

சாநிகர் ஜனவரி - பெப்ரவரி 2008

சமாதானம் தொடர்பான பிரச்சாரமும் பிரச்சாரவாதமாகின்றது

உவீந்து குருகுலசூரிய

ஊடகம் அவிழ்க்க

முடியாதளவுக்கு

யுத்தத்துடன் பின்னிப்

பிணைந்து கிடக்கின்றது.

பேச்சுக்கு சொல்வார்கள்

தெரியுமா, முதல் துப்பாக்கி

சூட்டுக்கு முதல்

இரையாவது ஊடகங்கள்

என்று. யுத்தம்

ஏற்பட்டவுடன் மக்களை

அணி திரட்டவும்,

கொலைகள்,

சட்டதிட்டங்கள் என்பனவற்றை மறைத்துக்

கொள்ளவும் எதிர்த்தரப்பு தமக்கு ஏற்ற விதத்தில்

ஊடகங்களை வழிப்படுத்த முயற்சிக்கின்றது.

இனப்பிரச்சினை

ஊடகங்களின் பொறுப்பு

வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் உண்மைகளை காணவேண்டியது ஊடகங்களின் பொறுப்பாகும். இந்த தருணத்தில் வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் உண்மைகளை காண வேண்டிய கட்டாயத்தில் ஊடகங்கள் உள்ளன. ஏனெனில் வரலாற்றில் பெரும் முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கும் பிரச்சினை யான இனப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு கிட்டுவதற்கும், இனப்பிரச்சினை தீர்க்கமடைவதற்கும் நேரடி விடயங்கள் ஊடகங்களுடன் சம்பந்தப்பட்டுள்ளன.

இலங்கை ஊடகங்கள் இனப்பிரச்சினை தொடர்பில் பொறுப்புணர்வுடன் செயற்படுகின்றனவா? அல்லது குறுகிய மனப்பான்மையுடன் செயற்படுகின்றனவா? இனப்பிரச்சினை தொடர்பில் மனச்சாட்சியுடன் செயற்படும் ஊடகவியலாளர்களினால் மட்டுமே இக்கேள்விக்கு பதிலளிக்க முடியும்.

அனைத்து ஊடகவியலாளர்களும் சமாதானத்தைத் தொனிப்பொருளாகக் கொள்வார்களாயின் மக்களின் யுத்த விருப்பை 75 சதவீதமாகக் குறைத்துக் கொள்ள முடியும். அதனுடாக ஆட்சியாளர்களின் யுத்தம் தொடர்பான பித்து நிலைக்கும் சவால் விடுக்க முடியும். முதலில் ஊடகங்கள் தன்னிடம் இருக்கும் அந்த சாதக நிலையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

மோதல் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் யுத்தவாத அரசாங்கம் தமது அரச ஊடகங்களைப் பயன்படுத்தி பழிவாங்கும் உணர்வுடனான உரைகளை நிகழ்த்தி, மாறுபட்ட வரலாற்றுக் கதைகளைக் கூறி வன்முறைகளைப் பரப்பி விடுகின்றது. அதேபோன்று ஐக்கியத்தை வலியுறுத்தும் தலைமைகள் பற்றி பாரிய பிரசாரங்களையும் முன்னெடுக்கின்றது. எதிரி தொடர்பான அச்சவுணர்வையும், பழிவாங்கும் உணர்வினையும் ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. கொலை செய்யும் முறைகள் குறித்து மறைமுகமான போதனைகளிலும் ஈடுபடுகின்றது.

விடுதலைக்குழுக்கள் என்ன செய்கின்றன? அரசாங்கம் கிராமிய மக்களை இரையாக்கும் வகையில் தாக்குதல்களை மேற்கொள்ளும் என்ற ஊகத்தின் அடிப்படையில் இருந்து கொண்டு ஆத்திரமூட்டும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்றன. அதன் பின்னர் சர்வதேச ஊடகங்களை தமது நோக்கங்களுக்காக பயன்படுத்திக் கொள்ள உள்ள வாய்ப்பு குறித்து சிந்திக்கின்றன.

இவ்விடயம் குறித்து ஊடகவியலாளர்கள் மத்தியிலும், ஊடக சிந்தனாவாதிகள் மத்தியிலும் வாதவிவாதங்கள் நடைபெறுகின்றன. கூட்டுப்படுகொலைகள் பற்றி, குறிப்பாக ருவாண்டாவில் மற்றும் போல்க்கன் பிரதேசங்களில் பிராந்திய ஊடகங்களின் நடத்தைகளினால் பெரும் குற்றச்செயல்கள் இடம் பெற்றமை குறித்து சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. ஊடகவியலாளர்களுக்கு இவை பற்றிய புரிந்துணர்வு இருக்க வேண்டும். அதன்

பிணைக்கப்பட்டுள்ளதாயின். சமாதானம் பற்றி செயற்பட அவற்றுக்கு வாய்ப்புகள் உண்டா என்பது பற்றி நாம் நோக்க வேண்டும். இது உண்மையில் பதிலளிக்க கடினமான, போதுமானளவு ஆய்வுகள் செய்யப்படாத, ஊடகவியலாளர்கள் மத்தியில் பெரும் கருத்து முரண்பாடுகளை ஏற்படுத்தியுள்ள பிரச்சினையாகும். 'கல்ட்டூன்' போன்ற முரண்பாட்டு தீர்வு தொடர்பான நிபுணர்கள் தான் 'சமாதான ஊடகவியலாளர்கள்' என்ற விடயத்தை முன்வைத்துள்ளனர். எனினும், 'சமாதான செய்தியாக்கங்கள்' என்ற விடயம் சுயாதீன கண்காணிப்பாளர் என்ற நிலைக்கும் குறைவான நிலை என்ற பிரச்சினையே நிலவுகின்றது. எனினும் நல்ல நோக்கத்திற்காகவேனும் ஊடகங்களை அவ்வாறான நிலைக்குட்படுத்துதல் அடிப்படை தொழில் தர்மத்தினை மீறும் செயலாகும். சமாதானம் பற்றிய பிரசாரம் என்பதும் இனவாதம் போன்று பிரசாரவாதமாகும்.

அதனால் இவற்றை மிக ஆழமாக யோசித்துப் பார்த்து மோதல் தவிர்ப்பு ஊடகவியல் என்ற பெயரும் சூட்டப்பட்டுள்ளது. இது பற்றிய நிபுணத்துவம் கொண்டவரான 'ரோஸ் ஹவாட்' என்பவர் இவ்வாறான கருத்து ஒன்றினை முன்வைக்கின்றார். 'ஊடகவியலாளர்கள் மோதல் குறைப்பு என்ற விடயத்தினை தமது கடமையாகக் கொள்வதில்லை. அவர்கள் சரியான மற்றும் பக்கச்சார்பற்ற செய்தியினை வெளியிடுவதிலேயே கவனம் கொண்டு செயற்படுகின்றனர். அதேபோன்று, சிறந்த செய்தியாக்கங்களினால் மோதல் தவிர்ப்புகள் இடம்பெறுகின்றன என்பதும் உண்மையாகும்'. இது முன்னைய கூற்றுகளை விட முக்கியத்துவம் பெறுகின்ற அதேவேளை தொழில்சார் கொள்கைகளுடன் பொருந்தியும் விடுகின்றது.

மருத்துவ விஞ்ஞானம், சங்கீதம் போன்ற விடயங்கள் குறித்து இருக்கும் புரிந்துணர்வினைப் போன்று ஐம்பதாண்டுகளுக்கு மேலாக

இராஜதந்திரிகள், பேச்சுவார்த்தையாளர்கள், சமூக விஞ்ஞானிகள் மோதல்களை ஆய்வு செய்து அது பற்றிய தீர்க்கமான புரிந்துணர்வு நிலைகளை அபிவிருத்தி செய்துள்ளனர். எனினும் மோதல் கோட்பாடுகள் பற்றிய விளக்க நிலை ஊடகவியலாளர்களில் மிகச் சிலருக்கே உண்டு. பல ஊடகவியலாளர்கள் மோதல் பற்றிய செய்தியாக்கங்களை ஒரு சம்பவமாகவே வெளிப்படுத்துகின்றனர். வன்முறை மோதல்கள் நிலவும் சந்தர்ப்பங்களில் மக்களுக்கு நம்பகமான தகவல்களை வெளியிட மேலதிக ஊடகவியல் தகுதிகள் அவசியமாகும். மோதல்களுக்கு காரணம் என்ன? மோதல் எவ்வாறு நிறைவு பெறும், என்பன பற்றி ஊடகவியலாளர்கள் அறிந்திருப்பது அவசியமாகும். இந்தத் தகவல்களை வெளிப்படுத்துவதினூடாக வன்முறை மற்றும் யுத்தத்தில் மறைந்திருக்கும் மோதல்கள் பற்றி மக்களுக்கு நன்கு அறிவுறுத்துதற்கும், அவற்றை தீர்த்துக் கொள்ள உதவி செய்வதும் ஊடகவியலாளர்களினால் மேற்கொள்ளக் கூடிய விடயங்களாகும். நல்ல சூழல் நிலவும் போதும் கூட சிறந்த ஊடகவியல் என்பது கடினமான காரியமாகும். இவ்வாறான மோசமான சூழலில் சிறந்த ஊடகவியல் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

பயங்கரவாதப் பிரச்சினையே உள்ளது

உபாஸ் தென்னக்கோன்

தலைவர் - இலங்கை பத்திரிகையாசிரியர் சங்கம்

இங்கு இனப்பிரச்சினை இருப்பதாக நான் கருதவில்லை. இனப்பிரச்சினை இருக்கின்றதாயின் அது புலிகளின் பகுதிகளில் மட்டுமே உண்டு. சிங்கள மக்களிடம் இனப்பிரச்சினை இருப்பதாக நான் கருதவில்லை. ஏனெனில் அவ்வாறான பிரச்சினை இருக்குமாயின், இந்த இரு இனத்தவர்கள் மத்தியில் மோதல்கள் இருக்க வேண்டும். வடக்கில் புலிகளின் பிரதேசங்களை தவிர இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களில் சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியில் மோதல்கள் இல்லை. அவர்கள் மத்தியில் போராட்டம் என்பதும் இல்லை. அவ்வாறான போராட்டம் இருந்தால் இன்று மூவின மக்களும் கொழும்பில் ஒன்றாக வசிக்க முடியாது. இன்று

பிரச்சினை இருப்பதனை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்

சனத் பாலசூரிய
தலைவர் - இலங்கை உழைக்கும்
பத்திரிகையாளர்கள் சங்கம்

காலிமுகத்திடல் பூங்காவில் தமிழர் ஒருவர் தமிழ் பாட்டுப் போட்டுக் கொண்டு நடனமாட முடியும். இவ்வாறான நிலைமை இனப்பிரச்சினை இல்லாத காரணத்தினாலேயே ஏற்பட்டுள்ளது.

எனினும் புலிகள் இருக்கும் வடபகுதிகளில் இனப்பிரச்சினை இருக்கின்றது. அது தமிழ் மக்களினால் அல்ல. புலிகளினால் ஏற்பட்டது. அந்தப் பிரதேசங்களுக்கு சிங்கள மற்றும் இதர இன மக்களினால் செல்ல முடியாது. இவற்றைத் தவிர இனப்பிரச்சினை இருப்பதாக நான் கருதவில்லை. இங்கு பயங்கரவாதப் பிரச்சினையே உள்ளது.

இதன்படி பயங்கரவாதம் தொடர்பில் ஊடகங்களுக்கு பொறுப்பு நிலை இருப்பதாகவே நான் கருதுகின்றேன். பயங்கரவாதம் இருக்கும் நாட்டில் அதனை ஒரு தேசிய முக்கியத்துவம் மிக்க பிரச்சினையாகக் கருதி மிகக் கவனமாக ஊடகங்கள் செயற்பட வேண்டும்.

உண்மையானதும் சரியானதுமான தகவல்களை வாசகர்களுக்கு நாம் வழங்க வேண்டும். எனினும் தேசியப் பிரச்சினையில் சில விடயங்கள் தொடர்பில் எம்மால் சரியான தகவல்களை வழங்க முடியாது. உதாரணமாக எமது பாதுகாப்புப் படையினர் தொடர்பான இரகசிய தகவல்கள், அவர்களின் போர்த் திட்டங்கள், அவர்கள் போரிடும் ஆயுதங்களின் விபரங்கள் உட்பட சில விடயங்களை வெளிப்படுத்த முடியாது. வாசகர்களை ஏமாற்றவும், அவர்களுக்கு தவறான விபரங்களை வழங்குவதற்காகக் கூறப்படும் கதைகள் அல்ல அவை. வாசகர்களுக்கு சரியான தகவல்களை வழங்கும் போதே அத்தகவல்கள் பயங்கரவாதிகளின் கைகளுக்கு செல்லக் கூடாத வகையில் ஊடகங்கள் செயற்பட வேண்டும்.

பிரச்சினை ஒன்றிருக்கும் போது அதனை தீவிரப்படுத்தும் வகையில் செயற்படாமல் இருப்பதே ஊடகங்களின் பொறுப்பாகும். முதலில்

பிரச்சினையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்தப் பிரச்சினையை பரந்துப்பட்ட நோக்கங்களுடன் பார்க்க வேண்டிய ஊடகவியலாளர்களில் ஒரு சிலர் இனப்பிரச்சினை இல்லை என்று கூறுவதும் பிரச்சினைக்குரியதாகும்.

முதலில் ஊடகவியலாளர் என்றால் நடப்பு விவகாரங்கள் பற்றிய தெளிவினைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதன் பின்னர் பிரச்சினையைப் பற்றிய விளக்கங்களைப் பெற வேண்டும். அதன் பின்னர் அப்பிரச்சினையை வளர்க்கும் அளவுக்கு நாம் செயற்படக் கூடாது. உண்மைத் தகவல்களை செய்தியாக்கம் செய்யும் அதேவேளை பிரச்சினையைத் தீர்க்க தான் உதவுகின்றோம் என்ற நிலைப்பாட்டினை நாம் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதற்கான பொறுப்பும், வாய்ப்பும் ஊடகவியலாளர்களுக்கு உண்டு.

சில ஊடகவியலாளர்கள் யுத்த மனநிலையில் செயற்படுவதும் பெரும் பிரச்சினையாகும். அதனால் யுத்தத்தினை வரவேற்கும் தன்மையும் ஊடகவியலாளர்களிடம் காணப்படுகின்றது.

அதேபோன்று தமது கண்களுக்கு புலப்படாத அரசு கட்டுப்பாட்டு பிரதேசங்களுக்கு அப்பால் வாழும் சிவில் மக்களினதும், பாடசாலை மாணவர்களினதும் கவலைக்கிடமான நிலைமைகள் குறித்த உணர்வு நிலை ஊடகவியலாளர்களிடம் இல்லை.

தனிப்பட்ட ரீதியில் நாம் எடுத்துக் கொண்டால், நாட்டில் எந்தப் பகுதியிலும் இடம்பெறும் சிவிலியன்கள் படுகொலைகளை நாம் அனுமதிப்பதில்லை. அதேபோல் எந்த பகுதியிலும் இடம்பெறும் பாடசாலை மாணவர்கள் படுகொலைகளை நாம் வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றோம். அது பற்றி நாம் உணர்ச்சி

இனப்பிரச்சினை தேசிய முக்கியத்துவம் கொண்டதாகக் கருதப்படவில்லை

ஜாவெட் முனவ்வர்
உப செயலாளர் - ஸ்ரீலங்கா முஸ்லீம்
ஸீடியா போரம்

ஊடக நிறுவனங்களினால் இப்பிரச்சினையை தேசியப் பிரச்சினையாகக் கருத முடியாமல் உள்ளது. இலங்கையில் ஊடக நிறுவனங்கள், வாசகர்களையும், இனப்பிரச்சினையையும் முதன்மைப்படுத்தியே செய்திகளை

எழுதுகின்றன. எனினும் இனப்பிரச்சினையை தேசியப் பிரச்சினையாக ஊடகங்கள் கருதுகின்றனவா என்பது சிக்கலாகும். அவர்கள் வாசகர்களை வரையறுப்பதனை விட வேறு எதனையும் செய்வதில்லை.

உதாரணமாக பாலம், வடிகால்கள் உடைந்துள்ள செய்திகள் சிங்களப் பத்திரிகைகளில் வெளியாகின்றன. ஆனால் வடக்கு கிழக்கின் இவ்வாறானப் பிரச்சினைகள் பத்திரிகைகளில் வெளியாவதில்லை. தமிழ் பத்திரிகைகளும் அவ்வாறே, சிங்கள மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்தும் வழங்குவது இல்லை. அதாவது மக்கள் மத்தியில் சகவாழ்வினை ஏற்படுத்தக் கூடிய உணர்வினை தேசியப் பிரச்சினையாகக் கருதவில்லை.

உண்மையை உரைப்பதே ஊடகங்களின் பொறுப்பாகும். அது சரியாக நடைபெறுவதில்லை என்பதே என் கருத்தாகும். மக்கள் மத்தியில் நம்பிக்கையைக் கட்டியெழுப்ப, மனிதாபிமானத்தை வளர்க்க ஊடகங்கள் செயற்பட வேண்டும்.

உதாரணமாக தேசியத் தொலைக்காட்சியான ரூபாவாகினியில் தமிழ் மக்கள் தொடர்பான விடயங்கள் ஐ அலைவரிசையில் ஒளிபரப்பாகின்றன. அவ்வாறான போது சிங்கள மக்கள் ஒரு போதும் இந்த தொலைக்காட்சி சேவையைப் பார்க்க மாட்டார்கள்.

பத்திரிகைகளைப் பாருங்கள் ஒவ்வொரு அமைச்சு செய்திகளை சேகரிக்கவெனவும்

வசப்படுகின்றோம். ஆனால் வடக்கில் நிகழும் மாணவர்கள் படுகொலை பற்றி எமது ஊடகவியலாளர்கள் அக்கறை காட்டுவதில்லை. நாம் கூறுகின்றோம் சகல படுகொலைகள் தொடர்பிலும் ஊடகவியலாளர்கள் உணர்வு நிலைகளைக் கொண்டவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

எமது நாடு எமது இனம் என்ற நிலைப்பாட்டினை ஊடகவியலாளர்கள் எடுக்கக் கூடாது. அரசின் எதிரி புலிகள் என்று கருதினாலும் அந்தத் தரப்பில் இருக்கும் மக்கள் பற்றி நாம் யோசிக்க வேண்டும்.

இவ்வாறான உணர்வு நிலையின்றி செய்தியாக்கங்கள் செய்வது மக்களை தவறாக வழி நடத்துவதற்கு சமனாகும். ஊடகவியலாளர்கள் ஆழமாக சிந்தித்து இப்பிரச்சினைகளை அறிக்கையிட வேண்டும்.

உதாரணமாக புலிகள் மாவீரர் தினத்தை அனுட்டிக்கின்றனர். எந்தவொரு யுத்தத்திலும் மரணிக்கும் போராளிகளுக்கென தினம் ஒன்றினை ஒதுக்கி அவர்களை அனுட்டிப்பது வழமையாகும். அது வடக்கிற்கும் தெற்கிற்கும் பொதுவான விடயம். நான் தனிப்பட்ட ரீதியில் அங்கு சென்று மாவீரர் தின அனுட்டிப்பு நிகழ்வுகளைப் பார்த்திருக்கின்றேன். ஆனால் தெற்கில் மாவீரர் தினம் களையிழந்து மக்கள் பங்குபற்றல் இல்லாமல் நிகழ்வுகள் நடந்ததாக செய்திகள் வரும். உண்மையில் புலிகளுக்காக இறந்தவர்களின் பெற்றோர்களுக்கும் உறவினர்களுக்கும் கண்ணீர் என்பதே இல்லையா என்றே இங்கு கேட்கத் தோன்றுகின்றது.

அதனால் இப்பிரச்சினை குறித்து உணர்வு பூர்வமாகவும், உண்மை நிலைவரத்தை வெளிப்படுத்தக் கூடியதாகவும் செய்தியாக்கங்களை மேற்கொள்வதே எப்பொழுதும் அவசியமாகும்.

ஊடகவியலாளர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். எனினும் தமிழ் மக்கள், கிழக்கு முஸ்லிம் மக்கள், தோட்டப்பகுதி மக்கள் பற்றிய செய்திகளை அவர்களின் பிரச்சினைகளை செய்தியாக்கம் செய்ய ஊடகவியலாளர்கள் பிரத்தியேகமாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளனரா? இது முக்கிய பிரச்சினையாகும். இனப்பிரச்சினையை தேசியப் பிரச்சினையாக ஊடகங்கள் கருதாமையே இதற்கு காரணமாகும்.

அரசாங்கத்தை பாதுகாப்பது தேசப்பற்றல்ல

எட்மீலி யிரர் பத்திரிகையாசிரியை சம்பிக்கா லியனாரச்சி

உள்ளதை உள்ளபடியே செய்தியாக்கம் செய்வதே இத்தருணத்தில் ஊடகவியலாளர்களினால் மேற்கொள்ளக் கூடிய சிறந்த பணியாகும். தெளிவான வரைபடத்தைக் காட்டுவதையே எம்மால் செய்ய முடியும். அதனை விளக்கிக் கொள்வது மக்களின் பொறுப்பாகும்.

யுத்த சூழலில் பல கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் ஊடகவியலாளர்களுக்கு ஏற்படுகின்றது. அந்த வரையறை அல்லது சுதந்திரம் எது என்பதனை விளக்கிக் கொள்ளாதலே முக்கியமாகும். அதாவது நாட்டின் பாதுகாப்பு என்பது அரசாங்கத்தின் பாதுகாப்பு அல்ல என்பதனை ஊடகவியலாளர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஊடகவியலாளர்களும் நாட்டின் பிரஜைகள் என்ற வகையில் நாட்டின்

நலனுக்காக செயற்பட வேண்டியுள்ளது. இங்கு படையினரின் மனோபலத்தை குலைக்காத வகையில் ஊடகங்கள் செயற்பட வேண்டும் என்று கூறும் அரசாங்கம், அதனைப் பயன்படுத்தி தமது தவறுகளை மறைத்துக் கொள்ளும் நடவடிக்கையையும் மேற்கொள்கின்றதனை அவதானிக்கக் கூடியதாகவுள்ளது. இது மோசமான நிலைமையாகும். இதனை உணர்ந்து செயற்படுவது ஊடகவியலாளர்களின் பொறுப்பாகும். இதற்கு சிறந்த உதாரணமாக கெப்பித்திகொல்லாவயில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சடலங்களைக் கூறலாம். அதனை ஊடகங்கள் மறைக்கும் தன்மையே வெளிப்பட்டது. அதற்குக் காரணம் ஊடகங்களுக்கு மறைமுகமாகவும். நேரடியாகவும் விடுக்கப்பட்ட அழுத்த நிலையாகும். இந்த நிலையில் இன்று இனப்பிரச்சினை பற்றி செய்தியாக்கம் செய்வது என்பது கடினமான காரியமாகவுள்ளது. தேசப்பற்று என்பது அரசாங்கத்தைப் பாதுகாப்பது அல்ல என்பதனை நாம் புரிந்துக் கொள்ள வேண்டும். அரசாங்கத்தின் கண்களினால் யுத்தத்தினைப் பார்ப்பது நீதியானதல்ல. மக்களுக்குள்ள உண்மையை அறிந்துக் கொள்ளவுள்ள உரிமையை மதித்தே எப்பொழுதும் ஊடகவியலாளர்கள் செயற்பட வேண்டும் என்பதே எனது கருத்தாகும். இன்று அது பெரும் சவாலாகும்.

இனங்களை ஒன்று படுத்த வேண்டும் என. எம் அமீன் தலைவர் ஸ்ரீ லங்கா முஸ்லீம் மீடியா போரம்

எமது தாய் நாடு இன்று மிக நெருக்கடி நிலைக்குள்ளாகியுள்ளது. நாடு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது என்று கூறினால் கூட பிழையாகாது. இந்தத் தீயை அணைப்பதில் ஊடகங்களுக்கு பாரிய பொறுப்புள்ளது. ஊடகங்கள் பொறுப்புடனும் தூர நோக்குடனும் செயற்படுவது மிக அவசியமாகும்.

மூன்று தசாப்தங்களாக நீடித்து வரும் இனப் பிரச்சினை காரணமாக இனங்கள் மத்தியில் என்றுமில்லாதளவுக்கு சந்தேகம் உருவாகியுள்ளது. இந்த நிலையை உருவாக்குவதில் ஊடகங்களும் காரணமாக இருக்கின்றன. இனங்களை மேலும் மேலும் பிரிப்பதற்கு துணை போகாது இனங்கள் ஒன்றுபடுவதற்கு ஊடகங்கள் செயற்பட வேண்டும்.

இருக்க வேண்டியது
நாட்டில்
இடம்பெறும் மனித
உரிமை மீறல்கள்,
அரசியல் தீர்வுக்காக
என
முன்னெடுக்கப்படும்
நடவடிக்கைகளின்
உண்மைத்
தன்மைகள்,
அரசாங்க
மட்டத்தில்
இடம்பெறும் ஊழல்
மோசடிகள் மற்றும் அதிகார துஷ்பிரயோகம்
என்பவற்றை அம்பலப்படுத்துவதாகவே இருக்க
வேண்டும்.

காரணமாக இருக்கின்றன. இனங்களை மேலும்
மேலும் பிரிப்பதற்கு துணை போகாது இனங்கள்
ஒன்றுபடுவதற்கு ஊடகங்கள் செயற்பட வேண்டும்.
இன்று நாட்டில் பிரகடனப்படுத்தாத யுத்தம் ஒன்று
நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த யுத்தம்
தொடர்பாக உண்மையை மக்களுக்கு சொல்ல
முயற்சிக்க வேண்டும்.

நாம் இலங்கையர் என்ற எண்ணம் இந்நாட்டு
மக்கள் மத்தியில் இருந்து தூரமாக்கப்படுகின்ற ஒரு
நிலையை நாம் இன்று எதிர் நோக்குகின்றோம்.
ஒவ்வொரு தினமும் தம் இனத்தை
முதன்மைப்படுத்தி சிந்திக்க முற்படும் அவை
நிலைமை வேகமாக உருவாகி வருகிறது.

நாம் எல்லோரும் இலங்கையர் என்ற எண்ணத்தை
கட்டி எழுப்புவதற்கு ஊடகங்கள் செயற்பட
வேண்டும். ஊடகங்களின் நிகழ்ச்சி நிரலில் இதற்கு
முன்னுரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும். அவ்வாறு
செயற்படத் தவறினால் இனங்களுக்கிடையே
மேலும் மேலும் சந்தேகங்கள் வளர்வது தவிக்க
முடியாததாகி விடும். . நாட்டில் மோதல்களும்
பிணக்குகளும் அதிகரிக்கும் முழுநாடும்
சீர்குலைந்து எமது எதிர்கால சந்ததியினருக்கு நாடு
ஒன்று இல்லாத நிலை உருவாகும். ஒன்றுபட்டால்
உண்டுவாழ்வு என்பதற்கிணங்க பிரிந்தும்
பிளவுபட்டுமுள்ள சிங்கள தமிழ் முஸ்லீம்
இனங்களை ஒன்றுபடுத்துவதற்கு ஊடகங்கள்
முன்னுரிமை அளிக்க வேண்டும்.

அம்பலப்படுத்தல் முக்கியம்

ஆர்.பாரதி

செயலாளர்

இலங்கைத் தமிழ் ஊடகவியலாளர் ஒன்றியம்.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் தற்போதைய
நிலையில் ஊடகங்களின் பிரதான பங்களிப்பாக

இலங்கையில் மூன்று மொழிகளிலும் அச்சு
ஊடகங்களும் இலத்திரனியல் ஊடகங்களும்
செயற்பட்டு வருகின்றன. இவை ஒவ்வொன்றுமே
ஒவ்வொரு விதமான அழுத்தங்களை
எதிர்கொண்டுள்ளன. அரசாங்கத்தின் அழுத்தங்கள்
ஒருபுறம் அரச ஆதரவுடனான இராணுவத்
துணைக்குழுக்களின் அழுத்தங்கள் மறுபுறம்
ஊடகங்களின் சுதந்திரமான செயற்பாட்டுக்குத்
தடையாகவே இருக்கின்றன.

ஊடக சுதந்திரத்துக்குத் தடையாகவிருக்கும் இந்த
விடயங்கள் தொடர்பாகவும் ஊடகங்களே
அம்பலப்படுத்த வேண்டும். அச்சுறுத்தல்களுக்குள்
செயற்படும் போது மக்களுக்குத் தேவையான
செய்திகளையோ தகவல்களையோ
வெளிக்கொண்டுவர முடியாத நிலை காணப்படும்.
ஆதனால், ஊடக சுதந்திரத்துக்கு
அச்சுறுத்தலாகவிருக்கும் அம்சங்களை
வெளிப்படுத்துவதும் ஊடகங்களும்
பங்களிப்பதாகவே இருக்க வேண்டும்.

பொறுப்புணர்வு அவசியம்

வ.தேவராஜ்

பிரதம பொறுப்பாசிரியர்

(வீரகேசரி வாரவெளியீடு, மிக்திரன் வாரமலர்,
மெட்ரோ நியூஸ், ஜீனியஸ்)

ஊடகத்துறை தர்மம் இன்றைய நிலையிலாவது
கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும்.

இன விவகாரம் தொடர்பாகவும் அதன் தீர்வு
குறித்தும் இலங்கையில் எந்த ஒரு ஊடகமாவது
இதய சுத்தியுடன் செயற்படுவதாக இல்லை.

இன விவகாரத்தில் ஊடகங்கள் ஊடகத்தர்மத்துக்கு மாறாக மாறுபட்ட கொள்கைகளைக் கடைபிடித்து வருகின்றன.

நாட்டைப் பற்றியோ, மக்களைப் பற்றியோ, இன ஒற்றுமையைப் பற்றியோ சிந்திக்காது இன, மொழி ரீதியான உணர்வுகளுக்குள் ஊடகத்துறை அமிழ்ந்து போய்க் கிடக்கின்றது.

இதனால் இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் மென்மேலும் கூர்மையடைய வழிவகுப்பதுடன் இனங்களுக்கிடையிலான பரஸ்பர நல்லுறவோ, நம்பிக்கையோ கட்டியெழுப்பப்படுவதற்குப் பதிலாக இனங்களுக்கிடையிலான நம்பிக்கையீனங்கள் அதிகரித்துச் செல்வது மாத்திரமல்ல இனங்கள் ஒன்றினைவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை முற்றுமுழுதாகச் சிதறடிப்பதாக ஊடகத்துறையின் செயற்பாடுகள் அமைந்துள்ளன.

இத்தகைய போக்கானது நாட்டையும், மக்களையும் படுகுழியில் தள்ளுவதற்கு உதவியது மாத்திரமல்ல குறுகிய அரசியல் இலாபம் கொண்டோர் இலகுவாக நாடாளுமன்றக் கதிரைகளில் அமர்வதற்கும் ஊடகத்துறை காரணமாக அமைந்துள்ளது.

அந்தவகையில் ஊடகத்துறைக்கு இன்று பாரிய பிரயாச்சித்தம் தேட வேண்டிய நிலை உள்ளது. நாட்டினதும் மக்களினதும் நலன்கருதி இனவிவகாரம் குறித்தும் அதன் தீர்வு குறித்தும் ஊடகத்துறை பொது வேலைத்திட்டத்தின் கீழ்

பொறுப்புடன் செயற்பட முன்வர வேண்டும். இல்லையேல் நாட்டையும் மக்களையும் காப்பாற்ற முடியாது போய்விடும்.

குரலற்றவர்களின் குரலாதல்வேண்டும்!
என்.விமலதாசன்
அக்கரைப்பற்று.

இன்றைய நிலையில் ஊடகங்கள் சுயாதீனமாகச் செயலாற்றுவதில் பல்வேறு நெருக்கடிகளை எதிர்நோக்குகின்றன. இனரீதியாகச் செயற்படுமாறு அவை நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளாகின்றன. ஆட்சியிலிருப்போரும் அதிகாரத்தைத் தங்கள் கையில் வைத்திருப்போரும் ஊடகங்களின் சுயாதீனத்திற்கு இடமளிப்பதாக இல்லை. அத்தோடு ஒரு விடயம் குறித்த பல்வகைப்பட்ட அபிப்பிராயங்கள் வெளிவருவதை அவர்கள் விரும்புவதாகவும் இல்லை. அதிகாரத்தைக் கையில் வைத்திருப்போர் தங்களுக்கு மாற்றான ஒரு அபிப்பிராயம் வெளியாகினவுடன் அதனை கருத்துக்களால் அன்றி ஆயுத முனையிலேயே முறியடிக்கும் போக்கும் காணப்படுகிறது. அது மட்டுமல்லாமல் அவர்களை தேசத்துரோகிகளாக சித்திரிக்கும் போக்கும் வளர்ந்து வருகிறது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் ஊடகவியலாளரின் பணி மிகக்கடினமானது தான். எனினும் ஊடகவியலாளர்கள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு உண்மைக்கு விசுவாசமாகச் செயற்படுகிறார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அது இலங்கை சமூகத்திற்கு பயன் விளைப்பதாகவே இருக்கும். அது போல அதிகாரத்தின் குரலாக அன்றி குரலற்றவர்களின் குரலாக அவர்கள் இருக்கும் போது தான் சமூகத்தின் பெரும்பாலான மக்களுடைய நல்லெண்ணத்தை அது பெற்றுக் கொள்ளும்.

அதிகாரத்தினதும் ஊடக சுதந்திரத்தினதும் செல்வழி என்பது ஒரு போதும் சமாதானமாக இருப்பதில்லை. அது வரலாறு முழுவதும் எதிரெதிரானதாகவே இருந்து வந்திருக்கிறது. ஊடக சுதந்திரம் என்பது கருத்த வெளிப்பாட்டு சுதந்திரத்தில் தங்கியிருக்கிறது. அதேபோல மக்கள் கருத்தை அறியும் சுதந்திரத்தோடு பின்னிப் பிணைந்தது. ஏல்லாவகைச்சுதந்திரங்களுக்கும் அடிப்படையான இந்த கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரம் என்பது அற்றுப்போகும் போது அல்லது நெருக்கடி ஏற்படும் போது அனைத்து வகையான சுதந்திரங்களுக்கும் ஆபத்து ஏற்பட்டு விடும். அந்த வகையில் ஊடகத்துறையினருடைய பணி அடிப்படைச்சுதந்திரமான கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரத்திற்காக இன மத சாதி பால் பேதமற்று போராடுவது தான்.

மழை மேகங்களைப் பார்த்து
அன்று விளைச்சலில்
தனித்தனியே பெற்றதை
எடுத்துக் கொண்டு விரைந்து வாரீர்

சோளம் முற்றிய வேகம்
வளமான மண்ணில்
பயிர்கள் பிணைந்தன
கவலையின் வேகம் அறிந்து

பொல்லாத காட்டுப்பன்றிகள்
காமுகர்களாகக் கூச்சலிட்டு
இரவு பகல் உறுமின

வயலை சுத்தப்படுத்த
பயிரை நோக்கிப் பாய்ந்தன

வண்ணத்துப்பூச்சிகள் நிலைகுலைந்தன
சில் வண்டுகள் நினைவிழந்தன

இப்போது குளிர் காலம்
வெப்பத்திற்கு எஞ்சியிருப்பது
வெறும் வைக்கோல்கள் மட்டுமே

மாறி மாறி சூரியனைக்
காணும் இருள் தேசத்தில்
கந்தகம் நாறும்
பிசாசுகள் வயலில் இறங்கும்
எதற்கு மழை மேகங்கள்

எல்லைக் குரல்

கவலையுடன் உருவம் ஒன்று
குதிரையின் மீதிருக்கும்
வலக்கையில் அமைதியாக
துப்பாக்கி முத்திரையுடன்.

விளைப் பயிர்களை
மீண்டும் விதைத்தால்
வெடிக்கும் மகா சத்தம்
கால்களை பிடுங்கும்

விலங்குகளே
வயலுக்கு செல்லாதீர்
பருந்துகள் பறக்கும்
பகல் பொழுதில்

எரிக் இளேபெரும ஆராச்சி
மெதியமே கீத்தய நூலில் இருந்து

ஷாஷா

மனம் சுருக்கென்று தைத்தது.

“உண்மையாகவா, காழு?”

சண்முகம் சுவலங்கள்

“உண்மைதான்.”

“ஆள் குளோஸ்தானா?”

“குளோஸ்தான்.”

என்னுடைய திகைத்த பார்வை காழுவிலிருந்து விலகி கிளப்பின் முன்மதிலை உரசிக் கொண்டு நின்ற குரோட்டன்களில் விழுந்தது. மீண்டும் காழுவைப் பார்த்தேன். அவன் ட்ரிங்கின் மீதியையும் அடித்துவிட்டு கறுத்த மேசையை நிலைகுத்தப் பார்த்தபடி இருந்தான். இயந்திரிகமான அவனுடைய பதில்களும் கல்லைப் போன்று விறைத்த அவனுடைய சவரம் செய்யப்படாத முகத்தின் பாவமும் என்னுள் சந்தேகத்தை வளர்த்தன. போதையில் டூப் விடுகிறானா?

அடுத்த பக்கத்து யன்னலூடாக மாமரத்தின் நிழற் கூடாரத் தைப் பார்த்தேன். கார்களுக்கும், ஸ்கூட்டர்களுக்கும், மோட்டோ பைக்குகளுக்கும் ஊடாக முகங்கள் சரியாகத் தெரியவில்லை. எனினும் இரண்டு வட்டங்களாக இரண்டு பார்ட்டிகள் இருப்பது தெரிந்தது. வழமையாக மாமரத்தின் கீழ் ஒரு வட்டக் கதிரைகள் தான் இருக்கும் இன்றென்ன விஷேசமோ? பரிசாரகர்கள் ரொம்ப வேகமாக இயங்கினார்கள். மாலைக் கருக்கலில் முகம் சரியாகத் தெரியவில்லை. எனினும் புதிய முகம் என்பது தெரிந்தது. “என்னைத் தெரியுமா?”

சாரன் உடுத்த
அவனை மாலைக்
கருக்கலையும்
வழித்து வீசிக்
கொண்டு
பார்த்தேன்.
கோட்டுச்
சாரத்துடன் புள்ளி
ரி-ஷேட்
அணிந்திருந்தான்.
பின்னால்
கோதிவிட்ட
நீண்ட முடி.
கன்னங்கள்
பொருமிய நீள
முகம். வயது
முப்பதுக்கு மேல்
இருக்க முடியாது.
இருபத்தெட்டு
இருப்தேழு
தான் என்னுடைய
கணக்கு. அவன்
மீண்டும்
கேட்டான்.

“என்னைத் தெரியவில்லையா?”

“தெரியவில்லியே...”

நான் காழுவைப் பார்த்தேன். காழுஸ் அவனைப் பார்த்து முறுவலித்தபடி. என்னையும் அவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சாரன் உடுத்தவன் மீண்டும் சொன்னான்.

“என்னை உங்களுக்கு நல்லாத் தெரியும்”

“இல்லையே, தம்பி... ஐ எம் லொரி...”

“லூ லூ.... லூ - லூ”

“ஆ! என்ன? லூ லூ வா?... அப்படித் தெரியல்லியே...”

என்னுடைய மூக்குக் கண்ணாடியை எடுத்து அணிந்து கொண்டு அவனை மேலும் கீழும பார்த்தேன்.

“சேச்சே, எனக்குத் தெரிந்த லூ லூ இப்படி இல்லை. நீங்க வேறொரு லூ லூவாக இருக்கலாம்”

“இந்த உலகத்திலேயே உள்ள லூ லூ நான் ஒருவன் தான் அப்பா!” நான் ஒரு கணம் மலைத்தேன். எனக்குத் தெரிந்த லூ லூ கூட இதே மாதிரி ‘அப்பா’ என்று தான் என்னை விழிப்பான். எனினும் நான் சொன்னேன். “மக்கள் சீனத்தில் ஒருவர் இருக்கிறார். அவருடைய கதைகளை நான் மொழி பெயர்த்திருக்கிறேன்.”

“அவரும் அண்மையில் காலமானார். ஆனால் அவருடைய பெயர் லூ சுன். நான் மாத்திரந்தான் இந்த உலகில் லூ லூ. உங்களுடைய மொழிபெயர்ப்புகளை வாசித்திருக்கிறேன். ஆனால் என்னுடைய ‘லூ’ வுக்கும், லூ-சுன் இன் ‘லூ’ வுக்கும் சம்பந்தமில்லை. என்னுடைய ‘லூ’ பாலுவின் ‘லூ’. பாலுவும் நானும் ஒரே நாளில் போனவர்கள். பாலு

இரண்டு எழுத்தில் தனக்குப் பெயர் வைத்தான். ‘நான் உன்னிலும் பாதி உன் பெயரிலும் பாதி’ என அவனுக்குச் சொல்லிக் கொண்டே ‘லூ’ என எனக்குப் பெயர் வைத்தேன். என்னைக் கூப்பிடுகிறவர்கள். ‘லூ... லூ’ என இரட்டித்து நாளாவட்டத்தில் நெடிலில் நீட்டிக் கூப்பிட்டதால் நான் லூ லூ ஆனேன்.”

பாலுவும் லூலூவின் பெயர் பற்றி இப்படி ஏதோ சொன்ன ஞாபகம். இப்போதும் லூலூ நம்பத்தகுந்த முறையில் சொன்னான். எனினும் என்னால் நம்ப முடியவில்லை. எப்படி நம்புவது?

“தம்பி, லூ லூ என்ற உயரந்தான் இருப்பான். நீங்க என்ற கண்ணுக்கு என்னிலும் உயரமாகத் தெரியுறிங்க. லூ லூ நல்ல கருமுருவென்ற கவர்ச்சியான கறுப்பு. நீங்க வெளிறின பொதுநிறம். உங்கட முகம் நீளமாய் லெவலாய் தெரியுது. லூலூவின் முகம் அகன்றது. ஃபோட்டோஜீனிக்கானது. உணர்ச்சி குமிழ்விடும் ஜீவகளையுடையது...”

சொல்லிக் கொண்டு போன என்னை சாரன் கட்டியவன் இடை மறித்தது போலிருந்தது. பின் “சொல்லுங்க அப்பா” எனச் சிரித்துக் கொண்டு சொன்னான். லூலூவின் ஜீவகளை நிரம்பிய முகத்தை இன்னும் என் நினைவுக்கு கொண்டு வந்தேன்...

“பல நிலைகளில் நான் அவனைக் கண்டிருக்கிறேன். ஓய்வான உற்சாகமுள்ள வேளைகளிலும், அவதியும் தடுமாற்றமும் உள்ள நெருக்கடி நிலைகளிலும், விரக்தியும் கசப்பும் மிக்க வெறுப்படைந்த நிலையிலும், சோர்விலும் துயரத்திலும் வாடிய வேளைகளிலும் நான் அவனைக் கவனித்திருக்கிறேன். கடைசியாக நான் அவனைக் கண்ட போதும் கூட, அந்த சஞ்சலத்துக்கும் சந்தேகத்துக்கும் ஆளான நிலையில் கூட, அங்கவீனமாகி அடையாளம் தெரியாத நிலையில் கூட, அவனுடைய தீட்சண்யமான உணர்ச்சிகள் முகத்தில் தெரியத்தான் செய்தன. உமக்கு இருப்பதுபோல் அவனுக்கு இப்படி மொழுமொழுப்பான முகம் ஒரு போதும் இருந்ததில்லை.”

அவன் சிரித்தான். அது லூ லூ வின் சிரிப்பே அல்ல. சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான் “நீங்க சொல்றதுகளைக் கேட்டால் சந்தோஷமாகத்தான் இருக்கு. அப்ப, கடைசியாக என்னைக் கண்டது நினைவிருக்குத்தானே?”

“உம்மையா? எப்போது? எங்கே?”

“ஒரு மதியம், உங்கள் வீட்டில், என் ஒருபக்கத்து தாடை பறிபோய் விட்டதால் அந்தப் பக்கம் சூம்பிப் போன முகத்துடன்...”

“உம்முடைய முகம் சூம்பவில்லையே, நல்லாத்தானே இருக்கு?”

அவன் மீண்டும் சிரித்தான். இந்த சிரிப்பு எப்படி லூ லூவாகும்?

“வெயிலுக்கு நல்லா இருக்குமென்று அம்மா எலுமிச்சம்புளி கரைத்து முன் வீட்டில் ஐஸ் கியூப் வாங்கிப் போட்டுத் தந்தவ...”

“ஓ. ஓ!! இது ஒரு Chase in crooked shadow வாக இருக்க மாட்டாது என நம்புகிறேன்.” இன்று இழந்த பொறுமையை காமுஸ் அன்றும் இழந்தான். “இதென்னடாப்பா தாசீஸ், நீ எல்லாத்திலும் சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால்?... சொல்லன், குமாரசாமி உன் மிச்சக் கதையையும்...”

“குமாரசாமியா யார் குமாரசாமி” “லூலூவுக்கு அது தான் பெயர் குமார் என்றும் சொல்றது...”

“லூலூவின் இயற்பெயர் லூலூவல்ல என்பது எனக்குத் தெரியும்” லூலூ புருவத்தைத் தடவியபடியே சொன்னான்.

“ஐடென்றிக்கார்ட் வேத்சேட்டிஃப்பிக்கேற் எல்லாம் குமாரசாமி என்று தான் இருக்கு”

எனக்கு பழைய சந்தேகம் வந்தது.. லூலூ மீண்டும் தன் புருவத்தைத் தடவினான். எனது சந்தேகம் வலுத்தது.

புருவம் லூலூவினுடையதைப் போலவே மிக அடர்த்தியாக இருந்தது. கண்களைப் பார்க்க முயன்றேன். கருக்கலில் கதிரையிலிருந்தபடி மேல் நோக்கிப் பார்த்ததில் அவைகளை மட்டிட முடியவில்லை.

“புருவம் அப்படியே தான் இருக்கு. இந்த உருவந் தான்...”

காமுஸ் சிரித்தான் “சொல்லன் குமார்”

“பிறகும் ஒரு ஒப்பிரேசன் செய்தது அப்பா. செயற்கைத் தாடை, செயற்கைப் பல் எல்லாம் பொருத்தியதில் உருவம் மாறிப் போச்சு. வெயிலடிப்பது குறைந்து போனதால், உடம்பு கொஞ்சநாள் வீக்காகவும் இருந்ததால் நிறமும் கொஞ்சம் வெளிறிப் போச்சு. கொஞ்சம் மெலிஞ்சும் போயிற்றன். அதாலை உயரமாய்த் தெரியிறனோ என்னவோ.”

“அது சரி இவ்வளவு பெரிய ஒப்பிரேசன் எங்கை செய்தது. இதுக்கெல்லாம் காசு ஏது? தான் எல்லாத்தையும் விட்டு விலகித்தன் என்று தான் லூலூ...”

காமுஸ் சிரித்தான் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னான்.

“அதை மட்டும் கேட்கக் கூடாது என்ன குமார்?”

“சரி இப்போ என்ன செய்கிறீர்”

“இந்தப் போறணையில் வேலை. வயிற்றுப்பாடு கழிகிறது. கொஞ்சம் பொறுங்க.” பேக்கரியிலிருந்து குரல் கேட்டு குமாரசாமி போனான். அவன் லூலூ தான் என்பதை நான் ஒருவாறு நம்பினாலும் அதே காரணத்தால் லூலூவைப் பற்றிய எனது பழைய சந்தேகம் வலுத்தது.

“இனி நாம இந்தப் பக்கம் வரக் கூடாது” என்றேன்.

“ஏன் உன் சந்தேகம் இன்னும் தீரல்லியா?” எனக்குக் கோபமே வந்தது.

“என்ன உனக்குத் தெரியும்? என்ற சந்தேகம் என்ன என்று உனக்குத் தெரியுமா? இந்தக் குமாரசாமி லூலூ தானா என்பது மாத்திரமா என் சந்தேகம்?”

“தெரியும் உன் சந்தேகத்திற்கு முடிவில்லை என்று.”

மேலும் இறுகிக் கொண்டு வந்த கருக்கலுக்குள் ஆளையாள் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டோம். இப்போது தான் தாழ்வாரத்தில் கூரை நிழலை எங்கள் மீது எறிந்து கொண்டு வீட்டு யன்னலில் மின்குமிழ் வெளிச்சம் பளிச்சென்றது.

*** **

மதிய வெயிலில் முதிரை மரக் கிளைகளினூடு, என் கண்கள் புதையுண்டிருந்த நீலவானத்தில் தோன்றிய மெல்லிய வெண்மேகப் படர்வுகள் என் கண்ணுக்குள் கண்ணை மூடிய ஐதான படலமாகவே தெரிந்தது. அதிச்சியுற்றவனாய் காமுலை இமையை வெட்டி மூடித் திறந்து பார்த்தேன் அவன் இன்னும் மேசையில் நிலை குத்திய பார்வையுடனேயே இருந்தான்.

ஏகாந்தமாகிப் போன என்னுடைய அகவுலகில் மெல்ல மெல்ல கிளப்பைச் சூழ்ந்த மண்ணுலகத்து நல்லோசைகள் கேட்கத் தொடங்கின. மேலே மின்விசிறி தலைதெறிக்கச் சுழன்று கொண்டிருந்தது. கேப்பி வந்து ஏதும் தேவையா என்று கேட்டு விட்டுப் போனான். என்னுடைய ட்றிங்கை எடுத்துச் சற்றுப் பருகினேன். காமுல் தன் நிஷ்டையிலிருந்து நீங்கி சிகரெட் பற்ற வைத்து ஊதத் தொடங்கினான். இடையில் என்னை முறைத்துப் பார்த்தான். மீண்டும் உணர்ச்சி வசப்பட்டவன் போல் சிகரெட் புகையை வேகமாக ஊதித் தள்ளினான்.

அந்தப் புகை மூட்டத்தில் ஒரு புகை மூட்டமாக என் வீட்டு மண்டபமும் மண்டபத்தில்

அமாந்திருந்த லூலூவின் முகமும் தெரிந்தது. ஒரு பக்கம் சும்பி வாடி வதங்கிப் போன லூலூவின் முகம். நினைவின் ஒரு புகை மூட்டத்தின் ஊடாக. கடைசியாக அவன் வந்த போது என் மனைவி அவனுக்கு ஐஸ்கியூப் மிதக்கும் எலுமிச்சம்பழச் சாறு கொடுத்த போது நான் கண்ட முகம். இது போல் தான் அன்றும் கண் திறக்க முடியாத வெயில்.

லூலூவின் கண்கள், எதிரே கதவுக்கு மேல் சுவரிலிருந்த பெரிய மின் தீபம் ஏற்றிய யேசுவின் படத்தில் நிலைத்திருக்கிறது. அவனுடைய பார்வையைப் புரிந்து கொண்டு கேட்டேன். “என்ன லூலூ யேசுவையே உற்றுப் பார்க்கிறாய்?”

“அல்ல, யேசுவின் இடத்தில் இதே தீபத்துடன் மாலை போட்டிருந்த பாலுவின் படம் எங்கே என்று பார்க்கிறேன்.”

“எல்லாத்தையும் விட்டுத்து ஓடக்குள்ள இரண்டாம் முறையும் என் பிள்ளையை புதைக்க வேண்டியே இருந்தது.” அவன் உயிர்த்தெழ இன்னுந்தான் முடியவில்லை...”

“சேச்சே எவ்வளவு பயந்தனீங்க. ஒரு படம் இருந்தா எடுத்து மாட்டுங்க. உங்களுக்கு எதுவும் வராது... நான் சொல்கிறேன்.”

என்னால் இருப்புக் கொள்ள முடியவில்லை. மனைவி அவனோடு பேசிக் கொண்டிருக்க, நான் தெருவில் இறங்கி வெயில் என்றும் பாராமல் இரண்டு சந்திக்குமிடையில் நடக்கத் தொடங்கினேன். இடையிடையே வந்து அவனிடம் சில விசயங்களைக் கேட்டேன்.

“ஏன் லூலூ இப்படி ஒரு பக்க முகமே இல்லாமல் சும்பியிருக்குது?”

“தெரியுந்தானே கேள்விப்படயில்லையா? வீரக்காட்டுக்குள்ள அவனுகளை முறியடிச்சுக் கொண்டு போகக்குள்ள கொடிக்கம்பத்துக்குள்ள மறைஞ்சிருந்த கவசத்துக்குள்ளயிருந்து தீட்டினவங்கள்.”

“கேள்விப்பட்டது தான். ஆனா அது பின்சந்திலை மலவாசல் ஓரமாய்ப் பாஞ்சது என்றுதானே கதை வந்தது...”

“அது பவளவெளித் தாக்குதலில் என்கூட உடன்பிறப்புகள் தப்பி ஓடக்குள்ள கடஅவுட் சிக்னல் மாற்றிக் கொடுக்கப்பட்டதால் நடந்தது.”

அந்தச் சன்னங்கள் இன்னும் இடுப்பெலும்புக்குள்ளதான் இருக்கு. படுவானைக் கிளியர் பண்ண ஆர்.டிஎப் என்றர் பண்ணின சமயம் நடந்தது... சரியான நெத்தியடி. நல்ல காலம். ஒரு பக்க கன்னவெலும்போடு போயிற்று. இன்னும் சரியில்லை. இன்னொரு ஒப்பரேஷன் செய்ய வேணுமாம். பிளாஸ்டிக் பொருத்துகளும் செய்தால் சும்பின பக்கம் நிமிரும்.

லூலூவுடன் என் மனைவி பேசும் போது இடையில் ஒருமுறை நான் தெருவில் இறங்கி கோயில்வெளிச் சந்திவரையும் போய் பார்த்தபோது வெலவெலத்துப் போனேன். கோயில் வெளிமணலில் சரசரத்து ஜீப் ஒன்று ஓடி கடற்கரை வீதியில் ஏறி பிச்சுக் கொண்டு போனது. பரபரப்புடன் ஓடி வந்து உள்ளே இருந்து லூ லூ விடம் அதைச் சொன்ன போது அவன் ஒரு பக்கம் கெழித்து சும்பின வாயினூடாகச் சிரித்தான். மிகவும் பரிதாபமாகவிருந்தது. எனினும் அவன் சொன்னது என்னை வெகு தொலைவுக்குக் கொண்டு சென்றது.

“பயப்படாதிங்க அப்பா. எனக்கு ஒன்றும் நடவாது. நான் அவங்களுக்கு எல்லாம் சொல்லிப் போட்டுத் தான் நிக்கிறன்...”

“என்ன சொல்லிப் போட்டு நிக்கிறது?”

“ம்ம்ம்... உடல் ஊனத்தால நான் விலகித்தன் என்று. நம்பக்கூடிய விதத்தில் விலகிற்றம் என்று நிரூபித்தால் விட்டுப் பார்த்து தங்கட கண்காணிப்பில வைச்சுக் கொள்வாங்க. நான் வாராவாரம் போய் கையெழுத்துப் போடுறன்.”

என்னிலிருந்து
ஏதோ கழன்று
விழுந்தது
போலிருந்தது.
எல்லாம்
இழந்தவன் போல்
ஏக்கத்தோடு
கேட்டேன்.

“நீங்க விட்டு
விலகிற்றிங்களா?”

“இந்த ஊனத்தோட
என்ன செய்யுறது?
விலகிற்றன்...”

“விலகி இவங்கட
கண்காணிப்பிலயா?”

“ஓமோம்.”

என்னுள் ஒரு அசுசை வளர்வது போலிருந்தது. மின்னல் போல் அகதியாய் போன துறையடிச் சந்திப்பு நினைவுக்கு வந்தது.

“அகதியாப் போனபோது நம்மட துறையடிச் சந்திப்பு நினைவிருக்கா?”

“நினைவிருக்கு. ரொம்ப அடிபட்டு நாங்க பின்வாங்கி வந்த சமயம் அது.”

“ரொம்ப கசப்பும் விரோதமும் கொண்டிருந்திங்க. உள்முரண்பாடுகளும் கருத்துமுரண்பாடுகளும் தெரியக் கதைச்சிங்க...”

“அந்தக் கசப்பும் முரண்பாடுகளும் இன்னும் அப்படியே இருக்கு. ஒன்றுக்குள்ள இருந்து இன்னொன்றுக்குள்ள நாம மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாது. ஓடு மீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருப்போம்.”

லூ லூ சிரித்தான். மீண்டும் அந்தச் சும்பின பக்கமாக சிரிப்பு பாதியில் முறிந்து தொங்கியது. அந்த அசிங்கத்தை விடவும் அசிங்கமாக அவனுடைய வார்த்தைகள் எனக்குப்பட்டன. பழைய கசப்பின் உள்வன்மத்தோடேயே லூ லூ இப்போது இயங்கத் தொடங்கியிருப்பதாக எனக்குப் பட்டது. எதிர்த்தரப்பின் கையில் தன்னைப் பாரம் கொடுத்து அவர்களுடைய கண்காணிப்பில் வாழ்ந்து

வாராவாரம். ஒப்பம் போடுபவனை எப்படி நம்புவது? ஊனமுற்ற நிலையில் உயிருக்குப் பயந்து மனிதன் எதைத்தான் செய்ய மாட்டான்?

பயமும் சந்தேகமும் மிகுந்த அந்தப் பரபரப்பான மதியச் சூழலில் நான் அவனைச் சாப்பிட்டுப் போகச் சொல்லாதது பற்றியும், அவன் போக வேண்டிய இடத்துக்கு அவனை சைக்கிளில் கொண்டுவிட முன்வராதது பற்றியும் அவன் என்ன நினைத்தானோ? வெயில் மிகுந்த என் தெருவில் அவன் நடந்து போவதைப் பார்த்து நின்றேன். பழைய கம்பீரங்கள் பறிபோன தொய்வான நடை. ஜீப் போன அதே கடற்கரைப் பாதையில் அவன் ஏறிப் போனது எதனால்?

பல கற்பனைகளுடன் வெயிலில் அவன் போவதைப் பார்த்தபடியே நின்றேன்...

*** **

சிகரெட் புகைக்குள்ளேயே இன்னமும் காமுஸ் இருந்தான்.

“ஏன் இப்படி தொடர்ச்சியாக ஊதுகிறாய்?”
“நீ பேசாதிருந்தால் நான் என்ன செய்வது? ட்ரிங்கும் காலி.”

“நீதான் மூட் மாறி ஆரம்பத்திலேயே கிக் அடித்தவன் போலிருந்தாய்.”

“லூலாவின் சிந்தனை என்னைப் பாதிக்கிறது. ஆனால் உன்னைப் பாதிக்கவில்லை...”

“அவனை எனக்குத் தெரிந்த அளவுக்கு உனக்குத் தெரியாது.”

“நீ அவனைச் சந்தேகிக்கிறாய்.”

“அது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“எனக்குத் தெரியும். அரசமரத்தடித் தாக்குதலில் லூலாவை சம்பந்தப்படுத்துவதும் அவனை ஹீரோவாக்குவதும் திட்டமிட்ட சோடிப்பு என்கிறாய்.”

“நான் அப்படிச் சொல்லவில்லையே”

“நீ அப்படிச் சொல்லவில்லை. ஆனால் அதுதான் உன் நம்பிக்கை.”

“சொல்வதையெல்லாம் உடனுக்குடன் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமா? சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டாமா?”

“ஓவ்வொன்றையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கத் தொடங்கினால் நீ உலகில் ஒன்றையுமே ஒப்புக் கொள்ளமாட்டாய். ஒப்புக்கொள்ள விரும்பாத ஒரு முன்மனச் சாய்வுதான் சீர்தூக்கலுக்குள் ஒளிந்து கொள்கிறது. அரசமரத்தடி தாக்குதல் தான் போகட்டும், நேற்று பாலத்தடியில் நடந்ததற்குமல்லவா உனக்கு பூதக்கண்ணாடி தேவைப்படுகிறது. ஊரெல்லாம் அது தான் பேச்சு. it is the talk of the town. எனினும் எனக்குச் சந்தேகம்.

“உள்ளோட்டங்கள் உனக்குப் புரியாது”

“நீ ரொம்பப் பயந்தவன்” “நீ ரொம்பப் பயந்தவன்”

“உன்னைவிடக் குறைவுதான்.”

“லூ லூ வைக் கேட்டால் சொல்லுவான் யார் பயந்தவன் யார் பயப்பிடாதவன் என்பதை”

“லூ லூ வைச் சந்திக்கும் போது கேட்கிறேன்”

“ஆ!” காமுஸ் திகைத்தான். பின் சிரித்தான். தன்னை மறந்து ஒரு ஜோக்கிற்கு சிரிப்பது போல. கேப்பி புதிய ட்ரிங் கொண்டு வந்தான். எனக்கு ட்ரிங் தேவையில்லைப் போல் இருந்தது. ரொயிலெற்றுக்கு போக எழுந்தேன்.

உள்ளக விளையாட்டரங்கில் மண்டபத்தில் பின்பொங் ஆட்டத்தின் டொக் டொக் சத்தங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. கரம்போர்ட்களின் சிதறல்களும் கிளாசுகளின் உரசல்களும் கேட்டன. பிரிட்ஜ் ஆடுவோரின் நிஷ்டைகளும் தெரிந்தன. பேசாமல் இவைகளில் ஏதாவதொன்றில் கலந்து கொண்டு சந்தோஷமாகப் பொழுதைக் கழித்திருக்கலாம். கருத்து மோதல்களுடனும் உணர்ச்சி மோதல்களுடனும் இந்த காமுஸுடன் சேர்ந்து திரிவது எதற்காக?..

கராஜ் ஒதுக்குப்புறத்தில் உள்ள சட்டங்களைக் கடந்து மாமர நிழல் கூடாரத்தினது ஓரங்களை சுத்தி வளைத்துப் போய் மாமரத்தின் அடுத்த பக்கத்து மறைவில் கதிரை ஒன்றை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தேன். அரைகுறையாகத்தான் பேச்சுக்கள் கேட்டன.

நாலு பேர்... நான்... நானும் நேர்ல கண்டனான்... நான் கராஜ்ல நிண்டனான்...நான் கோயில்லயிருந்து வந்தனான்... நாலு பேர் ... ஓமோம் நாலு பேர்... ஓமோம் ஓட்டோ நின்றது... குவாட்டேர்ஸ் ஓரம்... ரெண்டு பேரை எனக்குத் தெரியும். ... சொல்லன் ஏன் பயப்பிடுறாய்... அது தான் லூலூ...இன்னுமேன் ரகசியமாய்ச் சொல்லுறாய்

பெலக்கச் சொல். ஏய்? வெறிக்கதை கதையாதை... கல்லுக்கும் காது... ஆரது மறைவில... அது அந்த மாஸ்டர். பிரச்சினையில்லை... நீ சொல்... மற்றது ஜகன்... இல்லல்ல லூலாவை நான் காணல்ல... நான் கண்டது ஜெகன், குரூஸ், குமாரசாமி... அடே குமாரசாமி தாண்டா லூலூ... குமாரசாமி தான் எறிஞ்சுவன்... என்ன நடந்தது... நான் திரும்பி ஓடித்தன். எனக்கு ஓட முடியல்ல... மின்னல் பாஞ்சது மாதிரி. காது கிழிஞ்சு போச்சு. விழுந்திற்று. கராஜ் காரகளுக்கிடையில் அரைச்சிற்றுப் போய்க் கிடந்து பாக்கன். குமாரசாமி தான். இன்னொன்றைக் கடிக்கான். நான் காதைப் பொத்திற்றன்... தடதடக்குது துவக்குச் சத்தம்... நாலு பேரும் ஓடுறாங்க. துவக்குச் சத்தம் உரக்குது... எந்தப்பக்கம் ஓடின... குவாட்டேர்ஸ் பக்கம்... குமாரசாமி தான் லூலூ...

வெறுப்புடன் நான் முணுமுணுத்தேன். “காக்கை காக்கையாய் வாந்தி எடுத்த மாதிரித்தான்..”

பட்டென்று எழுந்து சருகுகள் சரசரக்க எனது வெறுப்பைக் காட்டும் வகையில் விறுக்காக நடந்தேன்.

உள்விளையாட்டரங்க மண்டபத்தில் பின்பொங் டொக் டொக் வாத்தியம் நின்று போயிருந்தது. பச்சை மேசையின் ஓரம் கையளவான அந்த றக்கெற்றுகளுடன் அவர்கள் அதிரடி அரியதுரையை பார்த்தபடி வாய்பிளந்து நின்றார்கள். மற்றும் பிறிஜ் கட்டரும், கரம் ஆட்டக்காரரும் போட்டது போட்ட மாதிரியும் அடித்தது அடித்த மாதிரியும் நின்றார்கள். வாயருகே மதுக் கோப்பையைக் கொண்டு போன கை கொண்டு போன மாதிரியும் மதுக் கோப்பையுள் மதுவை ஊற்றிய கை ஊற்றிய நிலையிலும் அப்படியே அதிரடியின் அட்டகாசத்தில் மெய் மறந்திருந்தார்கள். அதிரடி அரியதுரையை எனக்குக் கண்டாலே பிடிக்காது. அந்த வெறுப்போட இந்த வெறுப்பும் சேர மண்டபத்தை நாலு பாய்ச்சலில் நடந்து கடந்தேன். அரியதுரை முழங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

“அடே சங்கரி பாலத்தடியை உனக்குத் தெரியுமாடா?” நீ அந்தப் பக்கம் போய் இருக்கிறியாடா, பஸ்ஸில போகக்குள்ள கொண்டக்டர் ‘ம் பாலத்தடி இறங்குங்க’ என்று சொல்லத் தான் கேட்டிருப்பாய்...” சங்கரியும் வெடிவால் முறுக்கிக் கொண்டிருந்தது போலிருந்தது.

“டேய் அதிரடி அட்டகாசம் நீ போய் இருக்கிறியாடா, வேணுமெண்டா ரெண்டு வெஷாட்டுக்குப் போயிருப்பாய்.”

“அன்ன ஹரி, அகதி வாழ்க்கையில் கள்ளடிக்கிறதற்கு ஒருவன் அந்தப் பக்கம் கூட்டிப் போனான்...”

பல நிலைகளில் நான் அவனைக் கண்டிருக்கிறேன். ஓய்வான உற்சாகமுள்ள வேளைகளிலும், அவதியும் தடுமாற்றமும் உள்ள நெருக்கடி நிலைகளிலும், விரக்தியும் கசப்பும் மிக்க வெறுப்படைந்த நிலையிலும், சோர்விலும் துயரத்திலும் வாடிய வேளைகளிலும் நான் அவனைக் கவனித்திருக்கிறேன். கடைசியாக நான் அவனைக் கண்ட போதும் கூட, அந்த சஞ்சலத்துக்கும் சந்தேகத்துக்கும் ஆளான நிலையில் கூட, அங்கவீனமாகி அடையாளம் தெரியாத நிலையில் கூட, அவனுடைய தீட்சண்யமான உணர்ச்சிகள் முகத்தில் தெரியத்தான் செய்தன.

‘தொலைஞ்சது போ’ என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டு காமுஸ் இருந்த அறைக்குப் போனேன். காமுஸ்ஸும் கதவுப்பக்கம் திரும்பி அதிரடியின் விலாசங்களுக்குக் காது கொடுத்துக் கொண்டிருப்பது போலத் தோன்றியது. நான் அமர்ந்தேன். எல்லாம் காலியாக இருந்தது. கேப்பி வேறு ட்றிங்குகளோடும் சிகரெட் ஒம்லெட்டுடனும் வந்தான். அதிரடி உச்சஸ்தாயியில் முழங்கினான்.

பாலத்தடி ஒரு காட்டுப் பாதை. ஆற்றங்கரையில் அடர்ந்த கன்னா மரங்களுக்குக் கீழே ஆற்றங்கரையின் வளைவு நெளிவுகளைத் தொட்டபடி அந்த உடைந்த தார்

றோட்டு. அடுத்த பக்கம் அடர்ந்த காடு. வசதியான லொக்கேஷன் இரண்டு தரப்புக்கும். அடுத்தடுத்து இரண்டு தரப்பும் அம்புஷ் கிடக்கிறதாம். குட்டக்குள்ள வயர்களை லூலூ ஆக்கள் செற் பண்ணிக் கொண்டிருக்கைக்குள்ள கன்னாப் பற்றைக்குள்ள இருந்து வெடி கிளம்பினதாம். வழக்கமா கன்னாப் பற்றைக்குள்ள பொடியனுகள் தான் நிக்கிறது. இந்த முறை மாறிப் போச்சு. ஜெகனும், குரூஸ்ஸும் ஒன் த ஸ்பொட்டலேயே குளோஸ். கஜனும் லூலூவும்...

ஒரு கணம் அனைத்தும் ஸ்தம்பிதம் . நான் காமுலைப் பார்த்தேன். காமுஸ் என்னைப் பார்த்தான். ஒரு ட்றிங்கை அடித்து முடித்தது போன்று அதிரடியின் செருமல் கேட்டது. சங்கரியின் குரலில் ஆவல் ததும்பியது.

“ம் சொல்லு... கஜனும் லூலூவும்...”
அடங்கின குரலில் தான் அரியதுரை சொன்னான்.

“காயம்... தப்ப முடியாத காயம்... எழும்பி மரத்திலை பிடிச்சிற்று நிமிர்க்குள்ள மறுபடியும் வெடி. கன்னாப் பற்றைக்குள்ளையிருந்து கமஃ பிளாஷ் பாய்ச்சல்கள். காட்டுக்குள்ள மரத்துக்கொரு தலைக்கவசமும் துப்பாக்கியும். தப்பவே முடியாது. கழுத்தில கிடந்ததை கடிக்கத் தான் நேரமிருந்தது. லூலூ முதல்ல. கஜன் பிறகு..

“இவ்வளவு
நேரடியா
இதையெல்லாம்
கண்டது யாரு?
கத்தியபடி
ஸ்ரூலை நான்
ஓங்கிக்
குத்தியதில்
கிளாஸும்
போத்தலும்
விழுந்து
நொருங்கின.
எங்குமான அந்த
ஸ்தம்பிதத்தில்
இந்தக் கணீர்
ஒலிகள்
உள்ளரங்க
மண்டபத்திலும்
கேட்டிருக்கும்.
கேப்பியும் ஓடி
வந்தான்.
எல்லாம்
முடிய காமுஸ்
அமைதியாகச்
சொன்னான்.
“தாஸிஸ் நான்
சொல்லுறன்
எண்டு
கோபிக்காதை.
உன்னைப்

பொறுத்தவரையில் இது ஒரு chase the crooked shadow தான். ஆனால் உண்மை என்னவென்று தெரியுமா? லூலூ என்னட்ட சொன்னான். பேக்கரி வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் ஒரு ஆறேழு மாதத்திற்கு

முந்தி நீயும் நானும். ஏதோ அடித்தோமே. அன்றைக்கு லூலூ என்னட்ட சொன்னவன் நீ முறுக்கு வாங்க முஸ்தபாவின் கடைக்கு போன சமயம்...”

“பீடிகையை விடு. விசயத்திற்கு வா. என்ன சொன்னவன்?”

“ஒருமுறை ஜீப்புகள் அவனைத் தேடி சல்லடை போட்ட போது தான். ஒரு மத்தியானம் உன்னிட்ட வந்தவனாம். உன்ரை பயத்தைக் காண அவனுக்கு போதும் போதும் என்றாகி விட்டதாம். உன்ரை பயத்தைப் போக்கத் தான் அதை விட்டு விலகி விட்டதாகவும் விலகி விட்டதைச் சொல்லி கையெழுத்துப் போட்டு வருவதாகவும் சொன்னவனாம்...”

“உண்மையாகவா?”

“இதிலும் சந்தேகமா?”

நான் திகைத்து மதிலுக்கு மேல் முதிரை மரக்கிளை கிளைகளைப் பார்த்தேன். அவைகளை மூடுவது போல வானத்தில் முகில்கள் சடைத்து இருந்தன. chase the crooked shadow வின் நிழல்கள் மறுப்பக்கமாகச் சுழன்றோடத் தொடங்கின.

“கேப்பி” நான் கத்தினேன்.

“கேப்பி இன்னும் ஒரு ட்றிங் கொண்டு வா!”

*** chase the crooked shadow

ஓர்ஆங்கிலத் திரைப்படம். இதன் தழுவலாக்கமாக தமிழில் புதிய பறவை படம் வெளிவந்தது..

கண்விழித்து எழுந்தபோது
நகர் நடுவில் தொங்கியது முகம்
அகன்ற இரு கண்கள்
நீண்ட இரு காதுகளுடன்

மகிழ்ச்சியும் வியப்பும்
அடைந்தனர் மக்கள்
உடம்பில் பொருத்திக்கொள்ள
ஒவ்வொருவரும் விரும்பினர்

ஆர்ப்பாட்டம் கிளர்ந்தது
கையிலெடுத்தவர் கல்லாய்ச் சமைந்தனர்
அணிந்து பார்த்தவர் உடல்கள்
வெடித்துச் சிதறின

சிலைகளும் சிதறிய உடல்களும்
பெருகப் பெருக
மோகம் வளர்ந்தது

வணங்கி நின்ற உடல்களை
வெட்டியும் நீட்டியும் குறைத்தும்
லாவகத்தோடு செதுக்கியது
முகம்

முள்ளுக்கரண்டி கூடத்
தொட்டிராத கரங்களில்
துப்பாக்கிகளைத் தந்தது

பரவசம் அடைந்த முகம்
கண்களும் காதுகளும் அழிந்து
உணர்ச்சிகள் மழிக்கப்பட்ட
உருண்டையானது

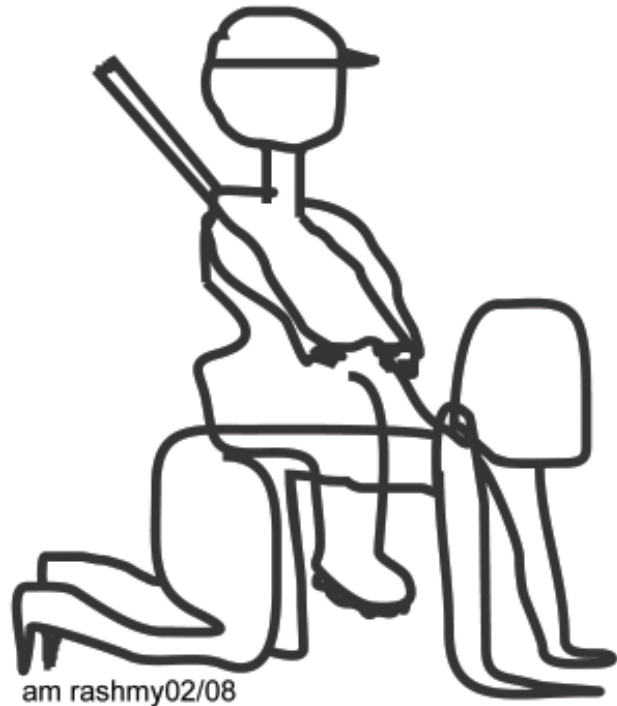
ஆனாலும் அது முகம்
எவரிடமும் இல்லாத முகம்

தங்கள் உடல்களை
முகம் தூக்கி நிறுத்துவதாக
நம்பினர் மக்கள்
அது சுட்டிய திக்கில் நடந்தனர்

முகம் இல்லாத மக்களின் பயணம்
வீரமானது சோகமானது
சுயநலம் நிறைந்தது

முகமோ
முத்தொழில் புரியும்
மூலக் கடவுளின் பாவனையோடு
வெடிக்கப் போகும் நாளை
எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறது
இனிமேல் ஒரு முகம்
இவர்களுக்குக் கிடைக்காது
என்ற நம்பிக்கையோடு

முகம்

am rashmy02/08

நிலவு விழுந்தும் இருள்
தாழிடாதிருந்த கருவறைக் கதவைத்
மெல்லத் திறக்கிறாள் பாஞ்சாலி

முன்பனி கெஞ்சியது

காவலே வாழ்வாய் ஐவரும்

முதுகில் எரிந்தது கூந்தல்
படுகளம் முடியும் வரை
தூக்கிக் கட்டவும் முடியாது

ஒருக்களித்த கதவின் வழி
ஒற்றைத் துணியையும் நழுவ விட்டாள்

விடியல் எங்கும்
விரவிக் கிடந்தன மயிர்கள்

உலக்கப்பட முடியாதது

vickie turner

அவிழ்ந்த ஆடைகளும்
ஆறி அலர்ந்த தேநீரும்
இம்மியும் அசையாது கிடக்கின்றன

இரு நாட்களாய்
நீர்தேங்கித் தொங்கும் மணி வாழையில்
கொசு வந்துபோன சுவடும்
இதுவரை இல்லை

விரிந்து கிடக்கும் தாட்களின்
எழுத்துகள் படிபடாது தேய்கின்றன

சன்னல் திரைகள்
அடிக்கடி அசைவது தவிர
யாரும்ற்றுக் கிடக்கும்
வாழ்க்கையில்
வருந்த பெரிதாய் ஒன்றுமில்லை

நாள் கீழ்ப்புகல்

நிலம் பெயர்ந்தவள்

யாருக்கும் இல்லாத பாலை
போர் களைத்து நிற்கிறாள் காளி

மணல் காற்றின் வெம்மை வாட்டும்
எல்லையற்ற வெளியில்
ஒவ்வொரு கையாய் வீசுகிறாள்
ஒலியுடன் விழுகின்ற ஆயுதங்கள்

தூர்வாரும் இயந்திரங்களின் இசையில்
பாடிச் செல்லும் பலவிதப் பெண்களும்
அவள் வெற்றுக் கரங்களில் கொடிகள்
கட்டிச் செல்கின்றனர்.
பதினெட்டுக் கரங்களிலும் பல பாடல்கள்

செம்மை களைந்து வண்ணங்கள் பூசிய
அவளைச்
சென்ற இடமெல்லாம் கேட்டனர்
"எந்த நாட்டவள்"

மென்மையேறிய கரங்கள் வலிக்க வலிக்க
கொடிகளால் சுற்றிக் கட்டினாள் அதில்
துப்பாக்கிகள் சொருகினாள்

எவருமற்ற கடல் பரப்பில்
திணை களைந்து நீந்துகிறாள்
உடலெங்கும் புயல் சுமந்து

2/2 Firesnag II A. Shives

Arnold Shives

துர்க்கை

கம்சன் மேல் ஏறி நிற்கிறாள்
துர்க்கை
வெற்றுக் கால்களில் பசுபசுத்தது
மயிர் படர்ந்த மார்பின் வியர்வை
இதழ்கடையின் வேல்
சுழித்துச் சுழன்றது
இடதுகால் பெருவிரலை
நோக அழுத்தினாள்

கொல்லத்தானே போகிறாள்

பார்க்க மறுக்கும் பக்கங்கள்

ரமணிகரன்

ஆங்கிலத்தில் ஒரு பழமொழி உண்டு. "முதலாவது தடவை நீ ஏமாற்றப்பட்டால் அது ஏமாற்றியவரின் தவறு. இரண்டாவது தடவை ஏமாற்றப்பட்டால் அது உன் தவறு." சுமதி சிவமோகனின் கட்டுரையில் சரிநிகரின் அரசியல் தொடர்பான பகுதியைப் படித்தபோது எனக்கு இந்த வரிகள்தான் ஞாபகத்திற்கு வந்தன.

முதல் தடவை அவர் சரிநிகரால் ஏமாற்றப்பட்டது, பற்றி இவ்வாறு கூறுகிறார்.

"1990களின் ஆரம்ப காலகட்டத்தில் சரிநிகர் வெளிவந்த காலத்தில் நான் அதனை வாசிப்பதுண்டு. பல ஆண்டுகளாக, பல சமயங்களில் ஒரு தனித்த குரலாக சிங்கள பேரினவாதத்தை எதிர்த்து நிற்கும் குரலாக அமைந்த MIRJE இன் தமிழ் மொழி ஊடகமாக சரிநிகர் அமைந்திருந்தாலும், சிங்கள மக்கள் மத்தியில் யுக்திய மாத சஞ்சிகை என்ன பணியைச் செய்ததோ அதைத் தமிழ் பேசும் மக்கள் மத்தியில் சரிநிகர் செய்யும் என்ற நம்பிக்கையின் பேரிலும் தான். தமிழில் வெளிவரும் தொடர்பூடக சாதனங்கள் ஒருவித விமர்சன பார்வையும் அற்று, காலத்தின் போக்கோடு அள்ளப்பட்டுப் போகும் நிலையில் உள்ள போது சரிநிகர் அரசியல், கலாசாரம், பொருளாதாரம் போன்றவற்றில் ஒரு மாற்று அல்லது விமர்சன அணுகுமுறையை உண்டு பண்ணும் களமாக அமையும் என்று நம்பினேன். அத்துடன் ஆரோக்கியமான ஒரு கேள்வி எழுப்பும் சக்திவாய்ந்த குழுக்களை தனது தளத்தினூடாக கட்டியெழுப்பும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் இருந்தது.

"ஆனால் அப்படி நான் வேண்டியது நடைபெறவில்லை."

இரண்டாவது தடவை அவர் ஏமாந்தது பற்றி இப்படி எழுதுகிறார்:

"அண்மையில் சரிநிகர் திரும்பவும் பிரசுரிக்கப்பட்ட போகிறது என்று அறிந்தபோது நான் மிகவும் சந்தோசப்பட்டேன். இன்றைய சந்தர்ப்ப

குழ்நிலையில் கடந்த பல ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட பல்வகை அனுபவங்களின் பிரதிபலிப்புகளின் பின்னர், அவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு முக்கியமாகப் பல்வேறுபட்ட பிளவுகள், தாக்கங்கள், எழுச்சிகள் ஆகியன பற்றிப் புதிய கண்ணோட்டங்களை கருத்திற் கொண்டு சரிநிகர் ஒரு புதிய திசையில் செல்லலாம் என நினைத்தேன். இப்புதிய கண்ணோட்டங்கள் அரசு பலத்திற்கும் மற்றும் வேறு ஆதிக்கங்களுக்கும் எதிரான போராட்டங்களைப் பற்றிய ஒரு கூரிய ஆழமான கருத்து ரீதியான பார்வையை முன்வைக்க உதவும் என நம்பினேன். ஆனால் சரிநிகர் முதலிரண்டு இதழ்களையும் பார்க்கும் போது அதற்கு இவ்வாறான காலத்திற்கு வேண்டிய சவாலை எதிர்கொள்ளும் சக்தியும் ஆற்றலும் இல்லையென்று தெளிவாகியது."

இந்தக் கட்டுரையை வாசித்தபோது என்னுள் எழுந்த கேள்வி இதுதான். சுமதி சிவமோகன் சரிநிகர் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் ஏன் அதைப் படிக்கத் தொடங்குகிறார் என்பது தான். நானும் சரிநிகரின் வெளிவந்த முதலாவது இதழ் முதல் - சுமதி சிவமோகன் போல ஆரம்ப காலங்களில் மட்டுமல்லாமல் - 11 ஆண்டுகளிலும் வந்த அத்தனை இதழ்களையும் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் நான் எந்த நோக்கத்துடனும் சரிநிகரைப் படிக்கவில்லை. சரிநிகரின் நோக்கத்தை அதைப் படிப்பதுடாக நான் கண்டு கொண்டேன். அதன் சில இதழ்களில் எனக்குப் பிடிக்காத விடயங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. வேறு சில இதழ்களில் எனக்குப் பிடித்த விடயங்கள் வெளி வந்திருக்கின்றன. இன்னும் சில இதழ்களில் எனது சிந்தனையைத் திறந்து விட்ட விடயங்கள் வெளி வந்திருக்கின்றன. மொத்தத்தில் சரிநிகரில் இருந்து நான் நிறையக் கற்றுக் கொண்டேன். அதனால் சரிநிகர் நான் நினைத்தபடி வரவில்லையே என்று நான் ஒருபோதும் எரிச்சலுற்றதில்லை. சுமதி சிவமோகன் கூறும் யுக்தியவை நான் படித்ததில்லை. எனக்குச் சிங்கள மொழி தெரியாது. ஆனால் யுக்திய ஆசிரியர் சுனந்த தேசப்பிரியவையும் யுக்தியவையும் பற்றி உயர்வான அபிப்பிராயத்தை

நான் சரிநிகர் ஊடாகவே பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு பத்திரிகை இப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற நோக்குடன் நாம் படிப்பவர்களாக இருந்தால் உலகில் எங்குமே நாம் படிப்பதற்கென்று ஒரு பத்திரிகையைக் கண்டுபிடிக்க முடியுமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஒருவேளை நாமே அப்படி ஒரு பத்திரிகை நடத்தினால் சிலவேளை அது சாத்தியமாகலாம். சுமதி அப்படி எங்காவது ஒரு பத்திரிகை இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டினால் எனக்கு மிகவும் திருப்தியாக இருக்கும்.

சுமதி சரிநிகர் பற்றி "சமூக நோக்கைக் கொண்டுள்ளோம் என்ற போர்வையை போர்த்திக் கொண்டு" செயற்பட்டதாக சொல்கையில், எனக்கு ஏற்படுகிற ஆச்சரியம் என்னவென்றால் சமூக அக்கறைபுடன் செயற்பட்ட பிற பத்திரிகைகள் எவற்றையாவது உதாரணம் காட்டி அவர் சொல்லாமற் போனது ஏன் என்பது தான். சரிநிகர் போர்வை போர்த்தியதா? அல்லது உண்மை சொன்னதா? என்பதை ஒருபுறம் வைத்து விட்டு 1990 முதல் 2001ஆம் ஆண்டு வரை சரிநிகர் எழுதிய அளவுக்கு முஸ்லிம் மக்கள், பெண்ணியம், பல்லின சமூகம் பற்றி எழுதிய ஒரு தமிழ் பத்திரிகையையாவது சுமதியால் சுட்டிக் காட்ட முடியுமா என்று எனக்குக் கேட்கத் தோன்றுகிறது. சுமதி ஏதாவது வேற்று மொழிகளில் படித்தாரோ என்னவோ, நானறிய சரிநிகர் அளவுக்கு நியாயமாகவும், காத்திரமாகவும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வேறெந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும் எழுதவில்லையென்று என்னால் அடித்துச் சொல்ல முடியும்.

இன்னும் ஒரு விடயம் எனது மனதுள் உறுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. சரிநிகரின் ஆரம்பகால பத்திரிகைகளை "அப்போது அது மாத இதழாகவே வெளிவந்தது." மட்டும் படித்து விட்டு (ஒரு குத்து மதிப்பாக 1993வரை படித்தார் என்று சொல்லலாமா? "ஆரம்ப காலம் என்பதால்) 11 வருட காலமாக, பின்னர் மாதமிருமுறை இதழாகவும், வார இதழாகவும் வெளிவந்த சரிநிகர் பற்றி இப்படிக்க் கருத்துக் கூறுவது எந்தவிதத்தில் நியாயத்தின் பார்ப்பட்ட ஒன்று என்று எனக்குப் புரியவில்லை. இதில் பெரிய அநியாயம் என்னவென்றால் அவர் வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல் சொல்லும் பல விடயங்கள் பற்றி, புலிகள், பிற விடுதலை இயக்கங்கள், அரசு, ஜனநாயக மறுப்பு, அரசியற் சறுக்கல் என்ற விடயங்கள் தொடர்பாக வேறெந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளையும் விட மிக உறுதியுடனும், துணிச்சலுடனும், ஆழமாகப் பேசியது சரிநிகர் மட்டுமே. சுமதி என்ன காரணத்திற்காக முஸ்லிம்கள் அனுபவித்த புறக்கணிப்புகள் பற்றி சில கட்டுரைகளையும், பெண்ணிலைவாதப் போக்குகள் பற்றி சில கட்டுரைகளையும் சரிநிகர் எழுதியதாகக் கூறுகிறார் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. சரிநிகர்

புறக்கணிப்புகள் பற்றி மட்டுமல்ல, விடுதலைப் புலிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பள்ளிவாசல் படுகொலைகளைப் பற்றியும் கூட மிகவும் ஆரோக்கியமாக விமர்சித்து எழுதியது. வேறெந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகையும் அப்படி எழுதவில்லை என்பதை சுமதி அநியாயம் இருப்பது மிகப் பெரிய அநியாயம். முஸ்லிம் மக்களை அவர்களின் தேசிய தனித்துவத்தை அங்கீகரித்து அவர்களது தாயகமும் வடக்குக் கிழக்கே என்று குரல் கொடுத்த இன்னொரு தமிழ்ப் பத்திரிகையைச் சுமதியால் சுட்டிக் காட்ட முடியுமா என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது எனக்கு. முஸ்லிம் மக்கள் மீதான படுகொலை மட்டுமல்ல அனூராதபுர சிங்கள மக்கள் மீதான படுகொலையையும் கண்டித்து சரிநிகர் மட்டும் தான் எழுதியது என்பதை சுமதி படிக்காமல் போனது, சரிநிகரின் துரதிர்ஷ்டமல்ல! அது அவரது துரதிர்ஷ்டம் என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

யுக்திய பத்திரிகை சிங்கள மக்கள் மத்தியில் தமிழ் மக்களின் அரசியல் உரிமைகள் பற்றிப் பேசியது. அவர்களின் கோரிக்கைகளின் நியாயத் தன்மைகள் பற்றிப் பேசியது. உண்மைதான். அதனால் தான் அது சரிநிகரின் சகோதரப் பத்திரிகையாக இருந்தது. ஆனால் சரிநிகர் தமிழ் மக்களின் மத்தியில் தமிழ் மக்களின் அரசியல் உரிமைகள் பற்றி புதிதாகப் பேச என்ன இருக்கிறது? அல்லது சுமதி நினைப்பது போல் சிங்கள மக்களின் அரசியல் உரிமை பற்றி தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பேசுவதனால் அவர்களுக்குக் கிடைக்காத உரிமை என்ன? ஆனால் சரிநிகர், ஒடுக்கப்படுமும் சிங்கள மக்களின் உரிமைகளுக்காக நிறைய கட்டுரைகளை எழுதியிருந்தது எனக்கு ஞாபகம். (விவாதத்திற்கு சுமதி வருவாரானால் என்னால் அடையாளம் காட்ட கைவசம் பிரதிகள் இருக்கின்றன)

சரிநிகர் "மத்தியதர வர்க்கத்தின் தேசியவாத உணர்ச்சிகளுக்கு விமர்சனமற்றுக் குரல் கொடுக்கும் தளமாகக், களமாகவே இயங்கியது" என்று சுமதி கூறுவது மிகவும் தவறான ஒரு கூற்றாகும். மத்தியதர வர்க்கத்தின் (யார் இந்த வர்க்கம்? இதனுள் உள்ளடங்குபவர்கள் யார்? படித்த மத்தியதர வருமானமுள்ள, மற்றும் படித்த இளைஞர்கள் தானே?) உணர்ச்சி என்று இவா குறைத்து மதிப்பிடும் உணர்ச்சி வெறும் உணர்ச்சி மட்டும் தானா? அதற்கு எந்த அரசியலும் கிடையாதா? இலங்கை அரசின் சிங்கள பேரினவாத சட்டங்களால் அந்த வர்க்கம் மிகமோசமாகப் பாதிக்கப்படவில்லையா? தேசியவாதம் என்பது வெறும் வீம்புக்காக உருவாகிய ஒரு கோசம் தானா? அதற்கு எந்த சமூக, அரசியல், பொருளாதார அடிப்படையையும் கிடையாதா? அப்படியென்றால் எப்படி இந்த நாட்டில் இப்படி ஒரு பெரிய யுத்தம் நடந்து கொண்டிருப்பது சாத்தியமாகிறது? இதுவெறும் போர்வெறி பிடித்த குழுக்களின் யுத்தம் மட்டும்தானா? இதன் பின்னால் எந்த சமூக, அரசியல், பொருளாதார

சரிநிகர் இப்படித்தான் வருமென்று தமக்குள் கருத்துக்களை உருவாக்கிக் கொள்ளும்படி தனது வாசகர்களிடம் அது கோரியதாக எனக்குத் தெரியாது. நான் அறிந்தவரை அப்படி நடக்கவில்லை. ஆனால் சுமதி சரிநிகர் ஒரு புதிய திசையில் செல்லலாம் என்று ஒரு நம்பிக்கையைத் தனக்குள் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார். சுமதியின் அபிப்பிராயப்படி 'எமது சமூகங்கள் எதிர்நோக்கும் பெரியதொரு சவால் எமது அரசியல் மற்றும் சிவில் சமூகங்களை ஜனநாயகப் படுத்துவதுதான்'.

அடிப்படைகளும் இல்லையா? சுமதி கொஞ்சம் கண் திறந்து ஆழ நடப்பவைகளைப் பார்க்கக் கற்றுக் கொள்வது நல்லது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அது வெறும் மத்தியதர வர்க்கப் பிரச்சினையல்ல. அது முழுத் தமிழ் மக்களும், முஸ்லிம் மக்களும் எதிர் கொண்ட சிங்களப் பேரினவாதத்தின் பிரச்சினை.

இன்னொரு சுவாரசியமான விடயம் என்னவென்றால் "பழமை வாய்ந்த தேசியவாதத்தை recycle பண்ணும் ஊடகமாக" சரிநிகர் திகழ்ந்ததாக அவர் கூறுவதுதான். முதலாவது பழமை வாய்ந்த தேசியவாதம் என்று அவர் குறிப்பிடுவது எதனை? இரண்டாவது அதனை recycle பண்ணுவதாக அவர் எதனை வைத்துக் குறிப்பிடுகிறார். தேசியவாத அடிப்படையிலமைந்த கோரிக்கைகளெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு நாட்டில் சுமுக நிலை உருவாக்கப்பட்டுவிட்டது என்று அவர் கருதுகிறாரா? அப்படி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு விட்டதால் அப்போது அவை பற்றிப் பேசுவது வெறும் பழங்கதைகள் பேசுவது என்று அவர் கருதுகிறாரா?

உண்மையில் தேசியவாதம் பழமை வாய்ந்ததுதான். ஆனால் இன்று தேசியங்கள் தொடர்பாக எழும் பிரச்சினைகள் பற்றி அவர் என்ன சொல்ல வருகிறார். இலங்கையில் இன்று நடைமுறையில் உள்ள பிரச்சினையை அவர் எவ்வாறு புரிந்து கொள்கிறார்? தமிழ் மக்களது அரசியல் உரிமைகள் மறுக்கப்படுவதை, அவர்கள் எதிரிகளாக நடாத்தப்படுவதை அவர் எப்படி விளங்கிக் கொள்கிறார்? ஆக, இந்தப் பழமைவாய்ந்த தேசியவாதம் விளங்கிக் கொள்வதை விட சிறப்பாக அவரால் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய இன்னொரு கருத்து என்ன? அதுதான் நமக்குத் தேவை. அதை சுமதி தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கலாம்.

சரிநிகர் பத்திரிகை தேசியவாதம் தொடர்பாக ஒரு விவாதத்தை நடத்தியது. அதில் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிற விதத்தில், சுமதி பங்குகொள்ளவில்லை. பழைய தேசியவாதம் சரியல்ல என்பதை நானும் விவாதத்திற்காகவேனும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயார். (சரிநிகர் அதைத்தான் செய்ததா என்பதையிட்டு விவாதிப்பதை ஒத்திவைத்து விட்டு) இன்றைய சூழலில் மாற்றுச் சிந்தனை, புதிய தேசியம் எப்படி அமைய வேண்டுமென்று சுமதியால் சொல்ல முடியுமா? எனக்குத் தெரிந்தவரை தமிழ் இனவாதத்தை (இதைத்தான் தேசியவாதம் என்று

சுமதி குறிப்பிடுகின்றாராயின்) சரிநிகரை விட அழுத்தமாக வேறெந்தத் தமிழ் இதழ்களும் - ஐரோப்பாவில் வெளிவந்த அனைத்துச் சஞ்சிகைகளும் உட்பட விமர்சித்துப் பேசியது கிடையாது என்பதை அவர் அறிவாரா?

ஆக? சரிநிகரிடம் அவர் முதல் தடவையாக ஏமாந்தது சரிநிகரின் கோட்பாடு காரணமாகவா அல்லது, தாம் கொண்டிருந்த தேசியவாதம் தொடர்பான புரிதல் காரணமாகவா என்பதை சுமதி விபரமாகத் தந்தால் அது மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

சரி, சுமதி முதலாவது தடவை ஏமாந்து விட்டார். அவரது கருத்தினடிப்படையில் அவர் சரிநிகர் "இப்படி வரும்" என்று எதிர்பார்த்து அப்படி வராததனால் அவர் ஏமாந்து போனார். சரிநிகர் எப்படி வரவேண்டுமென்பதை சுமதி விரும்பினார் என்பதை சரிநிகரில் அவர் இப்பொழுது எழுதிய கட்டுரை மூலமாகத்தான் எனக்குத் தெரிகிறது. அப்போது சரிநிகர் வெளிவந்த காலத்தில் அவர் தனது விருப்பத்தை சரிநிகரிடம் வெளிப்படுத்தி இருந்தாரா என்பது எனக்குத் தெரியாது. எவ்வாறாயினும் அவரது அபிப்பிராயத்தில், அவரது எதிர்பார்ப்புகளில் நியாயம் இருந்த அளவுக்கு அவை நடக்கவில்லை என்று அவர் முடிவு செய்தமைக்காக அவர் சரிநிகரை ஆராய்ந்ததில் நியாயம் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. சுமதி நம்பினால் என்ன நம்பாவிட்டால் என்ன, அவர் எதிர்பார்த்ததை விட அதிகமாகச் சரிநிகர் செய்திருக்கிறது. இதை நம்ப வேறு சாட்சியம் தேவையில்லை. அவர் படிக்காத அனைத்துச் சரிநிகர் இதழ்களையும் ஒரு தடவை அவர் படித்துப் பார்த்தார் என்றால், அதுவே அவரது முடிவு தவறு என்பதை நிரூபித்து விடும்.

இனி இரண்டாவது ஏமாற்றத்திற்கு வருவோம். முதலாவது ஏமாற்றத்திற்குப் பின், இரண்டாவது தடவை அவர் மேலே குறிப்பிட்ட எதிர்பார்ப்புக்களை ஏன் தனக்குள் வளர்த்துக் கொண்டார் என்று தெரியவில்லை. சரிநிகர் இரண்டாவது தடவை வெளியிட முன்பாகவே சரிநிகர் இப்படித்தான் வருமென்று தமக்குள் கருத்துக்களை உருவாக்கிக் கொள்ளும்படி தனது வாசகர்களிடம் அது கோரியதாக எனக்குத் தெரியாது. நான் அறிந்தவரை அப்படி நடக்கவில்லை. ஆனால் சுமதி சரிநிகர் ஒரு புதிய

புத்திஜீவிகளிடையே ஜனநாயகப்படுத்தல் தொடர்பான இன்னொரு கருத்தும் நிலவுகிறது. அதாவது புலிகள் ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டு விட்டு மற்றைய இயக்கங்கள் செய்தது போன்று 'ஜனநாயக' அரசியலில் இறங்குவதோ அல்லது அவ்வாறு இறங்குமாறு புலிகளை நிர்ப்பந்திப்பதோ, அல்லது முற்றாக அரசியலில் இருந்து ஒதுக்கிவிடும் விதத்தில் செயற்படுவதோ தான் 'ஜனநாயகப்படுத்தல்' என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள்.

திசையில் செல்லலாம் என்று ஒரு நம்பிக்கையைத் தனக்குள் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார். சுமதியின் அபிப்பிராயப்படி "எமது சமூகங்கள் எதிர்நோக்கும் பெரியதொரு சவால் எமது அரசியல் மற்றும் சிவில் சமூகங்களை ஜனநாயகப் படுத்துவதுதான். இந்த "ஜனநாயகப்படுத்துதல்" என்பதும் ஒன்றும் புதிய கருத்தல்ல. சரியாகச் சொல்வதானால் தேசியவாதம் அளவுக்குப் பழமையான ஒரு கோரிக்கைதான் அதுவும். இன்னும் சரியாகச் சொல்வதானால் தேசியவாதமே ஒரு ஜனநாயகக் கோரிக்கைதான். ஒரு குழுவின் - தேசத்தின் - ஜனநாயகக் கோரிக்கை. இன்று, இலங்கை அரசாங்கம் முதல், அமெரிக்க அதிகாரம் வரை அனைத்தும் "ஜனநாயகப்படுத்தல்" பற்றித்தான் தொடர்ச்சியாகச் செயற்படுவதாகச் சொல்லி வருகின்றன. ஆனால் அவர்கள் கூறும் ஜனநாயகம் என்னவென்று எங்களுக்கெல்லாம் தெரியும். தமது செயற்பாடுகளை நியாயப்படுத்துவதற்கான ஜனநாயகம்.

சரிநிகர் கூட ஜனநாயகப்படுத்தலின் முக்கியத்துவத்தை மறுக்கவில்லையென்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஆனால் ஜனநாயகப்படுத்தலை இலங்கை அரசோ, அமெரிக்க அரசாங்கமோ புரிந்து வைத்திருப்பதற்கும், சரிநிகர் புரிந்து வைத்திருப்பதற்கும் இடையில் பாரிய வேறுபாட்டை நான் கண்டேன். அதிகாரம், அடக்குமுறை மூலமாக, ஆளும் வர்க்கத்தின். இனத்தின் அல்லது தேசத்தின் நலன்களைப் பேணும் விதத்தில் செயற்பட முழுச் சிவில் சமூகமும் தயாராகவதுதான் ஜனநாயகப்படுத்தல் என்று அமெரிக்க அரசு கூறுகிறது. இன்று ஈராக்கில் ஈராக்கிய மக்களுக்கு "விடுதலை வழங்கி அவர்களை ஜனநாயகப்படுத்துவதாக" கூறும் அமெரிக்க அரசும் சரி. கிழக்கின் உதயமாக "கிரிபத்" செய்து கொண்டாடுமாறு மக்களை அறைகூவி அழைத்த இலங்கை அரசும் சரி ஜனநாயகத்தைப் புரிந்து வைத்திருப்பது. தமது ஆட்சி அதிகாரத்திற்கு ஏற்ற கருத்துநிலையில் முழுமக்களும் ஐக்கியப்பட வேண்டும் என்பதைத்தான். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளிடமும் தமது இயக்கம் சார்ந்தவர்கள் அல்லாத, அவர்களது கருத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அல்லாதவரது கருத்தைக் கொண்டிருந்தலை ஜனநாயகம் என்று அங்கீகரிக்காத போக்கு இருக்கிறது. ஆனால் சரிநிகர் ஒருபோதும் அப்படித் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டதில்லை. இந்த இரு

போக்கை விட சுமதியின் கருத்துடன் பெரிதும் உடன்பாடு கொள்ளக் கூடிய பல புத்திஜீவிகளிடையே ஜனநாயகப்படுத்தல் தொடர்பான இன்னொரு கருத்தும் நிலவுகிறது. அதாவது புலிகள் ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டு விட்டு மற்றைய இயக்கங்கள் செய்தது போன்று "ஜனநாயக" அரசியலில் இறங்குவதோ அல்லது அவ்வாறு இறங்குமாறு புலிகளை நிர்ப்பந்திப்பதோ, அல்லது முற்றாக அரசியலில் இருந்து ஒதுக்கிவிடும் விதத்தில் செயற்படுவதோ தான் "ஜனநாயகப்படுத்தல்" என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள். சந்திரிகா அரசுடன் சேர்ந்து செயற்படுவது "ஜனநாயகப்படுத்தலின்" ஒரு அம்சம் என்று பல புத்திஜீவிகள் நம்பினர். வேறு சிலர் முழுமையாக அரசுடன் சேர்ந்து இயங்கவும் செய்தனர். ஆனால் இந்த யாருமே சந்திரிகா அரசின் ஜனநாயக வேசம் குலைந்து போனதை அடையாளம் காண்பதற்கு விரும்பாதவர்களாய் கண்களை மூடி இருந்தனர் என்பதைத்தவிர வேறெதையும் செய்யவில்லை.

சுமதிக்கும் கூட வரலாறு எப்படி அமைந்தது என்பதை இன்றுவரை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. எந்த மாற்றமும் புதிதாக உருவாகிவிடவில்லை. எந்த ஒடுக்குமுறையும் இன்று போய்விடவில்லை. பதிலாக தீவிரமான யுத்தம்தான் வளர்ச்சி கண்டிருந்தது. ஆனால் சந்திரிகாவின் "ஜனநாயக" முகத்தின் கவர்ச்சியில் மயங்கி அதனோடு தம்மை இணைத்துக் கொண்ட அனைவரும், இன்றும் தம்மைச் சுயவிமர்சனம் செய்ய விரும்பாமல் (ஒரு சிலரைத் தவிர) தமது நிலையை மேலும் நியாயப்படுத்தும் விதத்தில் பேசியும் எழுதியும் செயற்பட்டும் வருகின்றனர்.

உண்மையில் ஜனநாயகமயமாக்கல் என்பது சமூக அரசியலின் முரண்பாடுகளைப் புரிந்தும், உணர்ந்தும் கொண்ட அடிப்படையில் சக்திகளின் நலன்கள், தேவைகள், அபிலாஷைகள், விருப்பங்கள் என்பவற்றை மதிப்பீடு செய்வதன் மூலமாக, ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட, பரஸ்பரம் கௌரவத்தை வழங்குகிற நிலையை நோக்கிய ஒரு பயணமாகும். இது சுமதி சொல்வது போல் "அதிகாரப் பரவலாக்கம், சுயாட்சி, சுயநிர்ணயம், பாதுகாப்பு, நிலம், மதம், மொழி, பாலியல்கள், சாதிகள், குடியேற்றம் எனப் பல்வேறுபட்ட அரசியல் உரிமைகளுக்காகப் போராடுகையில் இவை எல்லாவற்றையும் ஒருங்கிணைக்கும் ஒரு அடிப்படை வேண்டுகோளாக ஜனநாயக

மயமாக்குதல் விளங்குகிறது" என்று எடுத்துக் கொண்டோமென்றால் அந்த ஜனநாயக மயமாக்கலின் அர்த்தம் என்ன? சாரத்தில் இந்தப் போராட்டங்களின் கோரிக்கைகள் அனைத்து ஜனநாயகத்திற்கான கோரிக்கைகள் தான் என்று அவர் சொல்கிறார் எனக் கொள்ளலாமா? அப்படியாயின் அது முழுக்க முழுக்க உண்மையானதும், முக்கியமானதுமான ஒரு கருத்து என்பதில் மறுப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. அப்படியாயின் இந்த ஜனநாயகக் கோரிக்கைக்கான அனைத்துப் போராட்டங்களையும் ஒருங்கிணைக்கும் அரசியல் சிந்தனை என்ன? ஜனநாயகப் புரட்சிக்கான வழியைக் காட்டும் அரசியற் போக்கு என்ன என்பதுதான் அடுத்ததாகச் சிந்திக்கப்பட வேண்டியதாகும். இந்த ஜனநாயகத்திற்கான அரசியல் இயக்கம் அனைத்து அரசியற் போராட்டங்களையும் இணைத்துச் செல்லவல்ல ஒரு இயக்கமாக அமைய முடியும். அந்த இயக்கத்தின் வளர்ச்சியுடன் சேர்ந்தே ஜனநாயக மயமாக்கலும் வளர முடியும். அதற்கான மாற்றுச் சிந்தனைகளை முன் வைப்பதும் விவாதிப்பதும் மிகவும் முக்கியமானதொரு பணியாகும். சரிநிகர் அதனை மற்றைய தமிழ் பத்திரிகைகளை விட அதிகமாகவே செய்திருக்கிறது. இனியும் செய்யும். செய்ய வேண்டும் என்பது எனது நம்பிக்கையும் விருப்பமுமாகும்.

ஆனால் சுமதி குறிப்பிடும் ஜனநாயக மயமாக்கல் என்பது இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. சரிநிகரில் வெளிவந்த கட்டுரைகளை அவர் சராசரி தினசரிப் பத்திரிகையின் தரத்தில்தான் அவை வெளிவந்திருக்கின்றன என்று விமர்சித்திருக்கின்றார். இந்த விமர்சனம் பற்றி நான் எதனையும் கூற விரும்பவில்லை. இவற்றில் அவர் கட்டுரையின் அரசியலையும், அதை வெளிப்படுத்தும் முறையின் தரத்தையும் பற்றிப் பேசுகிறார்.

லியனகேயின் கட்டுரையின் தரத்தையும், ஏனைய கட்டுரைகளின் தரத்தையும் ஒப்பிட்டு அவர் தெரிவிக்கும் கருத்தில் ஓரளவு உண்மையும் உண்டு. ஏனெனில் இரண்டும் வெவ்வேறு நோக்கங்களுக்காக வெவ்வேறு வாசகர்களை முன் வைத்து எழுதப்பட்டவை. சுமதி தேடும் "புலமைத்துவ வாசிப்பு" (intellectual reading) என்ற அளவுகோலின் அடிப்படையில் தரம் பிரிக்கப்படுகையில் அவர் சராசரி "தினசரிப் பத்திரிகைக் கட்டுரைகள்" என வகைப்படுத்துவது தர்க்க ரீதியானதும், சரியானதும் கூட. ஆனால், லியனகேயின் கட்டுரையின் அடிநாதமாக உள்ள அரசியலும், அவர் குறிப்பிட்ட ஏனைய கட்டுரைகளின் அடிநாதமாக உள்ள அரசியலும் இரு வேறு அரசியல்கள் என்பதை அவர் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. அக்கட்டுரை "பேரினவாதத்திற்கு எதிரான நிலையில் நின்று

எழுதப்பட்டது" என்பது அதன் அரசியல் அல்ல. அது அந்தக் கட்டுரையின் பொருள்.

அரசியல், இலங்கை அரசின் இன்றைய அமைப்பினுள், தீர்வுக்கான வாய்ப்புக்களை அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்த முயற்சிகளால் அடைய முடியும்! என்று கருதும் அரசியல். அந்த அடிப்படையில்தான் அவர் பேரினவாதத்தை எதிர்க்கிறார். அந்த அடிப்படையில் தான் இலங்கையின் இன்றைய அரசு 40 ஆண்டுகள் பின்தங்கிவிட்ட ஒரு தீர்வை முன் வைப்பதாகச் சாடுகிறார். மற்றைய கட்டுரைகளுக்கு இந்த மயக்கம் இல்லை. அவை இராணுவ ரீதியிலும், பேச்சுவார்த்தை மேடை போன்ற நாடகங்கள் மூலமாகவும் சிங்கள பேரினவாதத்தை அதிகாரத்தில் வைத்திருக்கவும் தமிழ் முஸ்லிம் மக்களது உரிமைகளுக்கான கோரிக்கைகளை "நோகாமல் நசுக்கவும்" அரசு முயல்வதை தெளிவாக உணர்ந்திருக்கின்றன. அவற்றின் அரசியல் சிந்தனை ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ், முஸ்லிம் மக்களது உரிமைகள், போராடிப் பெற வேண்டியவை என்ற கண்ணோட்டத்தில் அமைந்தவை. அதற்கான அழுத்தத்தை இலங்கை அரசுக்கு வழங்க வேண்டும் என்ற அரசியல் பார்வையைக் கொண்டவை. இந்த அடிப்படையில் இவை இரண்டும் வேறுபடுகின்றன.

இவை "தேசியவாத"மென்ற பெயரால் விமர்சிக்கப்பட்டாலும், ஒடுக்குமுறை தேசிய இனம் என்ற அடிப்படையில் நிகழ்கையில் தேசியவாதம் "தணிந்து போய்க் கொண்டிருப்பதாக" சுமதி நினைப்பது யதார்த்தத்திற்கு மாறான ஒரு மதிப்பீடாகும்.

உண்மையில் தணிந்து கொண்டிருப்பது தேசிய வாதத்திற்கு உணர்வுகளோ, அரசியலோ அல்ல. அல்லது அதன் போர்க்குணமோ அல்ல. இலங்கை பேரினவாத அரசுகள் இப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு ஒன்றைக் காண முயலும் என்ற நம்பிக்கைதான்.

எது எவ்வாறிருப்பினும், சுமதியின் விமர்சனத்தில் சரிநிகர் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டிய விடயம் ஒன்று இருக்கிறது. அது அவர் சொல்லும் "தேசியத்தின் புறக்கணிப்புகள் பற்றி நாம் கேள்வி எழுப்பாவிடின் நாம் எமது பணியைச் செய்யத் தவறியவர்கள் ஆவோம்" என்று குறிப்பிடும் புறக்கணிப்புகள் பற்றியதாகும். இந்தப் புறக்கணிப்புகள் எவையென்று அவர் சொல்லவில்லை. இப்புறக்கணிப்புகள் எவையென அறிந்து அவை பற்றிய ஒரு உரையாடலை சரிநிகர் ஆரம்பித்து வைக்குமானால் அது மிகவும் பயனுள்ள ஒன்றாக இருக்கும். அவர் கூறும் தமிழ் மக்களை சார்ந்த "அரசியல் வரட்சி" பற்றிக் கேள்வி எழுப்புவதும் கூட மிகவும் அவசியமானது. சரிநிகர் இதனைச் செய்ய வேண்டும். செய்யுமா?

அடுப்படியில் கலைந்திருந்த
பாத்திரங்களுக்கிடையில்...

பைத்தியம்

முன் நடந்து சென்ற
அவளின் காதுகளில் மாட்டியிருந்த
அணிகலனில்...

வீணுக்கு எரிந்து கொண்டிருந்த
மின் விளக்கில்...

நாளை நடைபெறும்
நண்பியின் திருமணத்தில்...

.....
.....
.....

இவை எதிலுமே பதிந்திராத
அந்தப் பைத்தியம் பற்றி-
சிலர் பேசினர் ஒரு மேதாவியென
சிலர் சொல்லிக் கொள்கின்றனர்
ஒரு பைத்தியம் என..!

Jane Anderlini

சுனம்

வன்மம் மிகைப்படுகிறது
வார்த்தைகளிலும்
குறையே அற்ற
நிறைவான எல்லாச்
செய்கைகளிலும்.

எதுவோ ஒன்று
மனதெங்கும்
கள்ளிச் செடியாய்ப் படர
கண்களும் உதடுகளும்
தீப்பிழம்பைக் கக்குகின்றன.

ஆண்மை வழியும் இரவில்
இராப் பிச்சைக்காரனின்
கெஞ்சலும் தோற்றமும்
மிகைப்பட
கையேந்துகிறாய்-
ஒரு இரவுக்காக.

குழந்தைகள்

தூதுவன்

மேகம்

நிலவை மூடிக்கொண்ட
ஒரு கரிய இரவில்
மிகப் பிரகாசத்தினூடாய்
அவன் வந்திருந்தான்...

தோலும் தசையும்
இறுகிப் போயிருந்த
தேவதையின் முகத்தில்
சந்தோசங்களால் நீர் தெளித்து
அவளை
அவன் உலகிற்கு
எடுத்துச் செல்கிறான்...

அந்த உலகு
அவளை மிதக்க வைத்தது..
தூதுவன்
அவளை
மடியில் உறங்கச் சொல்லி
அவளுக்குப் பிடித்த கவிதையை
பாடலாய் இசைக்கிறான்..

தேவதை
கண் விழித்தபோது
தூதுவன்
பாடிக் கொண்டிருக்கிறான்-
சனியன்
நாயே
மூதேவி என்று...

குழந்தை-1

வளர்ந்து

காதலித்து

திருமணம் செய்கிறது..

குழந்தை-2 பிறக்கிறது..

குழந்தை-2

பெண் குழந்தை

குழந்தை-1 இற்கு

3ம் குழந்தை பிறக்கிறது..

3ம் குழந்தை பெண் குழந்தை

1ம் குழந்தையின்

மாமியார்க் குழந்தை

3ம் குழந்தைக்கு

கள்ளிப்பால் கொடுக்கிறது

.....

மகன் குழந்தையின்

குழந்தைச் சமையைக் குறைப்பதற்கு...

am rashmy02/08

அடர்ந்த திறங்களில் திரளுல் கஷை

யமுனா ராஜேந்திரன்

I

ஈழப் பிரச்சினை என்பது, இன்று சர்வதேசிய சினிமாவுக்கான ஒரு கருப்பொருளாகப் பரிமாணம் பெற்றிருக்கிறது என்பது ஒரு நிறுவப் பெற்ற உண்மையாக இருக்கிறது. ஈழப் பிரச்சினை பற்றிய இங்கிலாந்துப் படமான ராஜேஸ் டச்சரிவர் இயக்கிய "இன் த நேம் ஆப் புத்தா" அமெரிக்காவில் நடைபெறுகிற ஆசியத் திரைப்பட விழா விமர்சகர்களால் சிறந்த படமெனத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது. இஸ்ரேலில் நடைபெறும் உலகத் திரைப்பட விழாவில், ஈழப் பிரச்சினை பற்றிய மணிரத்தினத்தின் "கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்" மனிதப் புரிந்துணர்வுக்கான திரைப்படத்திற்கான விருதைப் பெறுகிறது. ஈழப் பிரச்சினை பற்றிய சந்தோஷ்சிவனின் "டெரிரிஸ்ட்" ஹொலிவுட் இயக்குனரும் நடிகருமான ஜான் மல்க்கவிச்சின் பரிந்துரையுடன், சந்தோஷ்சிவனுக்கு உலக அளவிளான தீவிர திரைப்பட இயக்குனர் எனும் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுத் தருகிறது.

கன்னத்தில் ரமேஷ் ஈழப் பிரச்சினையை வைத்து "ஸயனைட்" படத்தினை இயக்க, தமிழகத்தில் ஆர் கே. செல்வமணியும் புகழேந்தியும் முறையே, "குற்றப் பத்திரிகை" எனவும், "காற்றுக்கென்ன

வேலி" எனவும் படமெடுக்கிறார்கள். ஈழத் தமிழ்ப் பெண்ணின் மீதான தமிழகத்து இளைஞனின் காதலை பாலா "நந்தா"வில் சித்திரிக்க, ஈழத்து இளைஞனின் மீதான தமிழகப் பெண்ணின் காதலை கமல்ஹாஸன் "தெனாலியில்" சித்திரிக்கிறார். "ராமேஸ்வரம்" எனும் திரைப்படத்தில் ஈழத்து அகதி இளைஞனின் மீதான தமிழகப் பெண்ணின் காதல் சித்திரிக்கப்படுகிறது.

ஈழப் பிரச்சினையின் தாக்கம், உலக இந்திய, தமிழகத் திரைப்படங்களில் மட்டுமல்ல, தமிழகத் திரைத்துறை சார்ந்தவர்களிடமும் அதன் தாக்கங்களைச் செலுத்தியிருக்கிறது. தமிழகத்தின் மூன்று திரைப்பட இயக்குனர்கள், புகழேந்தி, மகேந்திரன், பாரதிராஜா ஆகியோர் ஈழத்திற்கு விஜயம் செய்திருக்கிறார்கள். இயக்குனர்களான மகேந்திரனும் பாரதிராஜாவும் விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனைச் சந்தித்து அளவளாவிய அனுபவங்களை அவர்கள் தமது ஊடகங்களில் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பாரதிராஜாவிடம் மணிரத்தினத்தின் "ஆயுத எழுத்து" படத்தில், பாரதிராஜா திராவிட

இயக்கங்களைக் கொச்சைப்படுத்தும் பாத்திரத்தில் நடித்திருக்கத்தான் வேண்டுமா என விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் கேள்வியெழுப்பியிருக்கிறார். இயக்குனர் மகேந்திரன் விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரனைச் சந்தித்தமையையும், அவர் தமக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்த நூற்றுக் கணக்கான ஹொலிவுட் திரைப்படங்களின் டிவிடிகள் குறித்தும் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

மகேந்திரனின் வழிகாட்டுதலில் ஈழ எழுத்தாளர் தாமரைச்செல்வியின் கதையின் அடிப்படையிலான திரைப்படம் ஒன்றும் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஹொலிவுட் சினிமாவின் சாகசப்படங்கள் தமிழ் துணைத் தலைப்புகளுடன் ஈழப் போராளிகளுக்குத் திரையிடப்படுகிறது எனும் செய்திகளும் இருக்கின்றன.

இவ்வகையில், ஈழப் பிரச்சினை உலக, இந்திய, தமிழக இயக்குனர்களைப் பாதித்திருப்பதைப் போலவே, ஹொலிவுட், இந்திய, தமிழகப் படங்களும் இயக்குனர்களும் ஈழத்துச் சினிமாவின் மீதும் தமது பாதிப்பைச் செலுத்தியிருக்கிறார்கள். இந்தப் பரிமாணங்கள் அனைத்தும் சினிமா எனும் அளவில், ஈழத்துச் சினிமா குறித்த ஒரு முக்கியமான அவதானத்தை நமக்குத் தெளிவுறுத்துகிறது. தேசிய விடுதலைச் சமூகம் எனும் அளவில், ஈழத்துச் சினிமா என்பது, தனக்கு முன்னைய தேசிய விடுதலைச் சமூகங்களின் சினிமாவினாலோ அல்லது ஐரோப்பிய நவயதார்த்தவாத சினிமாவினாலோ பாதிப்புப் பெறவில்லை என்பது தான் அந்த முக்கியமான அவதானமாகும்.

குறிப்பாக ஈழத்துச் சினிமா என்பது, ஞானரதன் மற்றும் கேசவராஜன் போன்ற ஒரு சில இயக்குனர்கள் விதிவிலக்காக, அதனது சினிமா ஆதர்சங்களாகக் கொண்டிருப்பது தமிழகத்து மனோரதியச் சினிமாவையும், ஹொலிவுட்டின் சாகசச் சினிமாவையும் தான் என்றால் அது

மிகையில்லை. ஈழத்துச் சினிமா தனக்கேயுரிய, ஆதாரமான தனக்கேயான சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தனது திரைப்படங்களில் சித்திரித்தாலும் கூட, அதனது வெளிப்பாட்டு வடிவம் என்பது ஹொலிவுட் சாகசம் மற்றும் தமிழக மனோரதியம் சார்ந்ததுதான் என்பதை, சமீபத்தில் நான் பார்த்த ஈழம் குறித்த மூன்று திரைப்படங்களும் உறுதி செய்கிறது.

II

ஈழத்தின் நிலப்பரப்பிலேயே உருவாக்கப்பட்ட மூன்று முழு நீளத் திரைப்படங்கள் "குருதிச் சன்னங்கள்", "ஆணிவேர்", "மண்" போன்றன. குருதிச் சன்னங்களை விநோதன் இயக்க, விடுதலைப் புலிகளின் அதிகாரபூர்வ தொலைக் காட்சியான "நிதர்சனம்" தயாரித்திருக்கிறது. "ஆணிவேர்" படத்தினை புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழரான பிரபாகரன் தயாரிக்க, தமிழகத் திரைப்பட இயக்குனரான ஜான் மகேந்திரன் இயக்கியிருக்கிறார். முன்னதாக, இவர் தமிழகத்தில் நடிகர் விஜய் நடிக்க "சச்சின்" எனும் படத்தினை இயக்கியவர் எனபதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. "மண்" படத்தினை இலண்டன் தமிழரான ராஜ் கஜேந்திரா தயாரிக்க, புகலிட ஈழத்தமிழரான புதியவன் இயக்கியிருக்கிறார்.

இந்த மூன்று திரைப்படங்களும் ஈழத்தில், ஈழ நிலப்பரப்பில், பெரும்பாலும் ஈழத்துக் கலைஞர்களின் பங்கு பற்றுதலில் உருவாகியிருக்கின்றன. "குருதிச் சன்னங்கள்" முற்று முழுதான ஈழத் திரைப்படம். தொழில்நுட்பக் கலைஞர்கள், நடிகர்கள், நடிகைகள் என அனைவருமே ஈழத்தின் கலைஞர்கள். "ஆணிவேர்" திரைப்படத்தினை முற்று முழுதான ஈழத் திரைப்படம் எனச் சொல்ல முடியாது. "ஆணிவேர்" திரைப்படம் ஈழ வாழ்வு பற்றியது, ஈழ மண்ணில் படம் பிடிக்கப்பட்டது எனினும், படத்தின் பிரதான நாயகன், நாயகி, ஒளிப்பதிவாளர்

மற்றும் இயக்குனர் மூவருமே தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஒளிப்பதிவாளரின் அழகியல் நெறியும், இயக்குனரின் பிரச்சினை குறித்த புரிதலும், அவரது சொல்நெறியும் ஒரு திரைப்படத்தின் வெளிப்பாட்டில் முக்கியமான பங்கு வகிக்கிறது. இதனைப் போலவே, "மண்" படத்தின் ஒளிப்பதிவாளரும், திரைப்படத்தின் நாயகன், நாயகி தவிர்ந்த இரண்டு பிரதான நடிகர்களும், தமிழகத்தைச் சார்ந்தவர்கள். இவ்வகையில் தமிழக ஒளிப்பதிவாளரது அழகியல் நெறியும் "மண்" திரைப்படத்தின் வெளிப்பாட்டில் நிச்சயமாகவே தீர்மானமானதொரு பாத்திரத்தைக் கொண்டிருக்கும்.

"குருதிச் சன்னங்கள்" ஒரு வகையில் "காட்சிருப்ப படம்". படத்தில் வசனங்கள், அவசியமற்ற உரையாடல்கள் தவிர்க்கப்பட்டு, பாத்திரங்களின் உடல்மொழியினாலும் பிம்பங்களினாலுமே படம் கட்டமைப்பைப் பெறுகிறது. ஹாலிவுட் சினிமாவிலும் தமிழக சினிமாவிலும் பரிச்சயமுள்ளவர்களுக்கு மிகவும் பரிச்சயமானதொரு கதை இதன் திரைக்கதை. அம்மாவின் அன்பில் நனையும் தம்பியும் அக்காவும், அம்மா ராணுவத்தின் துறையாடலில் மரணமுறுகிறாள். முன்பாக, தம்பிக்கும் அக்காவுக்கும் அன்னை ஒரே மாதிரியான கழுத்துச் சங்கிலியை அணிவிக்கிறாள். இந்த அடையாளம், சதா இருவரது உடம்பிலும் பிரியாமல் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அன்னையின் மரணத்தின் பின், கொடூரமான முறையில் பிரியும் அவர்கள், அவர்களது துயருக்குக் காரணமான, அதனோடு பத்திரிகையாளரின் மரணத்திற்கும் காரணமான, ராணுவ அதிகாரியைக் கொல்லத் திட்டமிட்டு தனித்தனியே நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் குறிப்பிட்ட ராணுவ அதிகாரியைக் கொல்வதற்கான திட்டத்தில், சகோதரன், சகோதரி, இயக்கம் சார்ந்தவர்கள் எனப் பல்வேறு மனிதர்கள் திட்டமிடுகிறார்கள்.

பாலியல் பலாத்காரத்தில் கைதேர்ந்த காமாந்தகனான அந்த அதிகாரியை திட்டமிட்டபடி சுட்டுக் கொல்கிறார்கள். பிற்பாடு, தேடித் திரியும் ராணுவத்தினரிடம் இருந்து தப்பிக்க, பாழடைந்த கட்டிடத்தின் தொகுதியில் தனித்தனியே மறைந்திருக்கும் அக்காவும், தம்பியும், பரஸ்பரம் அணிந்திருக்கும் கழுத்துச் சங்கலிகளை வைத்து அடையாளம் கண்டு கொள்கிறார்கள். இருவரும்

பதுங்கி இருக்கும் கட்டிடத்தைத் தகர்த்துவிட ராணுவத்தினர் வெளியில் குழுமி இருக்க, தப்புவதற்கு மார்க்கமற்ற சகோதரியும் சகோதரனும் பரஸ்பரம் ஒருவரையொருவர் சுட்டுக் கொல்வதுடனும், ராணுவத்தினர் கட்டிடத்தினுள் நுழைந்து, அவர்களது மரணமுற்ற உடல்களை பார்ப்பதுடனும், ஆரம்பத்தில் அப்பெண்ணின் சகோதர அன்பை உதாசீனித்து, இப்போது அனுபவத்தில் துப்பாக்கி ஏந்தியிருக்கும் அவளது உடன்பிறவா சகோதரனது போராட்ட சங்கல்பத்துடனும் திரைப்படம் நிறைவு பெறுகிறது.

இந்தப் படம், தமிழகத் திரைப்பட நடிகர் அர்ஜுனது பல தேசபக்த திரைப்படங்களை நமக்கு ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வரும். அது போலவே, "லியோன்" எனும் பிரெஞ்சுத் திரைப்படத்தினையும், அன்டோனியொ பென்டராஸ் மற்றும் சில்வஸ்ட்டர் ஸ்டட்லோன் நடித்த "அசாசின்" எனும் ஹாலிவுட் படத்தினையும் பார்த்திருப்பவருக்கு, இத்திரைப்படத்தில் காதிற் கடுக்கனுடனும், தலையில் தமிழ் சினிமா கறுப்புப் பூனைகள் மாதிரி கட்டப்பட்ட கறுப்புத் துணியுடனும், கையில் காவித்திரியும் கையகல இரும்புப் பெட்டியும் ஆன பிம்பங்கள் எந்தத் திரைப்படங்களின் பாற்பட்டன என்பதனை ஒருவர் மிகச் சாதாரணமாக உணரமுடியும்.

பெண்களின் மீதான பாலியல் பலாத்காரமும், குழந்தைகளின் பிரிவும் ஆன சோகம் போன்று, உலுக்கும் சம்பவங்கள் இப்படத்தில் பின் காட்சிப் பிம்பங்களாக வேகத்தில் சென்று மறைய, நாடகீயமும் சாகசமும் ஆன கதை

சொல்லினால், யதார்த்தம் என்பது நமது முகத்தில் அறைவதற்கு மாற்றாக, தொழில்நுட்ப சாதாரியமும், வேகமும் கொண்ட ஒரு திரைப்பட அனுபவம்தான் இறுதியில் நமக்கு முன் எஞ்சி நிற்கிறது.

"ஆணியேவர்" திரைப்படத்தின் கதை சொல்லல் முழுக்க முழுக்க தமிழக சினிமா கதை சொல்லலால் ஆனது. பெண்களதும் குழந்தைகளினதும் ஓலமும், புகை மண்டலத்தின் மத்தியில் பிணங்கள் எரியும் வாசமும், பாலியல் பலாத்காரத்தின் குரூரங்களும், இடப்பெயர்வின் சோகமும் மூண்ட, ஒரு "இருண்ட" கதையைச் சொல்வதற்கு, முற்றிலும் பொருத்தமில்லாத ஒளிப்பதிவும் கதையமைப்பும் கொண்டது "ஆணியேவர்" திரைப்படம். அதே தமிழ்

காதல் கதை. முன்னொருநாள் வந்தபோது தோன்றிய காதலில் விளைந்த நினைவுகளுடன், மறுபடியும் தனது ஈழத்துக் காதலனைத் தேடிவரும் தமிழகத்துப் பெண்ணின் காதல் கதை, ஆணியேவர்.

"போடி" எனச் சொல்லி நிராகரிக்கும் மோதலில் விளைகிறது காதல். அழுத்தமான சிவப்பு மற்றும் நீல நிறங்களில் ஆன அறைச் சுவர்கள், காற்றில் சதா அலைவரும் வெளிர்நிறங்களில் ஆன திரைச்சீலைகள் நிறைந்த அறைகள். பெண்ணின் அழுத்தமான ஒப்பனை நிறைந்த முகத்தை அருகாமையில் காட்டுகிற போது, பாதித்திரைச் சட்டகத்தில் தெரியும் பென்னாம் பெரிய மலர்கள், அறைக்கு வெளியில் நின்று நாயகியும் நாயகனும் நின்று பேசுகிறபோது கூட, மலர்களின் பின்னால் வைக்கப்பட்ட காமெராவில் தெரியும் கதாநாயகியின் பிரகாசமான முகம், என தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்ட கதைக்கும், கதை நிகழும் சூழலுக்கும் முற்றிலும் பொருத்தமற்ற மனோரதியமான அழகியல் ததும்பும் ஒளிப்பதிவு என,

படம் பேசும்
ஆற்றொணாத
துயரத்தின் நம்பகத்
தன்மையை
படத்தின்
சொல்நெறி
சிதறடித்து
விடுகிறது.

போர்க்காலம்
பற்றிய துயர்களைச்
சித்திரித்த
அற்புதமான
படங்கள், கியூபா
போன்ற தேசிய
விடுதலைச்

சமூகங்களின் "மெமரீஸ் ஆப் அன்டர் டெவலப்மென்ட்" போன்ற படங்கள், அல்ஜீரிய விடுதலை பற்றிய "பேட்டில் ஆப் அல்ஜியர்ஸ்" போன்ற ஐரோப்பியத் திரைப்படங்கள், ஒலிவர் ஸ்டோன் போன்ற அமெரிக்க இயக்குனர்களின் "பிளட்டூன்" போன்ற வியட்நாம் யுத்தம் குறித்த படங்கள் என நமக்கு முன் குவிந்து கிடக்கின்றன. ஆணியேவர் திரைப்படத்தின் ஆரம்பத்தில், கியூபா கெரில்லாக்கள் பிடல் மற்றும் குவேராவின்தலைமையில் ஹவானாவுக்குள் நுழைவது, தென் ஆப்ரிக்காவில் கறுப்பின மக்களின் மீதான வெள்ளையின நரவேட்டையின் பின், நெல்சன் மண்டேலா பிரவேசிப்பது, அமெரிக்க கறுப்பின மனித உரிமையாளர் மாட்டின் லூதர் கிங் அமெரிக்கத் தெருக்களில் பிரவேசிப்பது போன்ற காட்சிகள், ஆரம்ப எழுத்துக்களோடு நின்று

விடுகிறது. அதன் ஆதர்சத்திலான கதை சொல்லல் என்பது படத்தின் உள்ளே கிஞ்சிற்றும இல்லை.

40 பொதுமக்கள் டாங்கியின் சக்கரங்களில் நசுக்கிக் கொல்லப்படும் காட்சிகள், யாழ்ப்பாண இடப்பெயர்வு, கிருஷ்ணாந்தி மீதான பாலியல் வல்லுறவு என வரும் காட்சிகள், கதைக்குள் முயங்காமல் தனித் தனிச் சம்பவங்களாக விவரணப் படத்தின் பாணியில் சொல்லப்படுகிறது. கிருஷ்ணாந்தி சம்பவம் தொடர்பான காட்சிகள் படத்தின் பகுதியாக ஆகாமல், முன்னும் பின்னுமான மனோரதியக் காட்சிகள், பிற்பாடான குரூரம் எனத் தொடர்ந்து, அதனது உச்சக் கொடுமையை வெளிப்படுத்தும் காட்சியமைப்பாக படம் இல்லாமல், படத்திலிருந்து இரு பிரதான கதாபாத்திரங்களும் காட்சியமைப்பிலிருந்து வெளியேறி விடுவதாகக் காட்சியமைப்புகள் இருக்கிறது.

போர்க்காலம் பற்றிய இம்மாதிரியான திரைப்படங்களில், காதல் சோகத்தினிடையில், புத்தம்புதிய, மடிப்புக் கலையாத ஆடைகள் அணிந்த, ஒப்பனை பூசிய கதாநாயகன், கதாநாயகியின் தொடர்பாடல் நிகழும் காட்சிகளாக அவலங்களை நகர்த்துவது, படத்தினோடு ஒரு பார்வையாளர் ஒன்றுவதற்கான நிறைய தடைகளையே கொண்டிருக்கிறது. படத்தின் மிகப் பெரிய பின்னடைவுக்கான காரணம் என ஒன்றைத்தான் நாம் சொல்ல முடியும். படத்தின் பிரதான பார்வையாளர்களாக,

தமிழக சினிமாவின் வழமையான ரசிகர்களைத் தான் இயக்குனர் தேர்ந்து கொண்டிருக்கிறார். படத்தின் காதல் கதை, படத்தின் உச்சக் காட்சியில், மேடை போன்ற உயரத்தில் நின்றபடி கதாநாயகன் கீழே இருப்பவர்களைப் பார்த்து வீராவேசமாகப் பேசும் காட்சி, இறுதிக் காட்சியில் தண்ணீரின் மத்தியில் கடைசியில் காதல் வாகைசூடும் காட்சியென, தமிழக சினிமாவின் சூத்திரங்களை, மறுபடி ஜான் ஈழப்பரப்பில் வைத்திருக்கிறார் என்று தான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. புதியவனின் "மண்" திரைப்படம், 2006 ஆம் ஆண்டிலிருந்து பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்கும் முன்பான ஈழத்தின் பிறிதொரு கதையைச் சொல்கிறது. எண்பதுகளின் இறுதியில் ஈழத்தின் கனகராயன்குளம் எனும் கிராமத்தில் நிலவிய, சாதிய ஒதுக்கல் மற்றும் மலையகத் தமிழர் மீதான வடகிழக்குத் தமிழர்களின் ஒதுக்கல் மனப்பான்மை

பற்றியதாக "மண்" இருக்கிறது. மலையகத்தில் ஏற்பட்ட மலையகத் தமிழர் மீதான தாக்குதலைத் தொடர்ந்து, தமது ஜீவனத்திற்காகவும், தமது ஒரே மகளைப் படிப்பிப்பதற்காகவும் கனகராயன்குளம் வருகிறது ஒரு குடும்பம். தனது அக்காளின் மகளைப் படிக்க வைப்பதற்காக, மருந்தடிக்கப் போய் தன் உயிரை இழக்கிறான் கதாநாயகியின் மாமன். கூலி வேலை செய்யப்போன இடத்தில் திருட்டுப் பழிக்கு ஆளாகிறான் குடும்பத் தலைவன். பள்ளிக் கூடத்தில் ஒதுக்கலை எதிர்கொள்ளும் நாயகி, அந்தக் கிராமத்தின் நிலப்பிரபுவின் மகனிடம் தனது உடலை அர்ப்பணித்துக் கர்ப்பிணியாகிறாள். அவளைத் திட்டமிட்டு ஏமாற்றிவிட்டு பிரித்தானியாவிற்கு வந்து விடுகிறான் நாயகன். இந்தச் சாதியக் கொடுமைக்கு தன் அக்காவையும் பலியாகக் கொடுத்துவிட்டு, கதாநாயகியைக் காக்க முயலும் இளைஞன், சாத்தியத்தில் தோற்றுப் போகிறான்.

படத்தின் முதல் பாதி நிச்சயமாக தமிழ் சினிமாப் பார்வையாளருக்கு பாலுமகேந்திராவின் "அழியாத கோலங்களை" ஞாபகமூட்டத் தவறிவிடாது.

காரணமாக பாலுமகேந்திராவின் அசலான கதை நிகழ்களமும், கதைமாந்தர்களுக்கும் நிஜத்தில் ஈழத்தின் கிழக்கைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதாலும் இந்த ஒப்புமை ஒருவருக்குச் சாத்தியமாகலாம். இருபுறமும் மரங்கள் அடர்ந்த சாலையில்,

லுங்கிகளை மடித்துக் கட்டியபடி, குனிந்தபடி, ஆற்றங்கரையை நெருங்கும், காதலும் காழும் கலங்கிய இளம்பிராயச் சிறுவர்களை நாம் அழியாத கோலங்களில் பாரத்திருக்கிறோம்.

வெள்ளையுடைகள், மாணவர்களும் மாணவிகளுமாய் டபுள்ஸ் போட்ட சைக்கிள்கள், திரையின் இடதுபுறம் தெரியும் ஒற்றைப் பச்சை மரத்திற்கு வெகுதொலைவில், வலதுபுறமிருந்து நெருங்கி வரும் சைக்கிள்கள் எனத் துள்ளலும் யதார்த்தமும் கொண்டதாகத் துவங்கும் படம், பதினெட்டு ஆண்டுகளின் பின்நகர்ந்து "பார்ப்பிக்கூ" என்று ஆணும்பெண்ணும் பரஸ்பரம் கலவி கொள்ளும் கோலத்தில் முன்னால்

இடுப்பசைத்து ஆடும் நடனம் பார்க்க, தமிழ் நாடகபாணி சினிமாவும் அதன் பாதிப்புக்களும் "மண்" படத்தின் மீது விழத் துவங்குகிறது. கலாசாரத் தூய்மையை வலியுறுத்தும் அமைப்பினரின் இருத்தல், மற்றும் விடுதலைப் புலிகளின் முக்கிய பிரமுகர் வரவிருக்கும் ஒரு தருணத்தில், அவரும் அதனைக் கண்டுகொள்ளாது செல்ல, "தண்ணி பார்ட்டி", 2006 ஆம் ஆண்டு ஈழத்தின் வடகிழக்கே இடம்பெறுகிறது என்பது நம்பக் கடினமாகவே இருக்கும். ஈழத்தின் இன்னொரு முரண்பாடும், துப்பாக்கி வழியிலான தீர்வு தேடிய ஒரு பிரக்ஞையை ஆயுத விடுதலைப் போராட்டம் உருவாக்கி இருக்கிறது எனப் புதியவனின் "மண்" படம் சொல்கிறது.

18 ஆண்டுகளின் முன் ஏமாற்றிப் போனவன் ஈழத்திற்கு விவரணப்படம் எடுக்கவேன வருகிறான். அவனோடு இருந்த நண்பன் இப்போது இயக்கத்தின் முக்கிய பொறுப்பிலும் இருக்கிறான். இவனது நடவடிக்கைகளைக் கடுமையாக விமர்சிப்பவனாக அவன் இல்லை. ஆனால், விடுதலை வேட்கை என்பது பிறிதொரு

பரிமாணமாக, இவன் கைவிட்டுச் சென்ற கர்ப்பிணிப் பெண்ணின் உதிரத்தில் உதித்தவன் வழி எழுகிறது. குனிவதற்கும் கும்பிடுவதற்கும் மட்டுமே உயர்ந்த கைகள், இம்முறை தனது தாயைக் கைவிட்டுப் போன சாதியவெறியனின் நெற்றியில் "பொட்டு" வைக்கவேன

எழுகிறது.

விடுதலை என்பதனை, வேறு வேறு விதங்களில் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள், வேறு வேறு விதங்களில் தான் புரிந்து கொள்கிறார்கள். இந்த வேறு வேறு விடுதலை நோக்கங்களை இணைத்தானதொரு விடுதலைக் கண்ணோட்டம் உருவாக வேண்டியதன் தேவையை வலியுறுத்தியதாகவும் நாம் "மண்" படத்தினைப் பார்க்க முடியும். "மண்" படத்தின் சொல்நெறி என்பது, யதார்த்தமும் மனோரதியமும் கலந்த கலவையாகி நிற்கிறது. படத்தில் நாயகன் நாயகிக்கு இடையிலான, கதைக்கு மிக மிக மையமான கலவிக் காட்சி, உக்கிரமான யதார்த்தமாக ஆகியிருக்க வேண்டும். மாறாக.

உருண்டு புரண்டு, மரத்தைச் சுற்றி ஓடிய பாடல் காட்சியாக அது ஆகியிருக்கிறது. யதார்த்தத்திற்கும் மனோரதியத்திற்கும் இடையில் தீர்மானிக்கவியலாத வகையில் இயக்குனர் பயணம் செய்திருப்பது படம் நெடுகத் தெரிகிறது.

III

"ஆணியேவர்" படத்தில் ஒரு காட்சியும், "மண்" படத்திலான ஒரு காட்சியும் நம் நெஞ்சை விட்டு அகலாத வகையில் படம் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "ஆணியேவர்" படத்தில், தான் தேடி வந்த காதலன் இறந்து விட்டான் என ஆவணங்கள் தெரிவித்த நிலையில், நாயகி இந்தியா திரும்பிச் செல்வதற்காக வாகனத்தில் ஏறப் போகிறாள். அவளுக்குப் பின்னால் குண்டு வெடிக்கிறது. எங்கும் கரும்புகை மூழ்கிறது. கரும்புகையைக் கிழித்தபடி, மக்கள் சிதறி ஓடிவரும் திசைக்கு எதிர்த்திசையில் நெருப்பில் ஓடி மறைந்து, இரண்டு குழந்தைகளை இரு கைகளில் ஏந்தியபடி, அவர்களைக் காப்பாற்றுவது ஒன்றே நோக்கமாக, இவள் நின்றிருக்கிறாள் என்கிற பிரக்ஞையற்று, நாயகனின் உருவம் அவளைக் கடக்கிற போது, அவள் தரையில் அழுதபடி, சமவேளையில் மகிழ்ந்தபடி, மண்டியிட்டு அமர்கிறாள். "மந்திரவயமான திரைப்படத் தருணம்" அக்காட்சி, படம் அந்தக் காட்சியில் முடிந்திருக்க வேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது. இந்த ஒரு காட்சி படம் பார்த்து பல மாதங்கள் ஆகியும் என் நினைவில் உறைந்து போய் நிற்கிறது.

"மண்" படத்தின் இறுதிக் காட்சி, மரத்தில் கட்டி வைக்கப்பட்ட சாதி வெறியனும், இரத்தம் எனும் அளவில் தனது தகப்பனும் ஆனவனின் தலைக்கு குறிவைக்கிறான் பதினெட்டு வயதுப் பிராயத்தினன். முகவாய்க் கட்டையின் கீழ் முடி அரும்பிய அந்தக் குழந்தையும் அல்லாத இளைஞனும் அல்லாத, அழகையும் திடமும் உறைந்த அந்த முகம், அற்புதமாக நடத்திருக்கிறார் அந்த இளைஞர், மறக்கவியலாத வகையில் நமக்கு அச்சமூட்டியபடி நிற்கிறது.

இருபதாண்டு ஈழத்தின் வரலாற்றில், வேறு வேறு வகையாக நிலவும் ஓடுக்குமுறை குறித்த இரு வேறு பிம்பங்களை இந்த இருவேறு காட்சிகளும் நமக்குச் சுட்டி நிற்கிறது. ஈழத்தவர்களால் புகலிடத்திலிருந்தும், ஈழத்திலிருந்தும் நிறைய குறும்படங்களும் முழு நீளப்படங்களும்

தயாரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்தப் படங்கள் அனைத்திலுமே, யதார்த்தமும் மனோரதியமும் சாகசமும் என இந்த மூன்று பண்புகளும் கொண்ட படங்கள் சமகாலத்தில் உருவாகி வருகின்றன. அருந்ததியின் "முகம்" புகலிட யதார்த்தத்தினையும், ஞானரதனின் "காற்றுவெளி" மற்றும் ஓரளவில் புதியவனின் "மண்" போன்றன ஈழமண்ணின் யதார்த்தத்தினையும், அந்தந்த தளத்தின் பிரச்சினைகளின் உள் நின்று, "யதார்த்தமான சொல் நெறியில்" சொல்ல முயன்ற படங்களாகும்.

திரைப்படத்தினை, நுகர்வதற்கான ஒரு நேர்த்தியான பண்டமாக, அழகியல் ரீதியில் பார்வையாளனைப் பரவசப்படுத்துவதற்கான, மகிழ்விப்பதற்கான ஒரு வடிவமாக, ஹொலிவுட் சொல்நெறியும், தமிழக மனோரதிய சினிமாச் சொல்நெறியும் முன்வைக்கிறது. இம்மாதிரியான சொல்நெறியிலுள்ள படங்கள், என்னதான் இதுவரையிலும் திரையில் சொல்லப்படாத வரலாற்றையும் பிரச்சினைகளையும் திரையில் பதிந்தாலும் கூட, இப்படங்கள் பார்வையாளரின் ஆத்மாவுடன் உரையாட முடிவதில்லை.

திரைப்படக் கலையின் தோற்றக் காலத்திலிருந்து, இன்று வரையிலும் யதார்த்தப்

படங்கள் தான் அமர சிருஷ்டிகளாக நின்று நிலைத்திருக்கிறது. விட்டேரியா டி சீக்காவின் "பைசைக்கிள் தீவ்ஸ்", வேலையற்ற அந்நிய மான வர்க்கம் உரு வாகி வந்த ஒரு கால கட்டத்தின் இத்தாலிய உதாரணம். வறுமையும் பட்டினி யும் உயிர்களைக் காவு கொண்ட காலத் திலும் தளைத்த மனிதம் பற்றிய ரேயின் "பதேர் பாஞ்சாலி" அக்கால கட்டத்தினது உதாரணம். அன்றாட வாழ்வில் தம்மைச் சுற்றிலும் உயிர்கள் மடிந்து கொண்டிருக்க, நெஞ்சுரத்துடன் தேசிய விடுதலைக்குப் போராடிய மக்கள் குறித்த ஒரு காலகட்டத்தின் காவியம், பொன்டகார்வோவின் "பேட்டில் ஆப் அல்ஜியர்ஸ்."

ஈழத்துச் சினிமா இத்தகைய யதார்த்த சினிமாவுக்கான அத்தனை சமூக சாத்தியங்களையும் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், அதற்கான முழுமையான சாட்சியங்கள் இன்னும் கண்ணுக்குத் தென்படாமலேயே இருக்கிறது என்றுதான், இந்தமூன்று ஈழம் பற்றிய திரைப்படங்களைப் பார்த்த பின்னரும் என்னால் சொல்ல முடிகிறது. ■

நூன் வீழ்வெனையொலும், அஹமட்டேன்

மணிதர்ஷா

உலகெங்கும் நடைபெற்ற புரட்சிகர இயக்கங்களிலும், ஜனநாயக இயக்கங்களிலும் செயலாற்றிய பெண்களின் எண்ணிக்கை அளவற்றது. ஆனால் அத்தகைய போராட்டங்களில் பங்கு கொண்ட பெண்களின் பங்களிப்பு பற்றி அதிகளவில் கவனம் செலுத்தப்படுவதில்லை. எல்லோருமே மாவீரர்களைப் பற்றித்தான் அதிகம் கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர வீராங்கனைகளைப் பற்றிக் கதைப்பதற்குத் தயக்கமுள்ளவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். பொதுவாக இந்தச் சமூகக் கட்டுப்பாட்டுள் இருந்து வெளிப்படுத்தப்படாமற் போன எத்தனையோ வீராங்கனைகளின் செயற்பாடுகள்

மறைக்கப்பட்டுள்ளன. மறக்கடிக்கப்பட்டுள்ளன. பெண்களின் எழுச்சி சமூக, பொருளாதார மாற்றங்களை ஏற்படுத்த விரும்பிய எல்லா தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்களுடனும், ஜனநாயகப் போராட்டங்களுடனும் பின்னிப் பிணைந்துள்ளதையாரும் மறுக்க முடியாது. பல சந்தர்ப்பங்களில் தேசிய விடுதலைக்கான போராட்டங்களில் வாக்க வேறுபாடுகளைக் கடந்து உயர்வாக்கப் பெண்களும் பங்கு கொண்டுள்ளார்கள். ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்காக அவர்களுடைய குரல் ஓங்கி ஒலித்த சந்தர்ப்பங்கள் அனேகம். இவ்வாறு சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்காக, மாற்றத்திற்காக, முன்னேற்றத்திற்காகக் குரல் கொடுத்த, போராடிய பல பெண்களின் குரல்

சரிநிகர் ஜனவரி - பெப்ரவரி 2008

63

வரலாற்றிலிருந்து துடைத்தழிக்கப்பட்டு விட்டது. இன்று உலகம் முழுவதும் உள்ள பெண்ணியலாளர்கள் இந்த மறைக்கப்பட்ட வரலாற்றை மீள் கண்டுபிடிப்புச் செய்வதிலும், வரலாற்றை மீள் எழுதுவதிலும் அக்கறையோடு செயற்பட்டு வருகிறார்கள்.

அந்தவகையில் 1923 தொடக்கம் 1942 வரை, புரட்சிக்காக தனது உயிரை கொடுத்த பெண் புரட்சியாளினியும், பிரேசிலினால் ஹிட்லரின் கொலைவெறிக்கு பரிசளிக்கப்பட்டவருமான ஒல்கா பெனாரியோவின் வரலாற்றில் முடிந்து போன, மறந்து போன, ஒரு அத்தியாயத்தைப் புதுப்பிக்கும் வகையிலும், வரலாற்றை மறுவார்ப்புச் செய்யும் வகையிலும் திரைப்படமாக்கியுள்ளார் நெறியாளர் ஜெமி மொன்யாடிம்.

பெர்னாண்டோ மொறாய்ஸ் என்கிற பிரேசிலிய ஊடகவியலாளரால் எழுதப்பட்ட ஒல்கா பெனாரியோ என்ற கொம்யூனிஸ புரட்சியாளினியின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூலை றீற்றா பூலார் திரைக்கதையாக எழுதி படத்தைத் தயாரித்திருக்கிறார். றீற்றா பூலார் ஸ்பானியத் தொலைக்காட்சிக்காக கப்ரியேல் கார்சியா மார்க்கியூஸ் உடன் இணைந்து அமொரேஸ் பொஸிபிள்ஸ் என்ற தொலைக்காட்சித் தொடரில் பணியாற்றியவர். இதனை நெறியாள்கை செய்துள்ளார் பிரேசிலின் ஜெமி மொன்யாடிம். இத்திரைப்படம் 2004 ஓகஸ்டில் பிரேசிலில் திரையிடப்பட்டது. அதேவேளை இதே ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் ஒல்கா பெனாரியோ பற்றிய விவரணத் திரைப்படம் ஹாலிப் லீற்றனிரால் எழுதி, நெறியாள்கை செய்யப்பட்டு ஜேர்மனியில் திரையிடப்பட்டிருக்கிறது.

ஜேர்மனியில் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கான ஆதரவுக் குரலாகவும், ரஷ்யாவிலும், பிரேசிலிலும் புரட்சிகர யுத்தத்தில் பங்குகொண்டவரும், கொம்யூனிஸ்டுமான ஒரு ஜேர்மனிய யூதப் பெண்ணான ஒல்காவின்

வாழ்க்கையும், வீரஞ் செறிந்த அவளது செயற்பாடுகளும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலப் புரட்சிகரப் பெண்களை எம் கண்முன் நிறுத்தும் வகையில் சிறப்பாக நெறியாள்கை செய்யப்பட்டிருக்கிறது இத் திரைப்படம்.

ஜேர்மனியில் சமூக ஜனநாயக வழக்கறிஞரான யூத தந்தைக்கும், ஜேர்மனிய உயர்வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த தாய்க்கும் 1908ஆம் ஆண்டு மகளாகப் பிறந்த ஒல்கா பெனாரியோ, 1923ஆம் ஆண்டு தனது 15ஆவது வயதிலேயே சர்வதேச கொம்யூனிஸ இளைஞர் பேரவையில் இணைந்தாள். 1926 ஆம் ஆண்டு தன்னுடைய தலைமையில் பேராசிரியரும், ஜேர்மனிய கொம்யூனிஸ்டுமான தோழர் ஓட்டோ ப்ரோனை (ஓட்டோ ப்ரோன் இவளது காதலனும் கூட) பெர்லின் மொபிற் சிறைச்சாலையில் இருந்து தப்பிக்க வைத்து கூட்டிச் செல்கின்றாள்.

படம் தொடங்கும் பொழுதே “நான் வீழ்வேனென்றாலும், அழமாட்டேன் அப்பா” என்றபடி நெருப்பைத் தாண்டும் சிறு வயது ஒல்காவின் தைரியமும், “எனக்கு என்ன தேவையென்று எனக்குத் தெரியாது ஆனால் எனக்கு என்ன தேவையில்லையென்று எனக்குத் தெரியும்” என்று கூறி வீட்டை விட்டு வெளியேறும் அவளது துணிவும், திடமும் படம் முடிவடையும் வரை வளம் குன்றாமல் அதே ஸ்திரத்தன்மையுடன் பேணப்படுகிறது. பேச்சுத் திறமையும், முழுமையான இராணுவப் பயிற்சியும், எந்தச் செயலையும் தானாகத் திட்டமிட்டுத் திறம்படச் செய்யும் செயற்பாடும் கொண்ட ஒல்காவிடம், பிரேசிலின் கொம்யூனிஸ்ட்டான லூயிஸ் கார்லோஸ் ப்ரெஸ்ரெஸ் ஐ பாதுகாப்பாக பிரேசிலில் கொண்டு போய்விடும் பணி ஒப்படைக்கப்படுகிறது.

பிரேசிலின் கொம்யூனிஸக் கட்சியின் தலைவரான லூயிஸ் கார்லோஸ் ப்ரெஸ்ரெஸ் அப்போதைய பிரேசிலின் ஜனாதிபதியான சர்வாதிகாரி வர்காஸ் இன்

அரசாங்கப்
படைகளுக்கெதிராக
புரட்சிகர
நடவடிக்கையில்
ஈடுபட்டவர்.
ஒடுக்கப்பட்ட
வர்களுக்காகவும்,
வறியவர்களுக்காகவும்
குரல் கொடுத்தவர்.
எங்கு சென்றாலும்
எல்லோராலும்
“நம்பிக்கையின்
நம்பிக்கை” என்று
அழைக்கப்பட்டவர்.

லூயிஸ் கார்லோஸ்
ப்ரெஸ்ரெஸ் நாடு
திரும்பியிருக்கலாம்
என்ற சந்தேகம்
பொலிஸாருக்கு
ஏற்படுகிறது.
இவ்விடயம்
வார்காஸுக்கும்
தெரிவிக்கப்படுகிறது.
புரட்சியாளர்களை
அவர்களுடைய
மறைவிடத்திலிருந்து
வெளியே கொண்டு
வரும் தந்திரமாக
பிரேசிலின் நத்தல்

அந்தளவு திறமை
வாய்ந்த ஒரு தலைவருக்கு மெய்ப்பாதுகாவலாளி
யாகச் செல்லும் பொறுப்பை ஒல்கா ஏற்றுக்
கொள்கிறார். 'நீங்கள் கவலைப்படத்
தேவையில்லை, நான் உங்களைப் பத்திரமாக
பிரேசிலில் கொண்டு போய் விடுவேன்' என்ற
உறுதிமொழி ஒல்காவால் வழங்கப்படுகிறது.
அவளுடைய துணிவும், தன்னம்பிக்கையும்
கார்லோஸ் ப்ரெஸ்ரெஸ்க்கு நம்பிக்கையைக்
கொடுக்கிறது.

பகுதியில் சர்வாதிகாரி வர்காஸால் யுத்தத்திற்காக
இராணுவமும், பொலிஸும் குவிக்கப்பட்டு.
அப்பகுதி மக்கள் மீது யுத்தம் ஏவிவிடப்படுகிறது.

இருவரும் தமது தேனிலவை சந்தோசமாகக்
கழிக்கச் செல்லும் பணக்காரத் தம்பதிகள் போல
வேடமிட்டு பிரேசிலை நோக்கிய பயணத்தை
மேற்கொள்கிறார்கள். எல்லாவிதத்திலுமே ஒத்துப்
போகும் தன்மையுள்ள இருவருக்கிடையிலும்
மெல்ல மெல்ல காதல் ஏற்படுகிறது. அந்த
உறவினைக் கூட மிகுந்த மென்மையான, அழகியல்
தன்மையுள்ள, கதையின் முக்கிய பகுதிகளுக்குப்
பங்கம் ஏற்படாத வகையில், எந்தவித விரசமுமற்று
எடுத்துச் சொல்கிறார் நெறியாளர்.

வர்காஸ் நினைத்தது போலவே மக்களை
அழித்தொழிக்கும் இந்த யுத்தத்தை நாம் இனியும்
பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாதென்ற
எண்ணத்திற்கு ப்ரெஸ்ரெஸை கொண்டு வந்து
விடுகிறது. ஆனால் அது சர்வாதிகாரி வர்காஸ்
எங்களுக்காக தயார் செய்த பொறியாக இருக்கலாம்
என மற்றத் தோழர்கள் கூறுகிறார்கள்.
அவர்களுக்கிடையில் பல விவாதங்கள்
நடைபெறுகிறது. ஒரு சாரார் சரியான
சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்திருக்கலாம் என்று
கூறுகிறார்கள்.

இறுதியில் அழகும், ரம்மியமுமிக்க இலத்தீன்
அமெரிக்காவின் ஒரு பகுதியான பிரேசிலுக்கு
பாதுகாப்பாக வந்து சேருகிறார்கள். ஆனால்

ஆனால் ப்ரெஸ்ரெஸ் மக்கள் அழிவதைப்
பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாதெனக் கூறி
களத்தில் இறங்கி விடுகிறார். இராணுவமும்,
கடற்படையும் தனக்கு ஆதரவாக இருக்குமென
நம்புகிறார். ஆனால் சர்வாதிகாரி வர்காஸின்
ஏற்பாட்டின்படி புரட்சிப்படை
தோற்கடிக்கப்படுகிறது.

நெறியாளர் - ஜெய் மொனியர்டிம்

அடுத்து கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த
தலைவர்களைக் கைது செய்யுமாறும், முக்கியமாக
ப்ரெஸ்ரெஸ்ஸை கைது செய்து சிறையில்
அடைக்குமாறும் வர்காஸிடமிருந்து
பொலிஸாருக்கு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்படுகிறது.
புரட்சியாளர்கள் ஒவ்வொருவராகக் கைது
செய்யப்பட்டு, சித்திரவதையின் மூலம்
அவர்களிடமிருந்து மற்றவர்களைப் பற்றிய
தகவல்கள் பெறப்படுகிறது. எல்லோரும் கைது
செய்யப்படுகிறார்கள். ஆவணங்களும்
கைப்பற்றப்படுகிறது. இறுதியில் கார்லோஸ்
ப்ரெஸ்ரெஸும், ஒல்காவும் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு

தப்பிச் செல்வதற்கு வழியில்லாத நிலையில் கைது செய்யப்படுகிறார்கள்.

சிறையிலடைக்கப்பட்ட ஒல்காவுக்கு தான் கர்ப்பமடைந்திருப்பது தெரியவருகிறது. தான் கார்லோஸ் ப்ரெஸ்ரெஸின் மனைவியென்றும், தான் கர்ப்பமுற்றிருப்பதால் பிரேசிலிலேயே தன்னுடைய குழந்தையைப் பெறுவதற்கான அனுமதியும், வைத்தியரும், வழக்கறிஞரும் தேவையென்றும் வாதாடுகிறாள். கார்லோஸ் ப்ரெஸ்ரெஸின் தாயும், சகோதரியும் கூட ஒல்காவின் விடுதலைக்காக முயற்சிக்கிறார்கள். ஆனால் பிரேசிலிய அரசாங்கத்தால் ஒல்காவை விடுவிக்கும் கோரிக்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமல் நிராகரிக்கப் படுகிறது. ஒல்காவை ஜோர்மனிய அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கும் தருணத்தை அது எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறது.

புரட்சிகர வாழ்க்கையில் சந்தேகங்களுக்கும், உணர்ச்சிகளுக்கும் இடங்கொடுக்கலாகாது எனக் கூறி வந்த ஒல்கா, ஒரு தாயாகவோ, மனைவியாகவோ தன் வாழ்க்கையை நினைத்துப் பார்த்திருக்காத ஒல்கா, இந்த இரண்டையும் ஏற்றுக் கொள்ள நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறாள். எதற்கும் அஞ்சாத, தற்றுணியும், தன்னம்பிக்கையும் கொண்ட அவளுடைய செயற்பாடுகள் கார்லோஸ் ப்ரெஸ்ரெஸின் காதலின் மூலம் முடக்கப்பட்டு விடுகிறது.

சிறையில் இருந்த பலமாதங்கள் நான் உன்னை இழந்துள்ளேன் என்று தாபத்துடன் கூறும் ஓட்டோ ப்ரோன்க்கு "குடும்பம் பிள்ளைகள் என்பவை எமக்கு இல்லை. நீ கைது செய்யப்பட முன்னரே நாம் அவை எல்லாவற்றையும் கடந்து வந்து விட்டோம்" என்று சொல்லும் போதும், அவனைச் சிறையிலிருந்து மீட்டுக் கொண்டு வந்தபின் 'நான் உன்னை மீட்டு வந்தது நீ எனது காதலன் என்பதனால், புரட்சியில் நான் கொண்டிருந்த பற்று காரணமாகவே' எனக் கூறும் போதும் ஒல்காவின் பாத்திரத்தை நாம் புரிந்து கொள்கிறோம். இதன் காரணமாக ஓட்டோ ப்ரோன்க்கும்

அவளுக்குமிடையிலான முறிவும் ஏற்படுகிறது. சமூக மாற்றத்திற்கும், சமூக வளர்ச்சிக்கும் தம்மை அர்ப்பணித்தவர்களென்று சொல்லப்படும் ஆண்களிடம் இல்லாத சமூகப் பொறுப்பையும், புரட்சி மீதான பற்றையும் நாங்கள் இங்கே பெண்ணான ஒல்காவிடம் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது.

ஆனால் அதே ஒல்காவால் கார்லோஸ் ப்ரெஸ்ரெஸின் காதலையும், அவனுடையதான உறவையும் தட்ட முடியாமல் போகிறது. அதுவொரு கடமையின் நிமித்தமா? அளவு கடந்த காதலின் நிமித்தமா? என்று கூட அவளுக்குப் புரியவில்லை. ஒரு சமயம் 'இந்த உறவு எனக்கு வெறுப்பாக உள்ளது, நான் திரும்பி மொஸ்கோவுக்கே போக வேண்டும், அங்கு

என்னை எதிர்பார்த்து பல பணிகள் காத்திருக்கின்றன' என்று கூறும் ஒல்காவினால், மறுபுறத்தில் கார்லோஸின் காதலின் வேண்டுகலைப் புறக்கணித்துச் செல்லவும் முடியாதவளாக இருக்கிறாள்.

காதல், திருமணம்

என்பது எல்லாக் காலத்திலுமே பெண்களை முடக்குவதாகத்தான் இருக்கிறது. இது எல்லாக் காலத்திற்கும் பொருந்தக் கூடியதாகவும் இருக்கிறது. புரட்சிகர விடுதலை இயக்கங்களில் இணைந்து, ஆயுதம் ஏந்தி, ஆண்களால் செய்ய முடியாத பல காரியங்களைச் செய்த வீராங்கனைகளைப் பற்றி அந்தந்த விடுதலை இயக்கங்களிலுள்ள ஆண்களிடம் நாம் கேட்டுப் பார்த்தோமானால், ஒருபோதும் அவர்கள் பெண்களின் வகிபாகத்தை, சாதனைகளை, சாகஸங்களைப் பற்றி நன்றாகச் சொல்வதில்லை. மாறாக இந்தப் பெண் போராளிகளால் தமக்குத் தொல்லைகளே அதிகம் என்றும், அவர்களால் எதுவும் ஆனதில்லை என்றும் கூறுவதைக் காணலாம்.

இது பெண்களின் வகிபாகத்தைப் புறக்கணிக்கும் ஆணாதிக்க மனோபாவத்திலிருந்தே எழுகிறது என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. இதைவிட இந்த விடுதலை இயக்கங்களில் இருக்கும் பெண்களின்

வீரம், துணிவு, தன்முனைப்பு, சுயத்துவம் என்பன அவர்களின் திருமணத்தின் பின் காணாமற் போய் விடுகிறது. அதன் பின் அவர்கள் கணவனையும், சமுதாயத்தில் நிலவும் வறட்டுக் கலாசாரத்தையும் பாதுகாக்கும் பதுமைகளாகவும், அந்தந்த விடுதலை இயக்கத்திற்குப் புதல்வர்களைப் (புதல்விகளை அல்ல) பெற்றுக் கொடுக்கும் தாய்மார்களாகவும் மாறிவிடுகிறார்கள்.

இந்த நிலையே இங்கு ஒல்காவுக்கும் ஏற்படுகிறது. மாபெரும் கொம்யூனிஸ்தவாதியான கார்லோஸ் ப்ரெஸ்ரெலின் உறவு தன்னுடைய வாழ்க்கையில் தோற்றுப் போகும் சந்தர்ப்பத்தை அவளுக்கு ஏற்படுத்துகிறது. இறுதியில் அவள் குழந்தை, கணவன் என்ற உறவை ஏற்றுக் கொண்டாலும், அவளுடைய சுயம் அழிப்பட்டுப் போகிறது. ஒரு வீரஞ் செறிந்த பெண்ணை, சாதாரண நிலைக்குக் கொண்டு வந்து குழந்தைக்காவும், கணவனுக்காகவும் ஏங்குவளாக மாற்றி விடுகிறது.

பிரேசில் அரசாங்கம் தன்னுடைய கபட நாடகத்தை நடைமுறைப் படுத்துவதற்கான நேரத்தைக் குறித்துக் கொண்டு ஏழு மாதக் கர்ப்பிணியாக இருந்த ஒல்காவை ஹிடலரின் பாசிஸப் பாசறைக்கு பரிசாக அளித்துத் தனது கொலைவெறியைத் தீர்த்துக் கொள்கிறது. ஒல்கா ஒரு யூதப் பெண்ணாக இருந்தமையே இதற்கான காரணம்.

கப்பல் மூலம் கொண்டு செல்லப்படும் ஒல்கா ஜோர்மனிய இரகசிய பொலிஸாரிடம்

ஒப்படைக்கப்படுகிறாள். சிறையிலேயே குழந்தையும் பிறக்கிறது. கார்லோஸ் ப்ரெஸ்ரெலின் தாயார் மேற்கொண்ட முயற்சியினாலும், குழந்தை ஒரு பிரேசிலியன் என்ற காரணத்தினாலும் கார்லோஸ் ப்ரெஸ்ரெலின் தாயாரிடம் குழந்தை ஒப்படைக்கப்படுகிறது.

1939ஆம் ஆண்டு லிச்சென்பர்க் முகாமிலிருந்து றவென்ஸ்பர்க் சித்திரவதை முகாமுக்கு அனுப்பப்படும் ஒல்கா 1942ஆம் ஆண்டு போர்பக் சித்திரவதை முகாமில் விசுவாயுக் கூடத்துள் அடைக்கப்பட்டு நாசிகளால் கொலை செய்யப்படுகிறாள்

திரைப்படம் செல்வச் செழிப்புமிக்க ஒல்காவினுடைய பருவ வயதிலிருந்து, நாசிகளுடைய சித்திரவதை முகாமில் விசுவாயுக் கூடத்துள் அடைக்கப்பட்டுக் கொலை செய்யப்படும் வரை மன அதிர்வை ஏற்படுத்திய வண்ணம் சிறந்த முறையில் நகர்ந்து செல்கிறது. ஒல்காவின் மனத்திடமும், எதனையும் எதிர்கொள்ளும் ஆளுமையும், உறுதியும், தன்னம்பிக்கையும், வாள் வீச்சுப் போன்ற கண்களும் இன்னமும் எனது மனதை விட்டு அகலாதவையாக உள்ளன. ஒல்கா பாத்திரத்தில் நடித்த கமீலா மொர்கொடோ ஒல்காவை எங்களுடன் வாழ வைத்து விட்டார்.

ஒல்கா திரைப்படம் ஒல்கா பெனாரியோவினுடைய தும், பிரேசிலின் மாபெரும் கொம்யூனிஸ்டான லூயிஸ் கார்லோஸ் பிரெஸ்ரெலினுடைய அரசியல் வாழ்க்கையை பற்றி மட்டும் பேசவில்லை. அது அரசியல், போர், புரட்சி, அடக்குமுறை, அநீதி மற்றும் காதல் போன்றவற்றுடனான ஒல்காவின் வாழ்க்கையையும், பிரேசிலில் அவள் எதிர்நோக்கிய கொம்யூனிசப் புரட்சியின் தோல்வியையும் பேசிச் செல்கிறது.

வீரர்களுக்கு எப்போதும் அழிவில்லையென்று கூறுகிறோம். அப்படியானால் வீராங்கனைகள்?

பொன்னாண்டோ மொறாய்ஸ், நீர்ரா பூஸார், ஜெமி மொன்யாடிம் போன்றவர்களால் அவர்கள் மீள வாழ வைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஏக்கந்நுடன் விரிந்நு விடக்கும் மலையகக் கவிதைகள்

தெளிவத்தை ஜோசப்

கவிதை என்பது மேம்பாடுற்ற பேச்சு! பேச்சு எவ்வாறு மேன்மையுறுகிறது? சாதாரணமான பேச்சு மொழியில் வரும் சாதாரணமான சொற்கள் கவிதையில் வரும்போது மேம்பாடுறுகிறது. (கவிஞர் இ.முருகையன் - அங்கையன் கவிதைகள் முன்னுரை.)

மல்லியப்பு சந்தி என்பதுவும் அப்படித்தான். மயில்வாகனம் திலகராஜா எனும் திலகரின் கவிதைகளால் மேன்மையுறுகிறது. ஊர்வலங்கள் ஆரம்பிக்கும் இடம் என்பதால் அல்ல! ஹட்டனின் நுழைவாயில் இந்த மல்லியப்பு சந்தி என்பதாலும் அல்ல!

திலகரின் மொழியில்

'மல்லியப்பு சந்தி
மலையகத்தின் ஒரு பக்கத்துக்கும்
என் வாழ்வின் மறுபக்கத்துக்கும்
நுழைவாயில்!'

மலையகம் அன்றும் இன்றும் ஊர்வலங்களை ஆரம்பிக்கும் இடம். நான் என் உலகப் பயணத்தை ஆரம்பித்த இடம்.என் உயாதரக் கல்வியும் பல்கலைக்கழகப் படிப்பும், ஆசிரியப் பணியும், நிர்வாகப் பணியும், திருமணமும், லோயல் திலகராஜ் என்னும் சமூக அடையாளமும் இந்த மல்லியப்பு சந்தியில் அடைந்த மைல் கற்கள்.

என் கல்வியக வாசல் முன் லொறிகளில் வந்திறங்கும் மக்கள் கூட்டம் கட்டுக்கோப்பாகப் போராட்டக் களத்துக்குப் போவதையும் அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் அவரவர் கலைந்தும், கலைத்தும் ஆங்காங்கே கடந்து போவதையும் கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் நான்.

'மல்லியப்பு சந்தியில் நடந்த
மாபெரும் மக்கள் திரள்வும்
நானூறு ரூபா சம்பள உயர்வு
போராட்டம் போல்..'

பகலில் போராட்டத்தின் உக்கிரத்தையும், இரவில் பொய்மைகளின் நாடகத்தையும் நானறிந்த பலரையும் அழைத்துச் சென்ற

அம்பலப்படுத்தியவன் நான். ஏறக்குறைய அந்தப் போராட்டத்தை எதிர்த்தவன் நானொருவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் போராட்ட பூமிக்கு எல்லோரும் புறப்பட்டு வந்தார்கள். போனார்கள் ஆனால் புடம் போட்டுக் குடியிருந்தவன் நான். காட்டிக் கொடுக்கப்படும் என்று கட்டியம் கூறியவன் நான்! அது அப்படியே நிகழ்ந்தது.

'அந்த மாறா வடு
மல்லியப்பு சந்தி
கவிதையாக... தொகுப்பாக
வார்த்தைகளினால்
வார்த்தெடுக்கப்பட்ட
வரலாறாக...'

என்று தனது கவிதை நூலை, நூலுக்குத் தானிட்ட தலைப்பை அறிமுகப்படுத்துகின்றார் திலகர்.

மலையகத்தில் எழுபதுகளில் தொழிலாளர் குடும்பத்தில் பிறந்தவர் திலகர். சிங்கள மொழிமூலக் கல்வியையும் சில காலம் பயின்றவர். கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்தில் வணிகமானி சிறப்புப் பட்டம் பெற்றவர். இதழியல் கல்வி டிப்ளோமாவையும் அதற்கான ஜப்பானின் உயர் தங்கப்பதக்கத்தினையும் பெற்றவர். இலங்கை திறந்த பல்கலைக்கழகத்தில்

சட்டமானிக் கல்வியைத் தொடரும் இவர். ஆசிரியர். ஹட்டன் லோயல் கல்வியக நிர்வாகி என்று ஆரம்பித்து இன்று கொழும்பில் பல நிறுவனங்களுக்கான முகாமைத்துவ உசாத்துணைவராகப் பணியாற்றுவதுடன் தொழில் ரீதியாகப் பல நாடுகளுக்கும் அடிக்கடி பயணம் மேற் கொள்பவராகவும் இருக்கின்றார்.

இவ்வளவுக்கும் மத்தியில் கவிதை, நாடகம், நூல் வெளியீடு என்று இலக்கிய செயற்பாடுகளுக்கும் நேரம் கண்டு பிடித்துக் கொள்ளுகின்றார்.

இது இவருடைய முதற் கவிதைத் தொகுதி! இதற்கான முன்னுரையை பேராசிரியர் சிவத்தம்பியிடம் பெற்றுக் கொள்வதற்காக அவரிடம் கவிதைகளைக் கொடுத்து அவை பற்றிப் பேசவும் பேராசிரியருடன் உரையாடவும் நேரம் கண்டு பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

'நினைவில் நிற்கும் கவிதைகள்' என்று இந்தத் தொகுதிக்கான தனது பதிவிற்கு தலைப்பிட்டுள்ள பேராசிரியர் ஓரிடத்தில் இப்படிக் குறிப்பிடுகின்றார். '... விமர்சனத்திலிலும் ஒரு மேற் செல்லுகைக்கு ஒரு முற்போக்குக்கு இடமுண்டு. அதனைச் செய்வதற்கு ஒரு நுண்ணிய இலக்கியப் பகுப்பாய்வை மேற்கொள்ள வேண்டும். துரதீர்ஷ்டவசமாக அதனைச் செய்யக் கூடிய உடல்நிலை எனக்குமில்லை அதுவரை காத்திருக்கும் பொறுமை திலகராஜாவுக்குமில்லை..'

கடிகாரத்தின் மூன்றாவது முள்ளாகிச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடி வரவே மனிதனுக்கு நேரம் போதாததாகி விட்டிருக்கிறது. கவிஞர் திலகராஜாவும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல! சதா ஓடிக் கொண்டே இருப்பவர் அந்த ஓட்டங்களுக்கு மத்தியிலும் அடுத்தவர் துயரங் கண்டு துயர் கொள்ளும் மனங் கொண்டவராக, கோபிக்கும் மனங் கொண்டவராக, மனிதர்களை நேசிக்கும் மனங் கொண்டவராக அவர் உயிர்த்தெழுகின்றார்.

'நானூறு ரூபாய் கேட்டு
நாற்காலிக்கு மாலை போட்டு
நாம் போட்ட நாடகம்...
சரித்திரம் படைக்கவென சந்தியில் சந்தித்தோம்
சாதித்தது என்ன?
சிந்தித்தோமா!
கொழுந்துக் கூடை விட்டெறிந்து
கொதித்தெழுந்து குரலெழுப்பி
மலையகமே ஓரணியில்
சென்றது ஞாபகமுண்டு
சேர்ந்து நின்றது ஞாபகமுண்டு.
வென்றது ஏதுமுண்டா!'

என்ற வரிகள் கொண்டு வரும் ஆதங்கம், ஆற்றாமை, துயரம்.

'எங்களுர் தெருக்கள்
எல்லாம்
பெருவிழாக்கோலம்
பூண்டிருக்கும்.
ஏழை எங்கள் வாசலிலும்
இண்டர் கூலர் வந்து நின்று
வணக்கம் போடும்
இறப்பர் ஷீட்டு வெட்டி
இலயத்துக்குக் குறுக்கே கட்டி
தோரணங்கள் தொங்கியாடும்
இப்போது மட்டுமே நடக்கும்
எங்கள் தலைவருக்கு - பலமாக
தொந்தியாடும்...!'

ஒரு கவிஞனுக்கே உரித்தான வனப்பு வாய்ந்த நடை. மக்களின் மொழி... அவைகளுக்கூடாகக் கொதித்தெழும் கோபம்... வாசிக்கும் நம்மை இக்கவிதைகளுக்கூடாக மேற்கிளம்பும் அறியாமையின் ஓலம், ஏழ்மையின் ஓலம் மனதைச் சிலிரக்க வைக்கின்றன! தன்னை ஒரு கவிஞனாக இனங்காட்ட திலகராஜா முயலும் அதேநேரம் தங்களது முன்னோடிகளைக் கௌரவிக்கும் இலக்கிய மனங் கொண்டவராகவும் திகழ்கின்றார்.

'நாழிக்கு நாழி வீதியில் நின்று என்
யாழினை எடுத்துக் கீதத்தை இசைப்பேன்.
ஈழத்தின் மானுடர்க்காய்.
வயல், புல் வெளிகளிலும்
தேயிலை, இறப்பர் தோட்டங்களிலும்
பிறந்திட்ட மானுடர்க்காய்... என்
யாழினை எடுத்து
கீதத்தை இசைப்பேன்...!'

என்று பாடிய மலையகத்தின் முன்னோடிக் கவிஞன் In Ceylons Tea Garden தந்த சி.வி.வேலுப்பிள்ளையை தனது மல்லியப்பு சந்தி வெளியீட்டு விழாவின் போது கௌரவம் செய்த பணி என்னைச் சிலிரக்கச் செய்தது. ஆங்கிலத்தில் எழுதியதன் மூலம் புறக்கணிக்கப்பட்டதும், ஒடுக்கப்பட்டதுமான மலையக மக்கள் சமூகத்தின் அவல நிலைகளைத் தமிழின் எல்லைகளுக்கப்பாலும் கொண்டு சென்றவர் சி.வி.

1954இல் ஓவியர் மஞ்சசிரியின் ஓவியங்களுடன் வெளிவந்த நூல் In Ceylons Tea Garden. இந்த நூலுக்கு முன்னதாகவே பத்மாஜினி, Way Farer (வழிப்போக்கன்) என்னும் இரண்டு நூல்கள் வெளிவந்திருந்தாலும் சி.விக்கு ஒரு பரவலான அறிமுகத்தையும், ஏகோபித்த புகழையும் பெற்றுத் தந்த நூல் In Ceylons Tea Garden என்ற நூலே.

ரஷ்ய மொழியிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ள இந்த நூலை 1969இல் ஓவியரும், கவிஞரும், இதழியலாளருமான சக்தி பாலஐயா தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். ரா.மு.நாகலிங்கத்தின் செய்திப் பதிப்பகம் “தேயிலைத் தோட்டத்திலே” என்னும் இம் மொழிபெயர்ப்பு நூலை வெளியிட்டது.

1952இல் இக்கவிதைச் சித்திரங்கள் மஞ்சசிரியின் ஓவியங்களுடன் டைம்ஸ் ஒப் சிலோன் பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. மிகவும் பரபரப்பாகப் பேசப்பட்டது. தேயிலைத் தோட்டம் என்பது ஒரு மண்ணின் கௌரவத்துடன் மலைநாடு என்று குறிக்கப்பட்டது இக்கவிதைகள் மூலமாகவே. இக்கவிதைகள் நூலாக வெளிவந்த போது கற்பனையும், காந்தமும் மிகுந்த அவரின் கவிதைகளின் ஆவேசக் குரலில் மலைநாட்டு ஏழைமக்களின் இதயத்துடிப்பைத் தெளிவாகக் கேட்கலாமென்று ஜக்மோகன், பம்பாய் பாரத் ஜோதியில் எழுதினார். இலங்கை தேசத்தின் தாகூர் என்று கல்கி இந்த நூலுக்கான மதிப்புரையில் எழுதினார். ஹிந்து, இந்தியன் ரிவியூ, பாரத் ஜோதி, என்று அங்கேயும், தமிழ் ஆங்கில ஏடுகள், பேராசிரியர் கைலாசபதி அடங்கலாக இங்கேயும் ஏகோபித்த வரவேற்புக் கண்ட நூல் இது.

ஒரு அரை நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் இன்றைய அக்கறையுள்ள ஒரு இலக்கிய வாசகனுக்குப் பார்வைக்குக் கூடக் கிடைக்காத நூல் இது. இந்த நூலை ஆங்கில மூலத்துடனும், தேயிலைத் தோட்டத்திலே என்னும் சக்தி அ.பாலஐயாவின் மொழிபெயர்ப்புடனும் அழகான நூலாகப் பதிப்பித்து தன்னுடைய மல்லியப்பு சந்தி வெளியீட்டு விழாவின் போது (29.09.2007) இலக்கியம் தேடும் அனைவருக்கும் இலவசமாக வழங்கிய இலக்கிய அர்ப்பணிப்பு திலகரின் கவிதைச் செழுமைக்கான ஒரு கட்டியம். மல்லியப்பு சந்திக்கான அட்டை ஓவியம் தவா.

“

தேயிலைத் தோட்டம் என்பது ஒரு மண்ணின் கௌரவத்துடன் மலைநாடு என்று குறிக்கப்பட்டது சி.வியின் இக்கவிதைகள் மூலமாகவே. இக்கவிதைகள் நூலாக வெளிவந்த போது கற்பனையும், காந்தமும் மிகுந்த அவரின் கவிதைகளின் ஆவேசக் குரலில் மலைநாட்டு ஏழைமக்களின் இதயத்துடிப்பைத் தெளிவாகக் கேட்கலாமென்று ஜக்மோகன், பம்பாய் பாரத் ஜோதியில் எழுதினார். இலங்கை தேசத்தின் தாகூர் என்று கல்கி இந்த நூலுக்கான மதிப்புரையில் எழுதினார்.

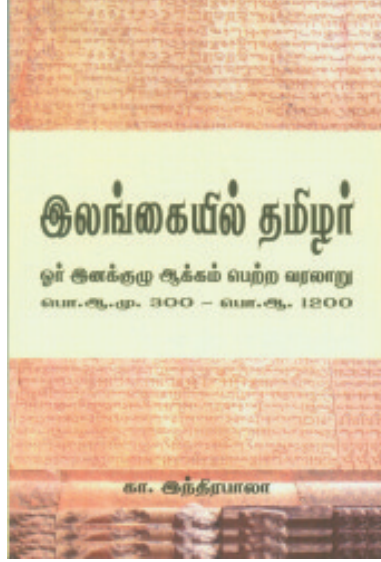
”

கவிதைகளுக்கான சித்திரங்கள் பெட்ரீஷியா எனும் திருமதி திலகராஜா.

கலைகள் யாவற்றிலும் அவை உருவாகிய காலத்து வரலாறு முத்திரையாகப் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். காலத்துக்குக் கட்டுப்படும், காலத்தைக் கடந்தும் இயங்கும் பண்புகளை அவை கொண்டிருக்கும்.

இவைகள் இரண்டினையும் திலகரின் இந்தக் கவிதை நூலுக்குள் நாம் தேடலாம்.

இலங்கையில் தமிழர் ஓர் இனக்குழு ஆக்கம் பெற்ற வரலாறு

சகானன்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதலாவது வரலாற்றுப் பேராசிரியராக இருந்த கா. இந்திரபாலா தற்போது அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்து வருகின்றார். இவர் Tamils In Srilanka - Evolution of an Ethnic Identity என்னும் ஆங்கில நூலை 2005 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார். இதன் தமிழ் ஆக்கத்தைத் தாமே செய்து 2006ஆம் ஆண்டில் நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். இலங்கையில் தமிழர் - ஓர் இனக்குழு ஆக்கம் பெற்ற வரலாறு பொ.ஆ.மு 300 - பொ.ஆ. 1200 என்பது நூலின் தலைப்பு. (பொ.ஆ.மு என்பது கி.மு எனவும் பொ.ஆ. என்பது கி.பி எனவும் பொருள் பெறும். பொ.ஆ - பொது ஆண்டு.)

இந்நூலின் உட்பொருள்

நூலின் அறிமுக உரையில் நூலாசிரியர் தமது நூலின் நோக்கம் பற்றியும் அதன் உட்பொருள் பற்றியும் பின்வருமாறு கூறுகிறார். “இலங்கை வரலாற்றின் தொடக்க ஆண்டுகளில் வாழ்ந்த தமிழர் பற்றியும் இலங்கையின் வடக்கு, வடமேற்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் தமிழ் பேசும் சமூகம் உருவாகிய வரலாறு பற்றியும் ஆய்வு செய்வதே இந்நூலின் நோக்கம். இலங்கைத் தமிழர் என்ற இனக்குழு உருவாகிய வரலாற்றுடன் பக்கம் பக்கமாக இலங்கையின் பிற பகுதிகளில் சிங்கள மொழி பேசும் ஓர் இனக்குழு உருவாகிய வரலாறும் எடுத்துக் கூறப்படுகிறது” (பக் 25 -26). இங்கு மேற்கோள் காட்டப்பட்ட கூற்றின் மூலம் பல முக்கியமான கருத்துக்கள் அடங்கியுள்ளன. அவற்றில் இரண்டு கருத்துக்கள் பிரதானமானவை.

1. இலங்கையின் வடக்கு, வடமேற்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் தமிழ் பேசும் சமூகம் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

2. சிங்கள இனக்குழுவிற்கு அருகே பக்கம் பக்கமாக தமிழ் இனக்குழு ஒரு பிரதேச அடையாளத்துடன் வரலாற்று ரீதியாக உருவாகியது.

386 பக்கங்களையும், 36 பல்வண்ணப் படங்களையும் கொண்ட இந்த நூலில் விரித்துரைக்கப்பட்ட பிரதான கருத்துக்கள் இவையே. தமிழர் என்ற இனக்குழுவின் உருவாக்கம் பொ.ஆ.மு 300 - பொ.ஆ. 1200 என்ற காலத்தில் நிகழ்ந்தது. அது ஒரு நிறைவான வடிவத்தை இற்றைக்கு 800 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பெற்று விட்டது என்ற கருத்து நூலின் தலைப்பு மூலமே வெளிப்படவும் காண்கிறோம். ஆற்றொழுக்குப் போன்ற தமிழ் நடையில் ஆழமான கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறும் இந்நூல் சாதாரண வாசகர்கள் முதல் ஆய்வாளர்கள் வரை பல நிறத்தோரும் படித்துப் பயன்பெறக் கூடிய வகையில் அமைந்துள்ளது.

நூலின் உட்பொருள் பற்றி எடுத்துக் கூறிய பின்னர் ஆசிரியர் தமது நூலின் அடித்தளக் கோட்பாடுகளாக ஆறு விடயங்களை எடுத்துக் கூறுகின்றார். தனது ஆய்வு முடிவுகளை எட்டாக வகுத்துக் கூறுகிறார். ஆசிரியர் கூறும் அடித்தளக் கோட்பாடுகளையும் ஆய்வு முடிவுகளையும் இச்சிறு கட்டுரையில் ஆராய்தல் இயலாது. சில அடித்தளக் கருத்துக்களையும் முடிவுகளையும் மட்டும் குறிப்பிடுவோம். பக்கம் 58

முதல் 68வரை உள்ள பதினொரு பக்கங்களில் ஆசிரியர் இவற்றை எடுத்துரைக்கிறார். வாசகர்கள் இப்பகுதியைப் படித்து நூலின் காரமான கருத்துக்களை அறிந்து கொள்ளலாம். ஆய்வு முடிவுகளில் ஒன்றை மட்டும் ஆசிரியர் வார்த்தைகளில் இங்கு எடுத்துக் கூறுவோம். “இலங்கையில் இருந்த பல்வேறு சிறு பண்பாட்டுக் குழுக்களையும், சமூகக் குழுக்களையும் உள்ளடக்கி இருபெரும் இனக்குழுக்களாகச் சிங்களர் இனக்குழுவும், தமிழர் இனக்குழுவும் பரிணாமம் பெற்றமை 1200 அளவில் நிறைவு பெற்றது எனலாம். அதன் பின்னரும் மக்கள் கலப்பும், மாற்றங்களும் அண்மைக் காலம் வரை நடைபெற்றன. 1200இன் பின் புவியியல் அடிப்படையிலும் இரு இனக்குழுக்களும் பிரிந்து போவதையும் காண முடிகிறது” (பக்கம் 68).

நூலின் உட்பொருளாக அமையும் பிரதான கருத்து ஒன்று இங்கு மீண்டும் அழுத்தம் பெறுவதை நாம் காண்கிறோம்.

இனக்குழுவும், இனக்குழு உருவாக்கமும்

நூலின் முன்னுரையிலும், அறிமுக உரையிலும் சர்ச்சைக்குரியனவான பல கருத்துக்களைத் தெளிவாகவும், சுருக்கமாகவும் நூலாசிரியர் எடுத்துக் கூறுகிறார். இனக்குழு என்ற சொல் பற்றி அவர் கூறும் விளக்கங்களும் வாசகர்களுக்கு விளங்கும் எச்சரிக்கைக் குறிப்புக்களும் ஆழ்ந்து நோக்குதற்குரியன.

“இக்காலத்தில் ஆங்கிலத்தில் பரவலாக வழக்கிலுள்ள சொல்லாகிய ethnic என்ற சொல் குறித்து நிற்கும் பொருளிலேயே இந்நூலில் இனக்குழு என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இனக்குழு என்பது ஆங்கிலத்தில் ethnic group எனப்படும் குழுவுக்கு மட்டுமன்றி, தமிழில் பரந்த ஒரு பொருளில் பொதுவாக வழங்குகிறது என்பதை மறுக்க முடியாது. ஆங்கிலச் சொல் கொண்டுள்ள இறுக்கமான குறுகிய பொருள் இனக்குழு என்ற சொல்லுக்கு இல்லை எனலாம்.” (பக்கம் 24)

‘இனக்குழு’ என்ற சொல் பற்றிய இடர்ப்பாடுகளைப் பற்றி ஆசிரியர் கொண்டிருக்கும் அவதானம், நிதான உணர்வு ஆகியவற்றுக்கு இக்கூற்று எடுத்துக்காட்டாகும். இனக்குழு அடையாளத்தில் இரு அம்சங்கள் உள்ளன. அவை.

1. இனக்குழு ஒன்று தனது சுய அடையாளம் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் எண்ணம். இதனைச் Self perception அல்லது தன்னோக்கு எனலாம்.
2. குறித்த இனக்குழு பற்றிப் பிறர் கண்டு கொள்ளும் அடையாளங்கள்.

முதலாவதான தன்னோக்கை இரண்டாவதில் இருந்து நாம் பிரித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஏனெனில் ‘பிறர்’ கண்டு கொள்ளும் அடையாளம் புறநிலையானது. வெறுமனே கற்பனையானது என்று புறந்தள்ள முடியாது. “... எனினும் இக்குழுக்களைப் பிறர் அடையாளம் காண்பதற்கு உதவும் சில வழிகாட்டிகள் இருப்பதை மறுக்க முடியாது” (பக் 25) என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுவதைக் கவனித்தல் வேண்டும். இனக்குழுவின் தன்னோக்கும் முக்கியமானதுதான். தன்னோக்கையே முதன்மைப்படுத்தியும் பெனடிகர் அண்டர்சனின் கருத்தைத் திரிவுபடுத்தியும் இனக்குழு என்பது ஒரு கற்பிதம் என்று கூறுபவர்களில் இருந்து ஆசிரியர் தன்னை வேறுபடுத்திக் கொள்கிறார். அது மட்டுமல்ல “இனக்குழு ஆக்கம் பெற்ற வரலாற்றை” 2300 க்கு முற்பட்ட காலம் முதல் இற்றைக்கு 500 ஆண்டுகள் வரையான நீண்ட கால எல்லைக்குள் நிறுத்துகிறார். ஆக இனக்குழு என்ற எண்ணக்கரு பற்றியும் பயனுள்ள விவாதம் ஒன்றுக்கு ஆசிரியர் களம் அமைத்துத் தருகின்றார். நூலின் 26ஆம் பக்கத்தில் ஆசிரியர் குறிப்பிடும் இன்னோர் எச்சரிக்கைக் குறிப்பு வருமாறு “இக்காலத்தில் காணப்படுவது போலவே ஆதிதாலத்திலும் இனக்குழு வேறுபாடுகள் இருந்தன என்று கூற முடியாது”.

முதலாளித்துவத்தின் தோற்றத்தின் விளைவாக உருவானதுதான் ‘இனக்குழு’ அடையாளம். முதலாளித்துவத்திற்கு முற்பட்ட சமூகங்களில் இனக்குழு அடையாளம் இருந்ததில்லை என்ற வாதத்தை ஆசிரியர் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையென்பதை எடுத்துக் காட்டும் கூற்று இது. அதே சமயம் இன்று இருந்தது போன்ற இனக்குழு அடையாளம் 2000 வருடங்களுக்கு முன்பிருந்தே நிலைத்து வந்துள்ளது என்ற வகையான வாதத்தையும் ஆசிரியர் நிராகரிக்கிறார். என்பதும் தெளிவு. நூலின் உட்கிடையாகவும் ஆங்காங்கே வெளிப்படையாகவும் அமைந்துள்ள இக்கருத்துக்களைத் தெளிவுபடுத்துவதற்காகவே இதனை இங்கு குறிப்பிட்டோம்.

ஒரு இனக்குழுவின் தன்னோக்கு, பிறர் கண்டு கூறும் அடையாளம் என்ற இரண்டின் சேர்க்கையான இனக்குழு அடையாளங்களை ஆசிரியர் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவதை அடுத்து நோக்குவோம்.

“இனக்குழு (ethnic group) எனப்படும் குழுவுக்குரிய பண்புகளாக பின்வருவன பலரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன. பொது வாழ்விடம், பொது முன்னோர்கள், பொதுமொழி, பொதுப்பண்பாடு அல்லது பழக்க வழக்கங்கள், பொது நம்பிக்கைகள் அல்லது சமயம், தம்மை வேறாக அடையாளம் காணல், தம் குழுவை வேறுபடுத்தும் பெயர், தம் குழுவின் தோற்றத்தையும், வரலாற்றையும் விளக்கும் ஒரு பொதுத் தோற்றம் (அல்லது கட்டுக்கதை). இத்தகைய ஒரு

வரைவிலக்கணம் இலங்கையின் இனக்குழுக்கள் பற்றிய ஆய்வுக்கு பயனுள்ளதாய் அமைகிறது” (பக் 24 - 25) ‘இலங்கையின் இனக்குழுக்கள் பற்றிய ஆய்வுக்கு’ இந்த வரைவிலக்கணத்தைப் பயனுள்ளது என்று கூறுதல்.

2. இலங்கையில் தமிழர் ஓர் இனக்குழுவாக, சிங்கள இனக்குழுவிற்கு பக்கம் பக்கமாக நீண்ட காலமாகவே இருந்து வந்தனர்.

3. பொ.மு.ஆ 1200ன் பின்னர் தமிழர் வடக்கு, வடமேற்கு, கிழக்கு ஆகிய பகுதிகளில் புவியியல் அடிப்படையில் தமது வாழ்விட அடையாளத்தை உருவாக்கிக் கொண்டனர் என்ற மூன்று கருத்துக்களை நிறுவும் நூலாக கா.இந்திரபாலாவின் நூல் அமைந்துள்ளது. இந்த மூன்று கருத்துக்களுக்கும் நேரெதிரான கருத்துக்களைக் கொண்ட ஒருவர் தான் இந்திரபாலா என்ற தப்பான அபிப்பிராயம் இந்த நூலினால் அடிபட்டுப் போவதினால் இன்று தமிழ் உலகில் அதிகம் பேசப்படும் வரலாற்று அறிஞர்களில் ஒருவராகவும் அவர் திகழ்கிறார். படித்தவர்கள், அறிவுஜீவிகள் இன்று ஒருவரை ஒருவர் கண்டு நலம் விசாரிக்கும்போது கேட்கும் கேள்விகளில் ஒன்று “பேராசிரியர் இந்திரபாலாவின் நூலைப் படித்தீர்களா” என்பதாகவே இருக்கிறது.

ஆரியர் வருகை

‘ஆரியர் குடியேற்றம்’ என்ற நிகழ்ச்சியுடன் தான் இலங்கையின் வரலாறு தொடங்குகிறது என்ற பொய்மையை சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்கள் நிலை நிறுத்தி விட்டார்கள். இந்தப் பொய்மை எந்தளவிற்குப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள், ஆய்வாளர்கள் வரை ஒரு மறுத்துரைக்கக் கூடாத கருத்தாக நிலைபெற்று விட்டது என்பதை நூலாசிரியர் விபரித்துச் செல்கிறார். நூலின் 27 - 58வரையான பக்கங்களில் இது ஒரு சுவையான கதை போன்று விபரிக்கப்படுகிறது. இலங்கையின் வரலாற்றுக் கல்வியும், ஆய்வும் பற்றிய இந்தக் கதை நூலாசிரியரின் அறிவுலக வாழ்க்கையுடன் இணைத்தும் கூறப்பட்டிருப்பதனால் இந்தப் பகுதி மிகுந்த சுவாரசியம் நிறைந்ததொன்றாகவும் அமைந்துள்ளது. பேராசிரியர் பரணவிதான ‘ஆரியர் குடியேற்றம்’ நிகழ்ச்சியுடன் வரலாறு ஆரம்பிக்கிறது என்ற கருத்துக்கு அதிகாரம் வழங்கினார். இதுபற்றி நூலாசிரியர் இவ்வாறு எழுதுகிறார்.

“இலங்கையில் ‘ஆரியர்’ குடியேறிய நிகழ்ச்சியுடன் வரலாறு ஆரம்பமாகியது என்ற கருத்து பேராசிரியர் பரணவிதான இலங்கை வரலாறு பற்றி எழுது முன்னரே நிலவிய ஒரு கருத்தாகும். எனினும் அக்கருத்துக்கு அதிகாரம் வழங்கும் வகையில் பேராசிரியர் எழுதிய ‘Aryan Settlements, The Sinhalese’ என்ற அத்தியாயம் அமைந்தது. அவர் இதை எழுதிய பின் அடுத்து வந்த

இருபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இலங்கை வரலாறு பற்றி எழுதிய இளம் வரலாற்றாசிரியர்கள் ஆரியர் குடியேற்றம் பற்றிய கருத்தைக் கைவிட முடியாதவர்களாய் இருந்தனர். இந்த இளம் ஆய்வாளர்கள் பொதுவாக மேல்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் ஆய்வுப் பயிற்சியைப் பெற்றவர்களாக இருந்தனர். அப்பல்கலைக்கழகங்களில் ஆரியம் பற்றிய இனவாதக் கருத்துக்கள் ஏற்கப்படாதவையாக இருந்த போதிலும், இலங்கையில் ஆதிகாலத்தில் ஆரியர் குடியேற்றம் நடைபெற்றது என்று கூற இவர்கள் தயங்கவில்லை.” (பக் 32 - 33)

பரணவிதானவினால் அதிகாரம் பெற்ற இந்தப் போக்கினைச் ‘சிங்கள மைய அணுகுமுறை’ என்றும் மிக அண்மைக்காலம் வரை இந்த அணுகுமுறை கொடிகட்டிப் பறப்பதையும் ஆசிரியர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். மேற்குறித்த கூற்றில் ‘இளம் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் என்று நூலாசிரியர் குறிப்பிடும் பட்டியலில் அடக்கக் கூடியவர்களாக பத்துப் பதினைந்து பெயர்களை எம்மால் குறிப்பிட முடியும். இவர்கள் யாவரும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறை உருவாக்கிய முக்கியமான அறிஞர்களாகவும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் புகழ் பெற்றவர்களாகவும் இருந்தனர். இருந்து வருகின்றனர். இந்த ‘இளம்’ ஆய்வாளர்களில் பலர் பரணவிதானவின் கருத்தை ஆதரித்தது மட்டுமல்லாமல் அவரின் கருத்துக்கு அரண் சேர்க்கும் வகையில் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதலாயினர். பரணவிதான பதிப்பித்த நூலில் ‘ஆரியர் குடியேற்றம்’, ‘ஆரியர் புலப் பெயர்ச்சி’, ‘புலம் பெயர்ந்து வந்த ஆரியர்’ என்றெல்லாம் எழுதிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் பற்றியும் நூலாசிரியர் 354ஆம் பக்கத்திலேயுள்ள பிற்குறிப்பிலே குறிப்பிடுகிறார்.

இன்னொரு முக்கியமான கருத்தையும் இந்திரபாலா மேற்குறித்த மேற்கோளில் தெரிவித்துள்ளார். இந்த இளம் ஆய்வாளர்கள் மேற்கு நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் ஆய்வுப் பயிற்சியைப் பெற்றவர்கள். அந்த மேற்கு நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களில் ஆரியர் பற்றிய இனவாதக் கருத்துக்கள் ஏற்கப்படாதவையாக இருந்தன. இளம் ஆய்வாளர்களின் மேற்பார்வையாளர்களாக இருந்த மேற்கு நாட்டுப் பேராசிரியர்களது சிந்தனையில் இருந்து விலகி மாறுபட்ட கருத்துக்களை வைக்க இவர்கள் தயங்கவில்லை என்றும் நூலாசிரியர் கருத்துத் தெரிவித்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

யார் முதலில் வந்தது?

‘இலங்கைக்கு யார் முதலில் வந்தவர்கள் என்ற விவாதம் தற்கால அரசியல் நோக்கங்களின் விளைவேயன்றி உண்மை வரலாற்றை அறிய எழுந்த விவாதம் ஆகாது’ (பக் - 34) என்று கூறும் நூலாசிரியர் இலங்கையின்

ஆதிகால வரலாறு பற்றிய ஆராய்ச்சி தவறான தடத்திலேயே செல்லத் தொடங்கியது. 'அறிவியல் சார் ஆய்வு' ஆரம்பம் முதலே புறக்கணிக்கப்பட்டது என்ற கருத்தையும் தெரிவிக்கின்றார். ஆரியர் குடியேற்றம் முதல், யார் முதலில் வந்தது? ஈறாக உள்ள பல அடித்தளக் கருத்துக்கள் இலங்கையின் மேலாட்சி பெற்ற வரலாற்று எழுத்தியலில் பாகமாக ஆகிவிட்டன. இதனை நூலாசிரியர் விரிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றார். நூலின் 23ஆம் பக்கம் முதல் 68ஆம் பக்கம்வரை உள்ள முன்னுரை, அறிமுக உரை ஆகிய இரு பகுதிகளும் வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் மட்டுமல்ல, சமூக விஞ்ஞானத்துறையில் அக்கறையுள்ள அனைவரும் படித்துப் பயன்பெறத்தக்க வகையில் அமைந்துள்ளன. யார் முதலில் வந்தது? என்னும் பிரச்சினை பற்றிய மேற்கோள் ஒன்றை மட்டும் நூலில் இருந்து தருகின்றோம்.

"சமகால அரசியல் பிரச்சினைகள் எவ்வாறு வரலாற்றுக் கருத்துக்களைப் பாதிக்கின்றன என்பதற்கு இலங்கையைப் பொறுத்தவரை ஒரு நல்ல எடுத்துக் காட்டு 'யார் இந்தத் தீவில் முதலில் வந்து குடியேறியவர்கள்?' என்ற கேள்வி தொடர்பான பிரச்சினையாகும். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக மனிதக் குழுக்கள் இந்நிலப்பகுதிக்கு வந்து, பல இனக்குழுக்கள் கலந்து, மிகவும் பிற்பட்ட காலத்தில் தற்காலத்து இனக்குழுக்கள் தோற்றம் பெற்ற வரலாற்றில் யார் முதலில் வந்தது என்று கேட்பது அர்த்தமற்றது." (பக் - 38)

இலங்கைத் தீவில் வாழும் தற்காலத்து இனக் குழுக்கள் குடியேற்றம் மூலம் மட்டும் இங்கு வந்தவர்களல்ல. இந்த நாட்டிலேயே இருந்த பல இனக்குழுக்களின் கலப்பால் காலப் போக்கில் உருவானவர்கள் என்பதே இந்திரபாலா அவர்களின் முடிவாகும். தமிழ் இனக்குழுவின் தோற்றத்தை ஆய்வு செய்வதாயின் நாம் இற்றைக்கு 3000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட (கி.மு 1000) காலத்திற்குப் பின்னோக்கிச் செல்ல வேண்டும் என்று கூறி இலங்கையின் நாகரிகத்தின் தொடக்கக் கட்டத்திற்கு நூலாசிரியர் எம்மை அழைத்துச் செல்கிறார். இலங்கையின் நாகரிகத்தின் தொடக்க காலம் என்று நூலாசிரியர் கூறும் இந்தக் காலம் வேறு எதுவும் அல்ல. 'பெருங்கற் பண்பாடு' என்று பலராலும் அழைக்கப்படும் பண்பாட்டைத்தான் நூலாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் இதனை 'பெருங்கற் பண்பாடு' என்று குறிப்பிடுவது தவறு 'ஆதி இரும்புக் காலம்' என்று கூறுவதே ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியது எனவும் கூறுகின்றார்.

ஒரு புதிய காலத்தின் உதயம்

இற்றைக்கு 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தியத் தீபகற்பத்தில் ஒரு புதிய காலம் உதயமாகியது என்றும்,

இக்காலத்தில் புதிய பண்பாடொன்றும் உருவாகியதென்றும் கூறும் நூலாசிரியர் இப்புதிய பண்பாட்டின் பெயர் 'ஆதி இரும்புக் காலப் பண்பாடு' என்கிறார். தென்னிந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் இப்பண்பாட்டின் பரம்பலை ஆழமாக ஆய்வு செய்தவர் பேராசிரியர் ஸுதாசன் செனவிரத்தன் என்றும் இப்பண்பாட்டின் முக்கிய கூறுகளாக ஸுதாசன் செனவிரத்தன் எடுத்துக் காட்டியிருப்பனவற்றையும் நூலின் இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் பக் 89 -90இல் பட்டியலிடுகிறார். 'ஆரியர் குடியேற்றம்' என்ற மாபெரும் நிகழ்வுடன் வந்து சேர்ந்தனவாகக் கூறப்படும் அநேக விடயங்கள் (அனைத்து விடயங்கள் என்று கூடச் சொல்லலாம்) ஆதி இரும்புக்காலப் பண்பாட்டை உருவாக்கியவர்களால் இலங்கைத் தீவில் தொடக்கப்பட்டன என்ற உண்மை நூலின் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் வெளிச்சமாகின்றது. 14 பண்பாட்டுக் கூறுகளாக வகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ள இந்த விடயங்களை நான்காக வகைப்படுத்தி பின்வருமாறு கூறுதல் முடியும்.

1. உற்பத்தித் தொழில்நுட்பம்

இரும்பின் உபயோகம், உழுவதற்கான ஓர் மட்டாண்டங்களைத் திருந்திய முறையில் செய்வதற்குரிய கிணறு, குளம், அணைக்கட்டு என்பவற்றை அமைத்து நீர்ப்பாசனம் செய்தல், நெற்செய்கை பரவுதல்.

2. சமூக ஒழுங்கமைப்பு

புதிய குடியிருப்புகளாக ஊர்கள் தோன்றுதல், உற்பத்தி அதிகரிப்பின் விளைவாக மக்கள் தொகை பெருகுதல், குறுநில அரசுகளின் தோற்றம்.

3. வர்த்தக மையங்களின் வலைப்பின்னல்

பண்டமாற்று வர்த்தகம், வர்த்தக மையங்கள் உருவாதல், போக்குவரத்திற்காக குதிரை உபயோகிக்கப்படுகிறது.

4. நம்பிக்கைகள்

புதிய சவ அடக்க முறைகள் கையாளப்படுகின்றன. இவை யாவும் ஆதி இரும்பு காலப் பண்பாட்டின் முக்கிய கூறுகளாகும்.

நூலின் சிறப்பு

ஒரு வரலாற்று ஆய்வு நூலிற்கு மாம நாவல் ஒன்றின் சுவையினை ஏற்ற முடியுமா? முடியும் என்பதனை நிரூபித்துச் சாதனை படைத்துள்ள நூல் 'இலங்கையில் தமிழர்' என்னும் நூல் என்றால் அது மிகைக் கூற்றன்று. இக்கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் நூலாசிரியர் தமது நூலின் நோக்கம் யாது எனக் குறிப்பிட்டிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டினோம். இலங்கையின் வடக்கு, வடமேற்கு, கிழக்கு பகுதிகளில் தமிழ் இனக்குழுவின் உருவாக்கம் பற்றி எடுத்துரைப்பதே ஆசிரியரின் முதன்மையான நோக்கம். அந்த நோக்கம் சிறப்பாகவே நிறைவேறியுள்ளது.

அனாரின் கவிதை முகம்

கருணாகரன்

துக்கமும் அலைச்சலும் நிரம்பிய நாட்களில் எதிர்பாராத விதமாக மகிழ்ச்சியைப் பகிர்வதற்கென்ற மாதிரியாக வந்திருந்தது அனார் கவிதைகள் - எனக்குக் கவிதை முகம்.

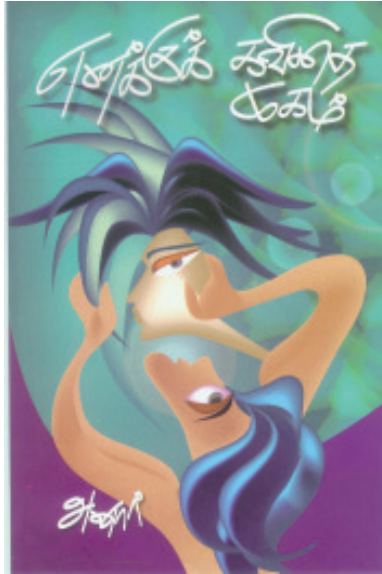
தபாலில் இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பு வந்த போது நாங்கள் மீண்டும் இடம் பெயர்ந்திருந்தோம். கடிதத்தை தருவதற்காக தபாற்காரர் எங்களைத் தேடி அலைந்திருக்கிறார். இடம்பெயரிகளுக்கென்று எப்போதும் நிரந்தர முகவரி இருக்க முடியாது. பலஸ்தீனிலும் ஈராக்கிலும் ஆப்கானிலும் கொசோவாவிலும் எப்படி சனங்கள் கடிதங்களைப் பெறுகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. எப்போதும் ஓடவேண்டியிருக்கும் வாழ்க்கையில் நிற்பதற்கேது தருணம். தரிப்பதற்கேது இடம். அதனால் சில நாட்கள் பிந்தியே புத்தகத்தைப் பார்க்கக் கிடைத்தது.

போர் மீண்டும் மீண்டும் எங்களை விரட்டுகிறது. அது தொடர்ந்து விரட்டுகிறது. எந்தக்குற்றமும் செய்யாத எங்களை விட்டுத் துரத்துகிறது. முடிவில்லாத ஓட்டம். ஓடி, ஓடியே எனது காலம் போய்க்கழிந்து விட்டது. அனாரும் போரை எரிச்சலுறுகிறார். அவருக்குள் இருக்கும் காதல் பொங்கும் மனதை இந்தப்போர்ச் சூழல் கெடுத்துக் கரைத்து விடுகிறது. அவர் பெண்ணாக நின்று இதை உணர்கிறார். பெண் உணரகையின் வழியாக அதை மொழிகிறார். இதில்தான் அவர் அதிக கவனத்தைப் பெறுகிறார். அனாரின் கவிதைகள் பெறுகின்ற இடமும் இதில்தான் சிறப்பாகிறது.

அனாரின் "மேலும் சில இரத்தக் குறிப்புகள்" கவிதை மிகவும் அலைக்கழிப்பதாயிருக்கிறது. அந்தக் கவிதைக்குள் கசிந்து கொண்டிருக்கிற குருதி, வாசிப்பின் பின்னான தருணங்களில் "சாவின் தடயமாய் என்னைப் பின் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது". அக்கவிதையில் நிசப்தமாய்

விசம்பிக் கொண்டிருக்கிற பெண்மையின் சுவடுகள் வன்முறைக்கெதிரான வலிமையான பிரதியியல் நடவடிக்கைகளாகும். ஈழத்திலிருந்து வன்முறை - வலி தொடர்பில் பெண்களால் எழுதப்பட்டவற்றுள் மிகவும் சிறந்த கவிதைப் பிரதி அதுவெனலாம்.

வித்தியாசங்களை உணர்தல் - அறிதல் (recognition of differences) - பெரும்பாலும் ஆண்மை, பெண்மை என்கிற dichotomy - என்பதிலிருந்தே பெண் மைய அரசியலும் அதற்கான கவிதையிலும் (feminist politics and it 's poetics) கட்டமைய முடியும். வித்தியாசங்களை உணர்தல், வெளிப்படுத்துதல் என்று வருகையில் அனார் முக்கியமானவர். தனது வித்தியாசத்தின் இருப்பை சாராம்சப்படுத்துதலினூடாகவே அவர் கட்டமைக்கிறார் (essentialising).

ஆனாலும் கூட, ஆண் புனைவுக்கு எதிரான எதிர்ப்புனைவாய் குறித்த சாராம்சப்படுத்துதல் அமைந்து போவதால், ஒரே சமயத்தில் அது சமை நீக்குவதாகவும் அவசியமானதாகவும் இருக்கிறது (காண்க: "மை" தொகுப்பிலுள்ள "பருவகாலங்களைச் சூடித்திரியும்" கவிதை) அனாரின் கவிதைப் பெண் "விலகி நிற்பவள்". அவள் சொல்கிறாள்:

"இன்னும்
இந்த ஒரே உலகத்திலேயேதான்
இருக்கின்றன
எனக்கும்
அவனுக்குமான
வெவ்வேறு உலகங்கள்"

(பக்.24)

வன்முறையைப் பதிவு செய்கிற போதிலும் கூட அனார் "பெண்ணிலைப்பட்ட" படிமங்களையே

கையாள்வதை இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். "மேலும் சில இரத்தக் குறிப்புகள்" கவிதையில் வருகிற மாத உதிரம் பற்றிய சங்கேதமே அக்கவிதையின் "பெண்மை"யை மீள்வலியுறுத்திக் கொண்டியங்குகிற ஒன்றாய் அமைகிற தனது வித்தியாசங்களைக் கொண்டாட அவர் முயல்வது மகிழ்ச்சி தருகிற விடயம். பெண்ணிய அரசியலிலும் கவிதையியலிலும் "கொண்டாட்டம்" என்பது மிக அவசியமான ஆயுதம். "நான் பாடல், எனக்குக் கவிதை முகம்" என்றெழுதுகிறார் அனார்.

இவ்வாறு அனாரின் மேலும் சில இரத்தக்குறிப்புகள் கவிதையைப் பற்றியும் அவருடைய படைப்பியலைப் பற்றியும் சொல்கிறார் ஹரிகரசர்மா. அந்த அளவுக்கு அனாரின் உணர்வுலகமும் அனுபவப்பரப்பும் நிகழ்காலத்தின் கொந்தளிப்பான நிலைமைகளால் காயமடைந்து கன்றியுள்ளது. பதற்றம் நிறைந்த நாட்களில் வாழும் கவி அனார். அவருடைய கவிதைகளிலும் இந்தப் பதற்றமுண்டு. நெருக்கடியுண்டு. வாழ்வு நசியும் துயருண்டு. அத்துடன் பெண்ணாயிருத்தலின் விளைவாகப் பெறும் அனுபவத்தையும் அவர் பகிர்கிறார். அதுவும் பெண் மொழியில்.

ஹரிகரசர்மா சொல்வதைப்போல பெண்ணுடலைக் கொண்டாடுதல், பெண் நிலைப்பட்ட படிமங்களைக் கொள்ளுதல் என்பதிலிருந்தே இந்த படைப்பியக்கத்தின் வலிமை திரள்கிறது. பெண்ணுடலைக் கொண்டாடுதல், பெண் உணர்வைக் கொண்டாடுதல், பெண்மொழியைக் கொண்டாடுதல் என்று இந்த வலிமையின் விரிதளம் பெருகிறது. இங்கே பெண் தன்னைத்தானே அங்கீகரிக்கிறாள். தன்னைத்தானே நிறுவுகிறாள். தான் மேலெழுந்து வருகிறாள். அனாரின் பல கவிதைகளிலும் இந்த அம்சம் உள்ளது. அவருடைய பிரக்ஞையின் இயங்குதளம் அத்தகைய நிலையிலேயே உருவாகியுள்ளது.

அனார் பெண்கவி. அதிலும் முஸ்லிம் பெண்கவி. சிலவேளை இப்படி பெண்கவி என்று தனி அடையாளத்தை வைப்பது தவறாகவும் அனாவசியமாகவும் படுகிறது. சிலபோது அது தவிர்க்க முடியாது. கட்டாயம் என்றும் தோன்றுகிறது.

அப்படி வைத்துப் பார்ப்பதனுடாகப் பலபுதிய பிரதேசங்களையும் ஆழ்நிலைகளையும் அறியலாம் என்றும் படுகிறது. அதேவேளை பெண்கவி என்று பிரிப்பதனுடாக சார்பு நிலை அணுகுமுறை ஏற்பட்டுவிடுமோ என்றும் படுகிறது. இதுவே ஒரு தத்தளிப்புத்தான். தீராத தத்தளிப்பு. சமூக விலகல்களும் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் உருவாக்கிய தவறுகளால் இப்போது இப்படி நாம் கிடந்து எல்லாவற்றுக்குமாக தத்தளித்துக்

கொண்டிருக்கிறோம். எல்லாவற்றுக்கும் அதிகாரமும் அதன் குருட்டுத் தனமுமே காரணமாக இருந்திருக்கின்றன.

பொதுவான வாழ்க்கை அமைப்பில் இன்னும் பெண் கடக்க வேண்டிய எல்லைகள் நிறையவுள்ள சூழலில் ஒரு பெண்கவியாக தொடர்ந்து இருப்பதில் பல பிரச்சினைகளுண்டு. அதிலும் முஸ்லிம் பெண்கவிக்கு அதைவிடவும் அதிக சவால்களுண்டு. இன்னும் சொன்னால், அறத்தின் வழியாகவும் சமூக அரசியல் ரீதியாகவும் இயங்க முனைந்தால் இந்த நெருக்கடிகள் அதிகமாக இருக்கும். அதிலும் போர்க்காலத்தில் படைப்பாளிகளுக்கு ஏற்படும் பெரும் பிரச்சினையே அறம் எழுப்பும் சவால்தான். இதையே அனாரின் கவிதைத் தொகுப்பான 'எனக்குக் கவிதை முகம்' நூலின் முன்னுரையிலும் சேரன் சொல்கிறார்.

அனார் இந்த மாதிரியான பிரச்சினைகள், நெருக்கடிகள் எல்லாவற்றையும் எதிர்கொண்டே தன்னுடைய கவிதைகளை எழுதுகிறார். அனாரின் பிரதிகளிலும் அவருடைய உரையாடலிலும் இந்த நெருக்கடிகளின் தாக்கத்தையும் அதற்கெதிரான, மாற்றான அவருடைய நிலைப்பாட்டையும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இப்போது "எனக்குக் கவிதை முகம்" என்ற அவருடைய இரண்டாவது கவிதை நூல் வந்திருக்கிறது. முதல் தொகுதி "ஓவியம் வரையாத தூரிகை" 2004 இல் வெளியானது. இந்த இரண்டு தொகுதிகளின் பிரதிகளுக்கும்மிடையில் அனாரின் கவிதைமொழியில் நிறைய மாறுதல்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. சொல்முறை, உணர்முறை, அவருடைய பார்வை, கருத்து, மொழி எல்லாவற்றிலும் மாற்றங்களும் முதிர்ச்சியும் ஏற்பட்டுள்ளது. தொடர் பயணத்தை நிகழ்த்தும் படைப்பாளிகளிடத்தில் எப்போதும் இத்தகைய படிமலர்ச்சியையும் முதிர்ச்சியையும் காணலாம்.

முதல் தொகுதியில் அவர் செய்கிற பிரகடனங்களை இரண்டாவது தொகுதியில் செய்யவில்லை. பதிலாக அவர் அருகிருந்தும் உள்ளிருந்தும் பேசுவதைப்போல தோன்றும் கவியாக்க முறைமையைக் கையாள்கிறார்.

ஆனால் அவருடைய அனுபவத்தில் திரண்டிருக்கும் பிரச்சினைகள் குறித்த பதிவுகளை அவர் விட்டுவிடவில்லை. அவற்றை இப்போது வெகு சாமர்த்தியமாகவும் இயல்பாகவும் பக்குவமாகவும் சொல்ல முனைகிறார். அமைதியொலிக்கும் கவிதைகளாக தமிழ்ப்பரப்பில் இந்தக் கவிதைகளைத் தரும் அனார் அவற்றினுள்ளே தனது தீவிரத்தை குறையாமல் பரிமாறுகிறார். அவருடைய அரசியல் மனித மேன்மை குறித்தது. அதற்கான அறத்தை

வலியுறுத்துவது. அதைக் கோருவது. சிறு வட்டங்கள், வளையங்களுக்குள் சிக்கிவிடாதது. இது இன்றைய ஈழத்தமிழ்க் கவிதைப்பரப்பில் மிக அபூர்வமானது.

"ஈழக்கவிதைப் பரப்பில் நவீன கவிதைக்குப் புதிய முகங்களைத் தருபவராக இருக்கிறார் அனார். அவருடைய கவிதைகளைத் திருப்பித் திருப்பிப் படிக்கிறபோது வேட்கையும் காதலும் மேலெழுகின்றன. தனிமையும் காத்திருப்பும் எரித்தாலும் ஊடல் சுடர்விகிறது. பதற்றமும் பீதியும் சூழ்கின்றன. திசைகள் குழம்பித் தத்தளிக்கின்றன. "...உள்ளடங்கியிருந்தாலும் அனாருடைய கவிதைகள் தீட்டும் அரசியற் சித்திரம் மிகவும் முக்கியமானது." என்று சேரன் முன்னுரையில் குறிப்பிடுவது கவனத்திற்குரியது.

அனார் ஈழத்துக் கவிதைப்பரப்பில் தனித்துத் துலங்கும் ஒரு பிரகாசமான அடையாளமே. அவருடைய கவிதை மொழியும் மொழிபும் அசாதாரணமானது. கனிவு நிரம்பிய உணர்வும் மொழியும் மொழிபுமானது. மீள மீள வாசிக்கக் கோரும் ஈர்ப்பை அனார் ஏற்படுத்துகிறார். அவருடைய பிரதி வேறுபட்ட தளத்தில் உணர்ச்சிப் பரிமாற்றங்களை நிகழ்த்த முனைகிறது.

ஈழத்தின் பெண் கவிதை வெளிப்பாடு பிரக்ஞை பூர்வமாக இயங்கத்தொடங்கி இருப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகி விட்டன. சொல்லாத சேதிகளுக்குப் பின்னரான அல்லது அதன் தொடர்ச்சியான பெண் கவிக்குரலில் அனார் பெறுகிற இடம், அடையாளம் இந்தத் தொடர்ச்சியில் ஒரு முக்கிய புள்ளியாகவும் விலகித் தெரியும் தனித்த கோடாகவும் உள்ளது. மென் சொல் முறையில் தீவிர மன நிலையை ஏற்படுத்தும் இயல்பு கொண்ட கவியாக்கத்திறன் கொண்டவராக அனார் இருக்கிறார்.

"ஒரு காட்டாறு
ஒரு பேரருவி
ஒரு ஆழக்கடல்
ஒரு அடை மழை
நீர் நான்
கரும் பாறை மலை
பசும் வயல் வெளி

ஒரு விதை
ஒரு காடு
நிலம் நான்
.....
நானே ஆகாயம்
நானே அண்டம்
எனக்கென்ன எல்லைகள்
நான் இயற்கை
நான் பெண்" (நான் பெண்)

பெண்ணை அவர் பேரியற்கையின் அம்சங்களாகவே காணுகிறார். பெண்ணுடலும் பெண் மனமும் இந்த இயற்கையின் அம்சமே. அது எல்லையற்றது. விரிவும் ஆழமும் கூடியது. எல்லாக் காயங்களின் பின்னாலும் எல்லா அழிவுகளின் பின்னாலும் உயிர்ப்புடன் திரண்டெழுவது. பேராறாகவும் ஆழ் கடலாகவும் வெளியாகவும் காடாகவும் மலைப்பாறையாகவும் விதையாகவும் காயமாகவும் காற்றாகவும் நெருப்பாகவும் அவர் தன்னை உணர முடிகிறது.

ஒடுக்கப்பட்ட நாடுகளின் அல்லது ஒடுக்கப்பட்ட சமூகங்களின் கவிகள் எதிர்கொள்கிற சவால்கள் அனாருக்குமுண்டு. அதிலும் பெண்கவிகள் சந்திக்கின்ற அத்தனை வலிகளும் இடர்களும். அரசியல் ரீதியாக அவருடைய பார்வை பொது வரையறைக்குள் இருந்தாலும் உலகு தழுவிய, மானுட விடுதலை தழுவிய நேசமாயும் அக்கறையாயும் இருக்கிறது. புதிய உலகத்தின் நுட்பமான வலையமைப்புகளையும் பொறிகளையும் அது பெண்களை இன்னொரு தளத்தில் சிறையிடுவது பற்றியும் அனார் அதிகம் பேசவில்லைத்தான். ஆனால், அவருக்குள்ள பிரச்சினைகளை அவர் சொல்லத் தயங்கவில்லை என்பது இங்கே முக்கியமானது.

"வானவில் படிந்து உருகிக் கிடக்கும்
மலைகளின் தொன்மப் புதையல்களில்
மௌனம் குருதி சொட்ட ஒளிந்திருக்கிறேன்
.....
.....
பூங்கொத்துகளில் துளிர்ந்துத் தேனூறும்
வண்ணத்துப் பூச்சியின் பிரமாண்டமான
கனாக்கால கவிதை நானென்பதில்
உனக்குச் சந்தேகமிருக்கிறதா இனியும்"
(வண்ணத்துப் பூச்சியின் கனாக்காலக் கவிதை)

"நாளாந்தம் எண்ணங்கள் வைத்து
நினைவும் மறதியும் ஆடுகிற சூதாட்டம்
கைதவறிச் சிதறிப்போகிற தேநீர்க் குவளை
தலைக்கு மேல் மிதந்து வருகிற பூச்சிரகு
அல்லது வெறும் அசைவற்ற ஒரு வெளி
எவ்விதமாகவும்
நான் தோன்றியிருக்கவும் கூடும்
உனக் கெதிரில்
எவ்வேளையும் பிசகாமல்"
(இல்லாத ஒன்று)

பெண்ணின் இயல்பெழுச்சி ஆணினால் வரையறை செய்யப்படுவது அனாருக்கும் பிரச்சினையாகவே இருக்கிறது. அவர் அதனை மறுதலிக்கிறார். இத்தகைய மறுதலிப்பும் நிமிர்வும் நமது கவிதைப் பரப்பிலும் சமூகப் பரப்பிலும் இதற்கு முன்பே

நிகழத் தொடங்கி விட்டது தான். ஆனால் அது இன்னும் சமூகத்தின் பொதுப் போக்காக பிரக்கூை பூர்வமாகத் திரளவில்லை. பெண் சந்திக்கிற நெருக்கடிகளினதும் சவால்கள், பிரச்சினைகளினதும் தன்மைகள் அப்படியே தான் அநேகமாக இருக்கின்றன. ஆனால் அந்த வடிவம் மாறி விட்டது. அதாவது இப்போதுள்ள பொது நிலைமைகளில் அறிவியலுக்கேற்ப நுட்பங்கள் அதிகரித்திருக்கின்றன. அவ்வளவுதான்.

மூன்றாமுலகின் பெண்படைப்பாளிகளுக்கு எப்போதும் பல பிரச்சினைகளுண்டு. அவர்கள் தங்களைச் சுற்றிய சூழலை எதிர் கொள்வதுடன் சர்வதேச ரீதியான அழுத்தங்கள் பிரச்சினைகளுக்கும் முகம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. மூன்றாமுலகின் பண்பாட்டுச் சுமை அதாவது அது வளர்ச்சிக்கான தத்தளிப்பிலிருப்பதால், அதனால் எதையும் கடக்கவும் முடியாது எதனையும் ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாது என்ற நிலையில், பெண்களே அந்தச் சுமையைக் காவ நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறார்கள். ஆண்கள் இதில் மிகவேகமாக மாற்றங்களின் பின்னோடும் போது பெண்ணுக்கு அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை அந்தச் சமூகங்கள் கொடுப்பதில்லை.

இந்த ஓர் வஞ்சனை எந்தவகையான வெட்கமுமின்றி, கருணையுமின்றி ஆணாதிக்க உலகினால் தொடரப்படுகிறது. இதில் ஏற்படும் கொதிப்பு நிலையை அனார் துணிச்சலோடு முன்னீடாக்குகிறார். அவருடைய வாழ் களமான முஸ்லிம் சமூகத்தின் பிடிமானங்களைக் கடந்தும் அவருடைய உரையாடல் நிகழ்கிறது. இப்படி நிகழும்போது அவருடைய மொழி புது மொழியாக புதிய பிரதேசங்களைத் திறக்கிறது. இதில் அனாரின் சாவி நுட்பமானது. இதில் அனாரையும் விட சல்மா அதிக எல்லைகளில் விரிகிறார். அதுவும் பாலுறவு மற்றும் பாலுணர்வுத் தளத்திலும். அதிலும் அதிர்ச்சியும் வியப்பும் கவனமும் ஏற்படுகிற விதமாய். ஆனால் அனாரோ இன்னொரு புதிய தொடுகைப் பிரதேசத்தில் பயணிக்கிறார். ஒருவரின் பாதையில் இன்னொருவரும் பயணிக்க வேண்டும் என்பது இங்கே அர்த்தமில்லை. அவரவர்க்கான பயண வழிகளிலும் திசைகளிலும் அவரவர் செல்லும் சுதந்திரமுண்டு.

போரால் கட்டப்பட்ட அல்லது சுற்றி வளைக்கப்பட்ட வாழ்க்கையில் மனித அடையாளம் பெறுமதியற்றது. இந்த வருத்தம் எந்தப்படைப்பாளியையும் கொதிப்படைய வைக்கும். உலகின் சகல திசைகளிலும் நெருக்கடியான நிலைகளில் படைப்பாளிகள் மனித அடையாளத்துக்காகவும் இருப்புக்காகவும் தங்களின் குரலை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இதுதான்

உண்மையான போராட்டமாக இருந்திருக்கிறது. அறத்தின் வழி நிற்பதற்காக அவர்கள் பெருத்த சவால்களை எதிர்கொண்டிருக்கிறார்கள். படைப்பாளியின் இயங்கு தளம் அப்படித்தான் இருக்கும். அறத்தை நிராகரித்து விட்டு அதிகாரத்துக்காக இயங்குவதென்பது அல்லது அதைச்சார்ந்து நிற்பது என்பது படைப்பாளி தன்னைத்தானே நிராகரிப்பதாகும். ஆகவே, இங்கே அனார் அறத்தை விலையுறுத்தியே தன்னை நிறுவுகிறார்.

அனாருடைய கவிமனம் அன்பும் பரிவும் நேசமும் கருணையும் நிரம்பியது. அவரிடம் வன்மனது இல்லை. அவருடைய மொழியிலும் மொழிபிலும் வன்னியல்பில்லை. ஆனால் தீர்மானங்களுண்டு. வலிமையுண்டு.

காற்றைத் தின்ன விடுகிறேன்
என்னை

என் கண்களை

குளிர்ந்த அதன் கன்னங்களை வருடினேன்

....

(காற்றின் பிரகாசம்)

பேரியற்கையாக விரிந்திருக்கும் பூமியில் எல்லாவற்றையும் அவர் சிநேகம் கொள்ள முனைகிறார். அந்தச் சிநேகம் ஒரு பெருங்காதலாகப்பிரவாகிக்கிறது. அது மனிதரிடத்திலும்தான். இயற்கையினிடத்திலும்தான்.

"அதனாலென்ன

அவன் வாள் உறைக்குள்

கனவை நிரப்புவது எப்படியென்று

எனக்குத் தெரியும்

மகத்துவம் மிகுந்த இசை

தீர்வதேயில்லை.

நான் பாடல்

எனக்குக் கவிதை முகம்"

பெண்ணின் சேதி, பெண் அடையாளம் இயல்பான ஒன்றென்று உணர்த்தும் எளிய, நுட்பமான வரிகள் இவை. இதுவே அனார்.

எனக்குக் கவிதை முகம் அன்பூறும் சொற்களாலான நெகிழும் சித்திரங்களைக் கொண்டதொரு கவிதைத் தொகுதி. போரின் பேரோலங்களுக்கிடையில் அனார் எப்படி இத்தனை நெகிழ்ச்சியான மொழியைக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது தீரா ஆச்சரியமே.

உள்ளூர் அறிவு, தேடலும் பதிவும் : ஒரு முயற்சி

ஐயம்

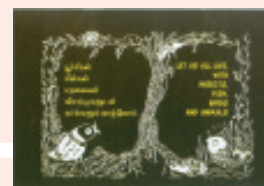
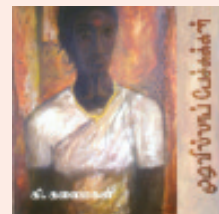
கூத்து மீளுருவாக்கம், நாடகம், சிறுவர் நாடகம், சூழலியல், பெண்நிலை, இலக்கியம் என தனது செயல்வாத எல்லைக்குட்பட்ட அனைத்து தளங்களிலும் செயலாற்றி வருகிறது மட்டக்களப்பிலிருந்து செயற்படும் மூன்றாவது கண் அறிவுத்திறன் செயற்பாட்டுக் குழு. காலனிய காலக் கல்விக் கொள்கை எமது சமூகம், தொழிற்சாலை, பண்பாடு என்று அனைத்துத் தளங்களிலும் உருவாக்கி வைத்துள்ள அடிமை மனோபாவத்திற்கெதிராக மாற்று வழிகளை, கருத்துருவாக்கத்தை மேற்கொள்வதும், அதனை செயல்வாதத்திற்கு இட்டுச்செல்வதனையும் அதனுடைய பணியாகக் கொள்கிறது.

காலனிய காலக் கல்விக்கொள்கை அறிவுத்திரட்சிக்கு மேற்கு நோக்கிக் கைகளை நீட்டும் போது மூன்றாவது கண் அறிவுத்திறன் செயற்பாட்டுக் குழு அதற்கு மாற்றாக உள்ளூர் அறிவை திரட்டுவதிலும், மீளுருவாக்கம் செய்வதிலும், சமூக வளர்ச்சிக்கு அந்த அறிவை பயனாக்குவதற்குமான முயற்சிகளில் ஈடுபடுகிறது என்கிறார் அதன் இணைப்பாளர்களில் ஒருவரான கௌரிஸ்வரன். கூடவே அவற்றைப் பதிவாக்குவதும் அவசியம் என்பதால் பதிப்பு முயற்சியிலும் தமது அமைப்பு ஈடுபட்டு வருவதாக அவர் சொல்கிறார்.

இதுவரை கூத்து மீளுருவாக்கம் குறித்த இரண்டு நூல்களையும், (சீலாமனைக் கூத்து மீளுருவாக்கம் - அனுபவப்பதிவு - ஏட்டண்ணாவினார் செ.சிவநாயகம், கூத்து மீளுருவாக்கம் கோட்பாடும் செயற்பாடும், - கௌரிஸ்வரன்) நாடகம் குறித்த இரண்டு நூல்களையும் (பெண்களும் மனிதர்கள் என்றுணர... - து.கௌரிஸ்வரன், த.விவேகானந்தராசா, பிள்ளை அழுத கண்ணீர் - சி.ஜெயசங்கர், கவிதை நூல்கள் இரண்டையும் (முடிவில்லாப் பேச்சுக்கள் - கி.கலைவாணி, பூச்சிகள், மீன்கள்,பறவைகள், விலங்குகளுடன் நாங்களும் வாழ்வோம் - வாசுகி) கிரிஜா என்கிற சிறுவர் கதை நூலையும் (சி.ஜெயசங்கர்), சண்ணரது கல்வியியல் அரங்கு (சி.ஜெயசங்கர்) என்ற நூலையும் அது வெளியிட்டிருக்கிறது.

இவை தவிர முளை என்கிற சிறுவர்களுக்கான சஞ்சிகை ஒன்றையும் வெளியிட்டு வருகிறது. இச்சஞ்சிகை நலன்புரி நிலையங்களில் வாழும் சிறுவர்களுடன் இணைந்தே தயாரிக்கப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. மூன்றாவது கண் என்கிற செய்தி மடலையும், இந்தச் செயற்பாடுகள் அனைத்தும் ஆங்கிலத்திலும் பதிவு செய்யப்பட வேண்டும் என்கிற நோக்குடன் **Third Eye** என்கிற ஆங்கில மொழி மூல சஞ்சிகையையும், வலைப்பதிவையும் நடாத்தி வருகிறது இந்த மூன்றாவது கண் அறிவுத்திறன் செயற்பாட்டுக் குழு.

மக்கள் தங்களை தளைகளிலிருந்து விடுவிப்பதற்கான ஒரு போராட்டத்தில் இத்தகைய மாற்றுச் சிந்தனைகளுக்கு ஒரு முக்கியமான பங்குண்டு. அந்தத் திசையில் மூன்றாவது கண் அறிவுத்திறன் செயற்பாட்டுக் குழு தனது பயணத்தை ஆரம்பித்திருப்பது பயன்மிக்கது. ■

புதிய கவிஞர்களை அடையாளம் காட்டுவது ஊடகவியின் கீழ் தொகுப்புகள்

மணிதர்ஷா

சமகால இலக்கிய வளர்ச்சியில் பெண்களின் பங்களிப்பு பெரு வளர்ச்சி கண்டிருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் தமது எல்லைகளைக் குறுக்கிக் கொண்டு வாழ ஆண்களால் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருந்த பெண்கள் தற்போது தமது எல்லைகளை விரிவடையச் செய்து, தமது மொழியில் தமது பிரச்சினைகளை, தமக்குப்பட்ட சமூகப் பிரச்சினைகளை எந்தவித தடைகளுமின்றி வெளிக் கொண்டு வருவதில் எந்தவிதத் தயக்கத்தினையும் காட்டாத மிகச் சிறந்த ஆளுமைகளாக வளர்ந்து வருகின்றனர்.

ஆண்களின் அதிகாரத்திற்கெதிரான இவர்களின் குரல்களை யாரும் எளிதில் தட்டிக் கழித்து விட முடியாது.

அந்தவகையில் பெண்களின் ஆளுமைகளை வெளிக் கொண்டு வரவும், அவர்களின் திறமைகளை எடுத்துக் காட்டு முகமாகவும் சுவிலைத் தளமாகக் கொண்டுள்ள ஊடக பெண்கள் அமைப்பின் வெளியீடாக அண்மையில் “மை” கவிதைத் தொகுதியும், “இசை பிழியப்பட்ட வீணை” எனும் கவிதைத் தொகுதியும் வெளிக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன.

மை கவிதைத் தொகுப்பு ஊடக இணைய சஞ்சிகையில் வெளிவந்த 35 கவிஞர்களின் கவிதைகளையும், இசை பிழியப்பட்ட வீணை, வெவ்வேறு சஞ்சிகைகள், பதிப்புகளில் இடம்பெற்ற மலையகத்தைச் சேர்ந்த பெண் கவிஞர்களின் கவிதைகளின் தொகுப்பாகவும் வெளிக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. பெண்களின் கவிதைகளை உளறல்களாகவும், ஒப்பாடிகளாகவும் காணும் ஆண்களின் வக்கிர மனப்பான்மைக்கு மத்தியில், எழுதும் பெண்களை உற்சாகப்படுத்தும் வகையில் அவர்களுக்கு எழுதுவதற்கான களத்தினை அமைத்துக் கொடுக்கும் ஒரு முக்கிய பணியை ஊடகவியினர் செய்து வருவது பாராட்டுக்குரியது. ஆண்கள் எப்போதும் தமது தவறுகளைப் புரிந்து கொள்வதில்லை. அவர்கள் தம்மை ஒரு தரமேனும் திருப்பிப் பார்ப்பதில்லை. ஒருவகையில் பெண்களின் எழுத்துக்களின் மேல் இவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பயமே இதற்குக் காரணம் என்று

சொல்லலாம். தாம் தக்கவைத்துக் கொண்டிருந்த இடம் செல்லாக்காசாகிப் போய் விடுமோ என்ற பயம். அந்த மனக் கிலேசத்தில் இருக்கும் இவர்களுக்கு பெண்களுடைய ஆக்கங்கள் புலம்பல்களாகவும், ஒப்பாடிகளாகவும், உளறல்களாகவும், ஆபாசமாகவும் தான் இருக்கும்.

ஒவ்வொருவரும் எழுதுவதற்கான ஒவ்வொரு பார்வைகள், ஒவ்வொரு நோக்கங்கள், ஒவ்வொரு கோணங்களைக் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவருமே இன்னொருவரிலிருந்து வேறுபட்ட சிந்தனைகளையும், செயற்பாடுகளையும் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவரவருடைய சிந்தனைகளிலும், நோக்கங்களிலும் இருந்தே அவர்களுடைய படைப்புக்களும் பிறக்கின்றன. இந்த மாறுபட்ட பார்வைகளைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சிப்பதற்குப் பதிலாக, தாங்கள் வாசிக்க விரும்புவதை எழுதுமாறு நிர்ப்பந்திப்பதும், புலம்பல், ஆபாசம் ஒப்பாடி, உளறல் என ஒரு குறுகிய வட்டத்தினுள் அவர்களுடைய எழுத்துக்களை அடக்கி விடுதலும் கூட பெண் படைப்பாளிகள் மேல் ஆண்கள் திணீக்கும் ஒரு வகை அதிகாரமே.

அந்த வகையில் சரி பிழை, நல்லது, கூடாது என்பதற்கப்பால் எல்லோருக்கும் களம் அமைத்துத் தரும் முயற்சியை ஊடக மேற்கொண்டுள்ளது. இந்த இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புகளினூடாகவும் நாம் பல கவிஞர்களையும், அவர்களுடைய எழுத்துக்களையும் அறியும் வாய்ப்புக் கிட்டியுள்ளது. குறிப்பாக மலையகப் பெண் எழுத்தாளர்களைப் பற்றி நாம் அறிந்து கொள்வதற்கான வாய்ப்பாக இசை பிழியப்பட்ட வீணை தொகுப்பு அமைகிறது. இந்தத் தொகுதியினூட்தான் மலையகத்தில் சமகாலத்தில் இவ்வளவு பெண் கவிஞர்கள் எழுதிக்கொண்டிருப்பதும் தெரிய வருகிறது. இப்படியான ஒரு முயற்சியை ஊடக மேற்கொண்டிருப்பது மேலும் பல எழுதும் பெண்களை நமக்கு அடையாளம் காட்ட உதவும் என நம்புகிறேன்.

சட்டநாதனின் புதியவர்கள்: வாழ்க்கையை ஆமோதிக்கும் கதைகள்!

ஆரஸ்

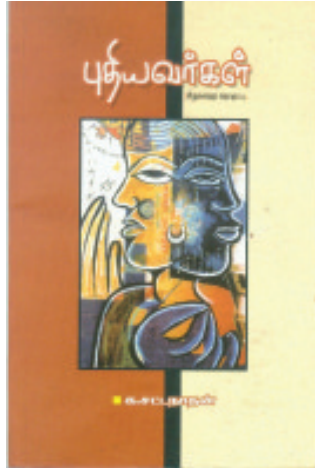
சட்டநாதனின் புதியவர்கள் சிறுகதைத்தொகுப்பு வெளியீடு கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தில் பெப்ரவரி 3ஆம் திகதி இடம்பெற்றது. நிகழ்வின் ஆரம்பத்தில் அண்மையில் மறைந்த தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த ஓவியர் கே.எம். ஆதிமூலத்திற்கும், ஈழத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் செயோகநாதனுக்கும் இரண்டு நிமிட அஞ்சலிகள் செலுத்தப்பட்டன.

பேராசிரியர், சபாஜெயராசா தலைமையில் இடம்பெற்ற இந்நிகழ்வில் மு.பொன்னம்பலம், தெ.மதுசூதனன் ஆகியோர் நூலைப் பற்றிய உரைகளை நிகழ்த்தினார்கள்.

சபா ஜெயராசா தனது தலைமையுரையில், இன்று நம்மிடையே எழுதிக் கொண்டிருப்பவர்களில் இருவர் முக்கியமானவர்கள். ஒருவர் சட்டநாதன், மற்றவர் சாந்தன். எழுத்தாளர் சட்டநாதனுடைய இந்த சிறுகதைத் தொகுதி அவரது நான்காவது தொகுதியாகும். ஏற்கனவே மாற்றம், உலா, சட்டநாதன் கதைகள் என்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். அவர் சமீபகாலத்தில் எழுதிய கதைகளையும், அதற்கு முன்னைய தொகுதிகளில் இடம்பெறாத கதைகளையும் சேர்த்து இந்தத் தொகுதியை வெளியிட்டுள்ளார் என்றார்.

நூல் பற்றி உரையாற்றிய மதுசூதனன் தனது உரையில், ஈழத்து இலக்கியத்தில் சிறுகதை

அறிமுகமாகி வளர்ந்து வரும் காலத்திலே பல்வேறு தலைமுறையைச் சார்ந்த எழுத்தாளர்கள் சிறுகதை வளர்ச்சிக்குப் பங்களிப்புச் செய்திருக்கின்றார்கள். வளம் சேர்த்திருக்கிறார்கள். 70களில் எழுதவாரம்பித்து ஈழத்து எழுத்துக்களில், குறிப்பாக சிறுகதைத்துறையில் தனக்கென்ற ஒரு தனித்த பாணியில் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சிலரில்

சட்டநாதனும் ஒருவர் அவர் அதிகம் எழுதிக் குவித்துக் கொண்டிருப்பவர் அல்ல. எழுத்துச் சார்ந்த செயற்பாடுகளில் இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர். இலக்கியத்தை ஒரு சமூகம் சார்ந்த கலைப்படைப்பாக இலக்கியச் செழுமையுடன் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் தன்மையை சட்டநாதனின்

சிறுகதைகளில் நாம் காணலாம். படைப்பாக்கற் செழுமையையும் பல்வேறுபட்ட புதிய புதிய கோணங்களில் உள்நோக்கிப்

பார்க்கின்ற முறைமையும் அவரது சிறுகதைகளின் சிறப்பு. ஜெயகாந்தன், ஜானகிராமன், ரஷ்ய எழுத்தாளரான அன்ரன் செக்கோவ் போன்றவர்களுடைய எழுத்துக்களின் வளம் சட்டநாதனின் பார்வையையும், எழுத்தையும் பண்படுத்துவதற்கும், வளப்படுத்துவதற்கும் பெரிதளவில் ஊக்கியாக இருந்திருக்கிறது என்பதையும் நாம் இவருடைய படைப்புக்களினூடாக இனங் காண முடிகிறது.

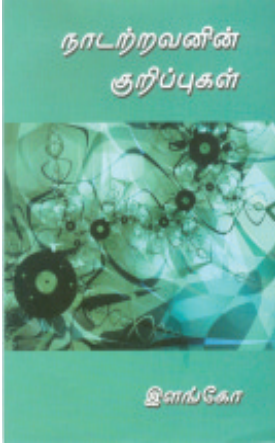
அது மட்டுமல்ல சட்டநாதனின் படைப்புக்களிலே தாவாணி என்ற கிராமம், அந்தக் கிராமத்து மண் வாசனை, அந்தக் கிராமத்து மனிதர்களெல்லாம் மிக நுட்பமாகப் பதிவாகியுள்ளார்கள். குறிப்பாக 1930,1940,1950,1960கள் என காலகட்ட ரீதியாக அந்தத் தாவாணிக் கிராமத்தின் பரிணாமத்தைத் தன்னுடைய படைப்புக்களில் வெளிக் கொணர்ந்திருக்கிறார். ஒரு எழுத்தாளனென்ற வகையில், வெற்றிகரமானதொரு பயணத்தைத்தான் அவர் செய்கிறார். என்பதைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கின்ற போது கணிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது என்றார்.

மு.பொன்னம்பலம், தனதுரையில் சட்டநாதன் கதைகளின் அடிநாதமாக இருப்பது வாழ்வதற்கான முனைப்பு. இந்த வாழ்தல் என்கிற அம்சம் தான் என்னை மிக ஈர்த்தது. அவருடைய கதை சொல்லும் முறையும், மொழியும் மிக

எளிமையானது. சட்டநாதன் தன்னுடைய கதை நகர்த்தலுக்கு ஏற்றவாறு கவிதைத்தனமாக தன்னுடைய கதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டு வரும்தன்மை பெற்றவர். இந்தத் தொகுப்பிலுள்ள பெரும்பாலான கதைகள் பாலியல் தன்மைகளைக்

கொண்டவையாக இருக்கின்றன. ஆனால் எந்தவித விரசமுமில்லாமல் அழகாக அவை எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன. அவலங்கள் பெருகிக் கொண்டிருக்கின்ற இன்றைய

காலத்தில் வாழ்க்கையை ஆமோதிக்கிற கதைகளை இவருடைய தொகுப்பில் காண்பதில் நான் மிகச் சந்தோசம் அடைகின்றேன் எனத் தெரிவித்தார்.

நாடற்றவனின் குறிப்புகள்

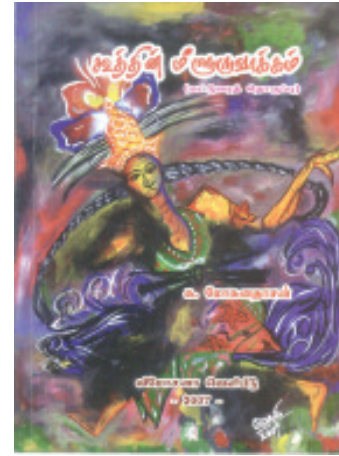
இளங்கோ
வெளியீடு: அம்பனா
பக்கங்கள்: 102
இந்திய விலை: ரூபா 60.00
இலங்கை விலை: ரூபா 100.00

ஈழத்து இளம் படைப்பாளியான இளங்கோ யாழ்ப்பாணம் அம்பனையில் பிறந்தவர். போர் மூர்க்கமாய் எற்றித்தள்ள உள்நாட்டிலேயே அகதியாய் அலைந்து, தன் பதினாறாவது வயதில் கனடாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்தவர். போர்க்கால அவலங்களினதும், புலம் பெயர் வாழ்வின் அலைக்கழிதல்களினதும் மௌன சாட்சியமாய் விளங்குவன இவரது கவிதைகள்.

கூத்தின் மீனாருவாக்கம் (கட்டுரைத்தொகுப்பு)

க.மோகனதாசன்
வெளியீடு: விமோசனா, மட்டக்களப்பு.
பக்கங்கள்: 70
விலை: ரூபா 150.00

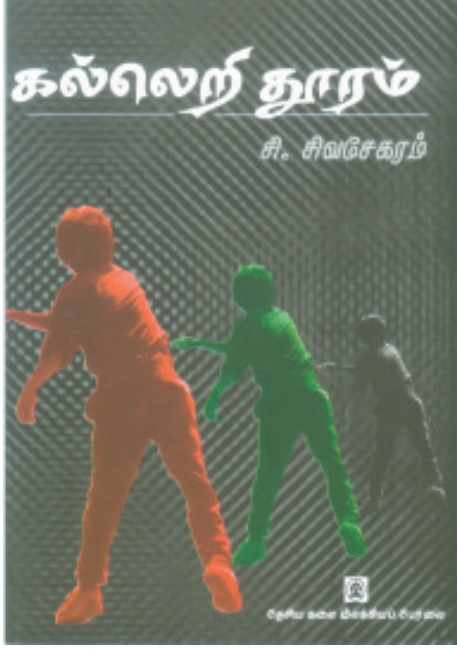
இது மோகனதாசனின் கூத்துப் பற்றி எழுதிய எழுத்துக்களின் தொகுப்பாகும். இவர் எழுது மாணவராக இருந்து, நண்பராக மலர்ந்து நுண்கலைத்துறையில் உடன பணியாற்றியவர் என பேராசிரியர் மௌனகுரு தனதுரையில் தெரிவித்துள்ளார்.

இரண்டு கார்த்திகைப் பறவைகள்

எஸ். புஸ்பானந்தன்
வெளியீடு: கலை இலக்கிய அவை, மணூர்.
பக்கங்கள்: 67
விலை: ரூபா 150.00

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு மணூர் சிறந்த பங்களிப்பினைச் செய்துள்ளது. அந்தவகையில் மணூர் மண தந்த மற்றொரு எழுத்தாளராக எஸ்.புஸ்பானந்தன் விளங்குகிறார்.

எல்லா விடுதலையையும் பற்றிப் பேசுதல்

சோ.தேவராஜா

16ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அராபியக் கவிஞர் உமர் கயாம் அவர்களது கவிதைகளுடன் சிவசேகரத்தின் கவிதைகளை ஒப்பிடலாம். மக்களின் அன்றாட வாழ்வை, போராட்டத்தை எழுதியுள்ளார். சிவசேகரத்தின் கவிதைகளை திருகோணமலைக் கவிஞர் பிரேமிகள் எழுதிய கவிதைகளுடன் ஒப்பிட்டால் மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை உணரலாம்.

மரபுவழி ஆட்சிமுறைமையின் கையாலாகாத் தனங்களைக் கேள்விக்குட்படுத்துகின்றார். ருஷோவின் சமூக ஒப்பந்தத்திற்கு மாறாக இன்று தலைவனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவன் மக்களை ஆக்கிரமிக்கின்றான். ஆட்சியினரே தலைவிதிக் கோட்பாட்டை உருவாக்குகின்றனர். பேரரசு என்ற போர்வையில் ஆட்சியாளர் சாதாரண பொது மக்களின் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அர்ப்பணிக்கும்படி கூறுகின்றனர். கவிஞர் சிவசேகரம், ஜனநாயகம் என்ற பேரில் நடக்கும் சர்வாதிகாரத்தை எதிர்க்கிறார். ஈனநிலை கண்டு கொதிக்கிறார்.

இராமாயண காலம் முதல் இன்று வரை சகோதரர்களிடையே யுத்தங்களை மூட்டியது இதற்கு

விதிவிலக்கல்ல. புறநானூறு காலப் போர்க் கவிதைகளை மறுவாசிப்புச் செய்ய நேரின் அவற்றைக் கூட நச்சிலக்கியம் எனக் கருதத் தோன்றுகிறது. ஆனால் சிவசேகரத்தின் போர்க் குரலாக விளங்கும் கவிதைகள் மக்கள் மீதான ஒடுக்கு முறைக்கு எதிரானவை. சிவசேகரத்தின் கதாமாந்தர்கள் மன்னர்களோ, ஆதிக்க எடுபிடிகளோ அல்ல. முதலும் முடிவுமாக மக்களே அவரின் பாத்திரங்களாவர். அவரது கவிதைகள் மக்களுக்கானது, மக்களைப் பாடுகின்றன. பாட்டுடை நாயகர்களாக மக்களே விளங்குகின்றனர். எளியபதம், இலகுநடை, உணர்ச்சி வெளிப்பாடு என்பவற்றின் மூலம் இவரது கவிதைகள் மக்களைச் சென்று சேர்கின்றன.

இவ்வாறு கவிஞர் சி.சிவசேகரத்தின் "கல்லெறிதூரம்" என்னும் கவிதை நூல் வெளியீடு கடந்த 05-01-2008ந் திகதி சனி மாலை கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடைபெற்ற போது தலைமை வகித்துப் பேசிய சி.வன்னியகுலம் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

மேலும் அவர் பேசுகையில் "புறநானூற்றுக் காலத்தில் புலவர்கள் பேரழிவு தரும் யுத்தங்களைப் போற்றிப் பாடியது போன்று சமகாலத்தில் ஊடகங்கள் அக் கைங்கரியத்தில் ஈடுபட்டுள்ளன" என்றும் குறிப்பிட்டார்.

இவ்வரங்கில் பேசிய திருமதி. பவானி முகுந்தன் "இந் நூலிலுள்ள கவிதைகள் கூத்து வடிவத்திலும், பாடல் வடிவத்திலும், வசனப் பாங்கானவையாகவும் அமைந்துள்ளன. சுனாமி, போர், சமூகம், அழகியல் போன்ற விடயங்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. "கேளாமல் வந்த கடல்" என்ற கவிதை சோகமாகத் தொடங்கி நம்பிக்கையோடு வாழ்வை எதிர்கொள்வதாக அமைகிறது. "கடலின் அக்கரை போனோரே" என்ற கவிதை புலம்பெயர்ந்த மக்கள் மீதான விமர்சனமாய் அமைகிறது. "தாயுள்ளம்" என்ற கவிதை சகோதரர்க்கிடையிலான கொலை வெறி உணர்வுக்கெதிரான மறு சிந்தனையை தூண்டுவதாய் உள்ளது. செய்யுளாக, வரிவரியாக மட்டுமன்றி நவீன கவிதையைப் பந்தி பந்தியாகவும் எழுதலாம் என்றவாறும் கவிதை இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது. "எதிரியின் முறுவல்" என்ற கவிதையெழுப்பும் கேள்விக்கு "கல்லெறிதூரம்" கவிதை விடையாக அமைகின்றது. எனினும் பலஸ்தீனச் சிறுவரை ஏன் தலைப்பாகவும் முன் அட்டையிலும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்ற வினாவையும் தொடுத்து தனது கருத்துரையை நிறைவு செய்தார்.

கருத்துரை வழங்கிய எம்.மயூரன் "நான் இந்நூலுக்கான விமர்சனத்தைச் செய்ய முன்வரவில்லை. இப் புத்தகம் பற்றிய குறுக்கும் நெடுக்குமான எனது வாசிப்பையே பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன். கவிஞர் சிவசேகரத்தின் எல்லா கவிதை நூல்களையும் வாசித்துள்ளேன். 1996இல் வெளிவந்த "போரின் முகங்கள்" - 2008இல் வெளிவரும் "கல்லெறிதாரம்" ஆகியன போர் பற்றியும், தேசியப் பிரச்சினை பற்றியும் பேசுகின்றன. மொழி ஊடகத்தைத் தேவைக்கேற்ப பயன்படுத்துகின்றோம். அதாவது கருவியாக, ஆயுதமாக அல்லது ஓர் உபகரணமாக கவிதை என்ற வடிவம் வந்து வாய்க்கப் பெறுகிறது. கவிதைத் தொகுப்பு என்று மட்டும் வெறுமனே இதனைச் சொல்வதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. பல மணி நேரமாக விவாதிக்கக் கூடிய கடன் பற்றிய மூன்றாம் உலகப் பார்வையைச் சில நிமிடங்களில் சொல்லக்கூடியவாறு சிவசேகரத்தின் எழுத்துக்கள் இயலுமாக்கி விடுகின்றன. புறநிலை அரசியல் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. அக நிலை அதிர்வுகளைப் பதிவு செய்கின்றன. இவை கவிஞருக்குள்ள உரிமையாகும்.

சிவசேகரத்தின் கவிதைகள் "வரட்டுத்தனமானவை" என்ற சிலரின் வாதத்துக்கு என்னால் சொல்லக் கூடிய பதில் "இது அவர்களின் மொழி பற்றிய அதிகாரம்" என்பதுவேயாகும். "சிலந்தி" கவிதை பல சிந்தனைகளைத் தூண்டுகின்றன. அறிவுலகப் பிராமணர்களின் திரைகளை அம்மணமாக்குகிறது பெத்த திருநாடே எனலாம். எனினும் "தோழர் சந்திரகுமார் நினைவாக", "புகைவண்டிப் பயணங்கள்" ஆகிய கவிதைகள் என்னை எவ்விதத்திலும் பாதிக்கவில்லை. இவற்றை கவிதை மனத்துடன் தரிசிக்க இயலவில்லை. "தொழிற்பெயர்" என்ற கவிதையில் "விபச்சாரி" என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாக "பாலியல் தொழிலாளி" என்ற சொற்பாவனை பற்றிப் பெண்ணியக்காரரிடம் எழுப்பும் அதே கேள்வியை, சாதிய ரீதியில் "தோட்டி" ஒருவரை "சுத்திகரிப்புத் தொழிலாளி" எனப் பெயர் சூட்டுவதன் மூலம் அத்தகைய ஒருவரை "உங்கள் பிள்ளை மணம் முடிக்க விரும்பினால் நீங்கள் நிச்சயமாக அதை ஏற்பீர்கள் என்று நம்பலாமா" என்ற அதே கேள்வியையும் எழுப்புகிறேன்" மேலும் சிங்களப் பாடல் பாரம்பரியத்தில் உள்ளது போல் ஏன் எங்களால் ஓசை நயம் மிக்க பாடல்களை உருவாக்க இயலாதிருக்கிறோம் என்ற எனது ஆதங்கத்தையும் வெளிப்படுத்தி அத்தகைய பாடல் பாரம்பரியத்தையும் உண்டாக்க வேண்டும் என்பது எனது வேண்டுகோளாகும் என்றும் கூறி தனது உரையை நிறைவு செய்தார்.

ஏற்புரையை கவிஞர் சி.சிவசேகரம் நிகழ்த்துகையில் "எந்தவொரு விடுதலை பற்றிப் பேசும் போதும் அது எல்லா விடுதலை பற்றியும் பேசுவதாகவே கொள்ள வேண்டும். பெண்ணியத்தைப் பேசுவதில் எவ்வாறு போலித்தனம் இருக்க முடியாதோ அதே போல சாதியத்தைப் பேசுவதிலும் போலித்தனம் இருப்பதை அங்கீகரிக்க முடியாது. எந்த ஒடுக்குமுறை பற்றிப் பேசும் போதும் அது எல்லா ஒடுக்குமுறை பற்றியதுமேயாகும். பாசாங்கு என்பது எப்படியிருப்பினும் பாசாங்குதான். பெயர்களை மாற்றுவதால் நிலைமைகள் மாறுமென்பதில்லை. கற்பு என்ற சொல்லும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல" என்று தனது ஏற்புரையை நிறைவு செய்தார்.

இந்நூல் வெளியீட்டில் தொடக்கவுரையை சோ.தேவராஜாவும் நன்றியுரையை மாவை வரோதயனும் நிகழ்த்தினர்.

இந் நிகழ்வில் அரங்க ஆற்றுக்கையாக ஐந்து கவிதைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. இந் நிகழ்வில் மதுவர்மன், சுதாகர், ராஜி சடகோபன், சோ.தேவராஜா, கலாலக்ஷ்மி ஆகியோர் பங்குபற்றினர்.

ஈழத்து நவீன கவிதை
கலாநிதி செ.யோகராசா
வெளியீடு: குமரன் புத்தக இல்லம்
கொழும்பு
பக்கங்கள்: 220
விலை: ரூபா 500.00

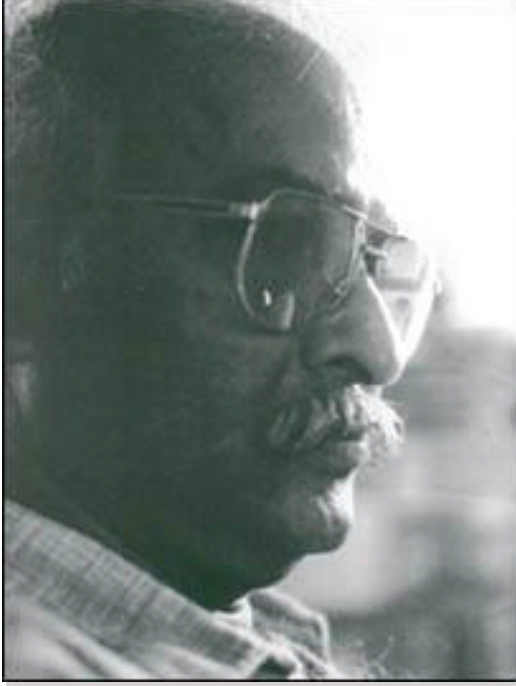
இந்நூலிலுள்ள இருபத்திநான்கு கட்டுரைகளும் ஈழத்து நவீன கவிதையின் தோற்றங் குறித்தும், முக்கியமான முன்னோடிகள், ஆளுமைகள் சிலர் குறித்தும், பிரதேச அடிப்படையிலும் கோட்பாட்டு நிலையிலும் பொதுப் பார்வையிலும் ஈழத்து நவீன கவிதை பற்றிப் பேசுகின்றன.

கல்வியின் நவீன செல்நெறிகள்
சோ.சந்திரசேகரன்
வெளியீடு: குமரன் புத்தக இல்லம்,
கொழும்பு
பக்கங்கள்: 126
விலை: ரூபா 300.00

சமூக அறிவியல், இயற்கை அறிவியல், மொழிகள் என்னும் பல்வேறு துறை சார்ந்த அறிவுத் தொகுதிக்கு ஈடாகக் கல்வியியல் அறிவுத் தொகுதியும் பெருவாரியாக வளர்ச்சி கண்டுள்ளது. இத்தகைய இக்கல்வியியல் அறிவுத் தொகுதியில் அண்மைக் காலங்களில் ஏற்பட்டு வரும் புதிய செல்நெறிகளை வெளிப்படுத்துவதே இந்நூலின் நோக்கமாகும்.

மங்காத வீணம் ஓவியர் - கே.எம்.ஆதிமூலம்

1938 - 15.01.2008

த.சனாதனன்

எழுபதுகளில் இருப்பிற்கு வந்த சென்னை ஓவிய இயக்கத்தின் கணிப்பிற்குரிய பிரதிநிதியும், அதே காலத்தில் நவ வேட்கைவாத தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு அடிப்படையாக இருந்த சிறு பத்திரிகை இயக்கத்துடன் ஒன்றிணைந்து உழைத்த ஓவியர்களில் தலையானவருமான கே.எம்.ஆதிமூலம் 15.01.2008 அன்று தனது 71 ஆவது வயதில் காலமானார்.

பாரம்பரிய காட்சிப் பண்பாட்டிலிருந்தும், பிரெஞ்சு நவீனத்துவத்திலிருந்தும் தெரிவு செய்யப்பட்ட காட்சிக் கூறுகளின் வன்மைக் கூட்டான ஆதிமூலத்தின் கோட்டு மொழி, நவீனத்துவத்திற்கு நவீனமானதும், மரபிற்கு மரபானதுமாகும். உள்ளூர் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளினூடே அது கண்ட பரவுகை எமது சூழலில் இதுவரை வேறெந்த ஓவியனுக்கும் கிட்டாத பரிட்சயத்தையும் வெகுசனப்பாட்டையும், கீர்த்தியையும், பிரபல்யத்தையும் பொதுமக்களிடம் ஆதிமூலத்திற்கு பெற்றுத் தந்தது.

அவரது எண்ணெய் வர்ண அரூப ஓவியங்கள் கூட இக்கோட்டுப்படங்களின் நீட்சியாகவே அமைந்தன. அச்சு ஊடகங்களினூடே நகல்களாகப் பரவும் கோட்டுப் படங்கள், நகரத்து ஓவியக்கூடங்களில் அதிக விலைபோகும் அரூப ஓவியங்கள், அவ்வப்போது அவரால் தமிழில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் என ஆதிமூலத்தின் இயக்கத்தளம் பல முகங்களைக் கொண்டது. இதில் சுவாரசியமான விடயம் என்னவெனில் இவையனைத்தும் நவீனத்துவம் இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கலைஞனுக்குத் திறந்து விட்ட புதிய சாத்தியப்பாடுகளாகும். அந்த வகையில் நவீனத்துவத்தின் சாத்தியப்பாடுகளையும், சவால்களையும் இயல்பாக எதிர் கொண்ட

ஓர் இந்திய ஓவியர் ஆதிமூலம்.

நவீனத்துவம், தேசியவாதம், மீள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட மரபு என்பவற்றின் முரண்பாட்டால் உருவான இருமனப் போக்குகளுடன் ஆதிமூலம் படைப்புகளினூடும், கலைஞர் என்ற இருப்பினூடும் நாத்திய சம்பாசனைகள் சமகால கலை வரலாற்றுப் பின் புலத்தில் மிகவும் முக்கியமானவை. ஆரம்பகாலத்தில் கலைச்சந்தை விருத்தியடையாத நிலையில் ஓவியத்தைச் சீவனோபாயத்திற்கு நம்புதல் என்பது சாத்தியமல்லாத நிலையில் ஆதிமூலத்தின் இரு முடிவுகள் வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் மிகுந்த முக்கியத்துவமுடையன.

1. கே.சி.எஸ்.பணிக்கரின் கற்பனைவாத அணுகுமுறையுடன் பொது வாழ்க்கைச் சூழலில் இருந்து விலகி உருவாக்கப்பட்ட சோழமண்டல ஓவியர் கிராமத்தின் தொடக்க கால அங்கத்துவரான ஆதிமூலம் கருத்தியல் முரண்பாடுகளால் அதிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொண்டமை, சீவனோபாயத்திற்குக் கைவினைகளை உருவாக்குவது, ஆத்மார்த்தத்திற்கு கலைப்படைப்புச் செய்வதென்ற ஒன்றுக்கொன்று முரணான அணுகுமுறை கொண்ட ஓவியர்களுக்கு பிரத்தியேகமான சோழமண்டலத்தையும், அது முன்மொழிந்த உருவவாத அழகியலைக் கேள்விக்குள்ளாக்குவதாகவும் ஆதிமூலத்தின் முடிவும் பின்வந்த படைப்புகளும் அமைந்தன. ஓவியனாக வாழ்தல், ஓவியனாக வாழ்க்கையை எதிர்கொள்ளுதல் என்பதே இதற்கு ஆதிமூலத்தின் மாற்றாக இருந்தது. அவர் வாழ்க்கையையும், கலையையும் ஒன்றாகவே கண்டார்.

2. ஆதிமூலம் இந்திய மத்திய அரசின் நெசவாளர் பணி மையத்தின் வடிவமைப்பாளர் பணியை துறக்க எடுத்த

முடிவு. இதுவும் ஓவியனாக இருத்தல், ஓவியனாக உணருதல், வாழ்தல். இதனால் தனக்கும் படைப்பிற்கும் நேர்மையாக இருத்தல் என்ற முயற்சிக்கு மிகவும் அடிப்படையான துணிச்சலான முடிவாகும்.

இந்தத் துணிச்சலும் அர்ப்பணிப்பும் நம்பிக்கையும் தொடர்ந்த முயற்சியும் தான் ஆதிமூலத்தை இந்திய அளவில் முதன்மைப் படைப்பாளிகளில் ஒருவராகவும் கலைச்சந்தையில் அதிக கிராக்கியுள்ள ஒரு படைப்பாளியாகவும் உருவாக்கின. பின் நாட்களில் அவருக்குக் கிடைத்த அங்கீகாரமும் செல்வமும் அந்தஸ்தும் அவரின் எளிமையான இயல்பான பண்பை ஒருபோதும் சீர்குலைக்கவில்லை. எளிமையும் நேரடித்தன்மையும் அவரதும் அவரின் படைப்புகளதும் தனித்துவங்களாகத் தொடர்ந்து இருப்புச் செய்தன.

பதிப்புத் தொழில்நுட்பத்தினூடு தமிழகத்து வெகுசனக் காட்சிப் பண்பாடானது தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணத்திற்குப் பரீட்சயப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் சென்னை இயக்கத்தின் நவீன போக்குகளை சிறு பத்திரிகைகளே யாழ்ப்பாணத்துக் கரைக்கு எடுத்து வந்தன. இந்த வரலாறானது 1980களின் தொடக்கத்தில் வலுவடைந்த ஆயுதப் போராட்டத்திற்கும் அத்துடன் இணைந்து புதுமலர்வு கண்ட கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்கும் சமர்ந்தரமாக நிகழ்ந்தது. அந்தவகையில் ஓவியத்துறையில் 1980களில் யாழ்ப்பாணம் சந்தித்த மறுமலர்ச்சிக்கு ஆதிமூலத்தினதும் அவரையொத்த சில தமிழகப் படைப்பாளிகளினதும் கோட்டுப்படங்கள் உந்து சக்தியாக அமைந்தன. அடையாளம், மரபு, நவீனம் என்பவை பற்றிய தேடலுக்கு வழிகாட்டியாகவும் சில சந்தர்ப்பங்களில் சாத்தியப்படத்தக்க பதில்களாகவும் அவரது படைப்புக்கள் அமைந்தன. இந்தவகையில் 80களுக்குப் பிந்திய ஈழத்தமிழரின் ஓவியம் பற்றிய கருத்தாடலில் ஆதிமூலத்தின் கோடுகள் மெளனமாகச் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளன.

1991இல் ராஜீவ் காந்தி படுகொலை செய்யப்பட்டு ஓரிரு வாரங்களேயான நிலையில் நான் ஓவியக் கல்லூரியில் அனுமதி பெறுவதற்காக சென்னை சென்றிருந்தேன் எனினும் அன்றைய அரசியற் சூழ்நிலைகள் எனது முயற்சிக்குச் சாதகமாக அமையவில்லை. நான் கல்லூரி அனுமதிக்காக சென்னையில் தங்கியிருந்த காலப்பகுதியில் அங்கிருந்த "பிரபல்யமான" ஓவியர்களைச் சந்திப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தேன். அனேகமான சந்தர்ப்பங்களில் எனது ஈழத்தமிழ் அடையாளமும் எனது வெற்றி பெறாத கல்லூரி அனுமதியும் இந்த ஓவியர்களுடனான சந்திப்புகளின் சகஜத்தன்மைக்கு நெருடலாக அமைந்தன. இதனால் எனது அடையாளத்தை வெளிப்படையாகக் கூற நான் தயங்கியதுண்டு. இருந்தும் எனது பேச்சுமொழி என்னை எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும்

காட்டிக் கொடுத்தது. இந்த அனுபவப் பின் புலத்துடன் எவ்வித முன் அறிவிப்பும் இன்றி மிகுந்த தயக்கத்துடன் நான் முதல் முதலில் ஆதிமூலத்தை அவருடைய வீட்டில் சந்தித்தேன். பிரபல்யங்களுக்கான எந்தத் தோரணைகளும் அற்று திறந்த மனத்துடன்

என்னுடன் அவர் சகஜமாக உரையாடினார். மடை திறந்த வெள்ளம் போல் அவர் கருத்துக்களும், ஞாபகங்களும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக

தெளிவாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் வெளிவந்தன. நான் முதல் முதலாக ஓர் முழு நேர ஓவியனின் கதையைக் கேட்டேன். இசங்களாகவும், உருப்பெருந்த வார்த்தைகளாலும், கோட்பாடுகளாலும் மட்டுமே நவீன ஓவியத்தைப் பற்றிப் பேசக் கேட்டிருந்த எனக்கு அனுபவத்தினூடு பேசுதல் என்பது புதிய அனுபவமாக இருந்தது. அவர் என்னைச் சமனாகவும், சகஜமாகவும் நடாத்திய முறை இறுதியில் நான் யார் என்பதனை அவருக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்பதைத் தூண்டியது. பலமணிநேர உரையாடலுக்கும், மதிய உணவிற்கும் பின்னர் நான் விடைபெறும் போது கூறினேன் நான் இலங்கையில் இருந்து வந்துள்ளேன் என்று. அவர் புன்முறுவலுடன் அது எனக்கு அப்பவே தெரியும் என்றார். வழக்கம் போல எனது பேச்சுத் தமிழ் என்னை அவருக்கு இனங்காட்டியிருக்கக் கூடும். ஆனால் அவர் அதைப் பற்றிக் கேட்கவில்லை என்பதுடன் என்னை அந்நியனாக, சந்தேகியாக, பயங்கரவாதியாக நடத்தவில்லையென்பது ஆச்சரியமாகவும், ஆறுதலாகவும் இருந்தது. இதன் பின் அடிக்கடி அவரை நான் சென்று பார்ப்பதுண்டு.

எல்லாச் சந்திப்புகளும் பகிர்விற்கு உரியனவாக முதற் சந்திப்பைப்

போன்று நெருக்கமானவையாகவும், பிரயோசனமானவையாகவுமே அமைந்தன. ஒவ்வொரு சந்திப்பிலும் தனது புதிய ஆக்கங்களை ஓர் சிறுவனின் பரபரப்புடன் ஒவ்வொன்றாக எனக்கு அவர் எடுத்துக் காட்டுவது இன்றும் கண்முன்னே வருகிறது. என்னை தில்லியில் சென்று படிக்கத் தூண்டியதிலும் அவருக்கு நிறையப் பங்குண்டு.

1992 இல் ஓவியர் வாசுகி கொழும்பில் "விபவி" கலாசார மையத்தில் பணியாற்றிய காலப் பகுதியில் ஆதிமூலத்தின் ஓர் ஓவியக் காட்சியைக் கொழும்பில் நடாத்த நாம் திட்டமிட்டோம். அதற்கான அழைப்புக் கடிதம் அவருக்கு அனுப்பப்பட்டது. அதற்கு அவர், "இலங்கை வந்து இங்குள்ள புராதன கலைப் படைப்புக்களை காண வேண்டும் என்பது தனது நெடு நாளைய விருப்பம் என்றும் அந்த வகையில் இந்த மரியாதைபூர்வமான அழைப்பு தனக்கு பேருவகை அளிப்பதாகவும்" குறிப்பிட்டு ஓர் பதிலை அனுப்பி வைத்தார்.

மேலும் ஈழத்தில் தமிழர்கள் சரிநிகரற்று, நடாத்தப்பட்டு சொல்லொணாத் துயரங்களை அனுபவித்து வரும் காலகட்டத்தில் தான் கொழும்பிலோ அல்லது இலங்கையின் வேறு எந்தப் பகுதியிலோ ஓவியங்களைக் காட்சிக்கு வைப்பது என்பது தனது உள்நோக்கத்தில் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தும். எனவே ஈழத்தில் தமிழர்கள் சம உரிமையுடன் நிம்மதியாக வாழும் ஓர் நிலவரத்தில் தான் இக்காட்சியை நடாத்தக் காத்திருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டார். நான் நுண்கலைமாணி இறுதியாண்டில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது என்னைத் தனது புத்தகத்திற்குக் கட்டுரை எழுதுமாறு ஆதிமூலம் அழைத்தார். ஏற்கெனவே அவரின் நேர்முகத்தை,

வீரகேசரியிலும், அவருடைய ஓவியங்கள் பற்றிய கட்டுரையைக் காலச்சுவடிலும் எழுதியிருந்த எனக்கு இந்த அழைப்பு ஆச்சரியத்தையும் உத்வேகத்தையும் தந்தது. சென்னையில் பல தாபிக்கப்பட்ட, நன்கு அறியப்பட்ட கலை விமர்சகர்கள் என்று அறியப்பட்டவர்கள் இருந்தும் எந்தவித முகவரியுமற்ற என்னை இப்பணிக்காக ஆதிமூலம் தெரிவு செய்ய எடுத்த துணிச்சலான முடிவில் மீண்டும் ஓர் கலைஞனை நான் கண்டேன். 'Between the lines' என்ற அவரது நூலுக்கு நான் எழுதிய கட்டுரை உண்மையில் அதுநாள் வரையிலான எமது பகிர்ப்புகளின் செரிப்பாக அமைந்தது.

சென்ற வருடம் நவம்பர் மாதம் தில்லியில் உள்ள "மின்ற கலைக்கூடத்தில்" ஆதிமூலம் இன்றுவரை செய்த கோட்டுப் படங்களின் ஓர் தொகுப்புக் காட்சி நடைபெற்றது. அத்துடன் அவர் பற்றிய மூன்றாவது நூலும் வெளியிடப்பட்டது. அதில் நோயாலும், மருந்தாலும் பலவீனமுற்ற ஆதிமூலத்தை அவரது சினிமா இயக்குனரான மூத்த மகனுடன் சந்தித்தேன். அவரது உடல் பலவீனமுற்றிருந்தாலும் அவரது பேச்சில் பழைய உயிர்த்துடிப்பும், இயல்புத்தன்மையும் மாறாதிருந்தது. அந்தக் காட்சியில் அவர்

நோய்ப்படுக்கையில் இருந்தபடி தனக்கு முன் இருந்த பாத்திரங்களைப், பழங்களைப் (நிலைப் பொருள்) பார்த்து வரைந்த கோட்டுப் படங்களும், தெருக்கூத்துக் கலைஞர்களின் புகைப்படங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரைந்த கோட்டுப் படங்களும் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவைதான் ஆதிமூலம் கடைசியாக வரைந்த கோடுகளாக இருக்கக் கூடும். அந்தக் கோடுகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு உயிரியாக அசைவதாக எனக்குப்பட்டன. இந்தளவு உயிரைக் கோடுகளினுள் ஏற்றியதன் பின் ஆதிமூலம் கலையில் செய்ய இனி என்ன இருக்கிறது என நான் எனக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன். இந்தச் சாதாரண நோய்ப்படுக்கையும் அதன் சூழலும் ஆதிமூலத்தின் தலையீட்டால் வலுவான கலைப்படைப்புகளாகி இருந்தன. இது கலையை எவ்வாறு வாழ்க்கையுடன் இணைந்த இயல்பான, சாதாரண நடவடிக்கையாக அவர் கண்டார் என்பதற்கு இன்னொரு எடுத்துக் காட்டு.

10.01.2008 நண்பர் பா.அகிலனும், நானும் ஆதிமூலத்தைக் காணச் சென்றிருந்தோம். அன்று அவரது இரண்டாவது மகன் ஓவியர் அபராஜிதனும் உடன் இருந்தார். இலங்கை நிலவரம், இந்தியக்

கலைச்சூழல், தனது எதிர்கால ஓவியக் காட்சி என நீண்ட நேரம் எம்முடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அன்று வழமைக்கு மாறாக எனக்கு மிகவும் களைப்பாக இருக்கிறது நான் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளப் போகிறேன் எனக் கூறி விடைபெற்றார். வழமையாக எமக்கு விடைகொடுக்க, வழியனுப்பு படலைவரை வரும் ஆதிமூலம் அன்று எம்மிடம் இருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டார். அதுதான் நான் அவரைக் கடைசியாகச் சந்தித்தது. 16.01.2008 அவர் இறந்த செய்தி பிந்திக் கிடைத்தது.

ஆதிமூலம் சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் தலைமுறை ஓவியர்களில் மிகவும் சுவாரசியமான ஓர் மாதிரி. அவரது படைப்புகளைப் போலவே வாழ்க்கையும் கலை வரலாற்று ஆவணம். இவற்றுக்கப்பால் வழமையான ஓர் மனிதர். அவர் தகவுபடுத்திக் கொண்ட பெருநகர வாழ்க்கையும், அந்தஸ்தும் அவருக்குள் குடிக்கொண்டிருந்த பாமரனை, கிராமத்தானை ஒருபோதும் சாகடிக்கவில்லை. அதுதான் ஆதிமூலத்தினதும் அவரது கலையினதும் உயிர்ப்பாடி.

பிறமொழிச் சிறுகதைகள் சில
கே.எஸ்.சிவகுமாரன்
வெளியீடு: மீரா புதிப்பகம், கொழும்பு
பக்கங்கள்: 54
விலை: ரூபா 100.00

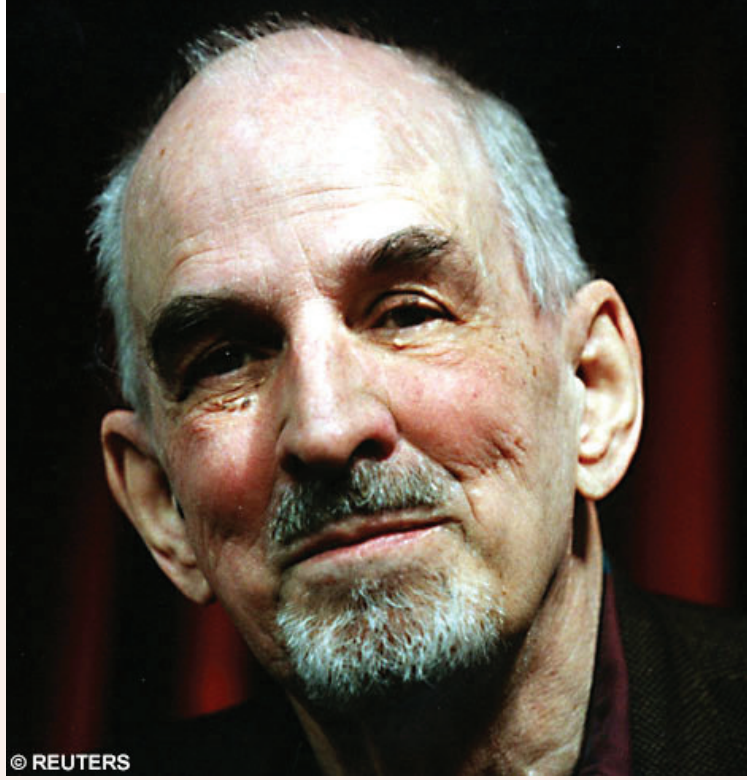
இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் பதினொரு சிறுகதைகளும், பிறமொழிச் சிறுகதைகளின் தமிழாக்கங்களாகும். சில கதைகள் முழுமையாகவும், சில தமிழ் வாசகர்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ளமுடியாத சூருக்கமாகவும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன

சினமா! சினமா!
ஓர் உலக வலம்
கே.எஸ்.சிவகுமாரன்
வெளியீடு: மீரா புதிப்பகம்,
கொழும்பு
பக்கங்கள்: 114
விலை: ரூபா 200.00

வெவ்வேறு உலகத் திரைப்பட விழாக்களில் இடம்பெற்ற திரைப்படங்களின் பட்டியலையும் உலக மற்றும் இந்தியத் திரைப்படங்களின் பட்டியலையும் இந்நூல் உள்ளடக்கியுள்ளது.

மனித மன ஆழங்களை ஊடுருவித் தேடிய திரைக்கலைஞர்

கே. எஸ் சீவகுமாரன்

இங்மர் பேர்க்மன்

14.07.1918 - 30.07.2007

கடந்த ஆண்டில் (2007) மறைந்த தலைசிறந்த திரைப்பட நெறியாளர்களுள் ஒருவராகிய இங்மர் பேர்க்மன் என்ற ஸ்வீடன் நாட்டுக் கலைஞருக்கு அஞ்சலி செலுத்து முகமாகக் கடந்த டிசம்பரில் இடம்பெற்ற அனைத்துலக திரைப்பட விழா ஒன்றிலே அவர் நெறிப்படுத்திய படங்கள் திரையிடப்பட்டன. இந்தத் திரைப்பட விழா இந்தியாவின் கேரள மாநிலத் தலைநகரான திருவனந்தபுரத்தில் டிசம்பர் 07 முதல் 14 வரை இடம்பெற்றது.

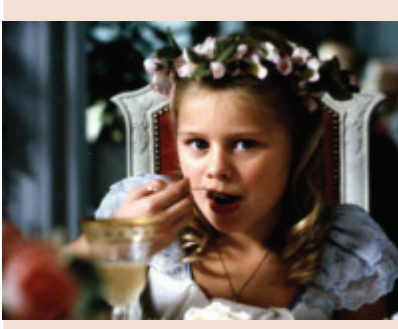
அவ்வாறு திரையிடப்பட்ட இங்மர் பேர்க்மனின் படங்களுள் இரண்டை நான் மீண்டும் பார்த்தேன். அவையாவன Autumn Sonata (இலையுதிர் காலத்தில் இருவர் மீது மாறி மாறிவரும் உருவாக்கப்பட்ட சிலவழி இசைப்பா என இப்படத்தின் அடிநாதத்தை நாம் பொருள் கொள்ளலாம்) அடுத்த படம் Through a Glass Darkly (இருள்மயமான கண்ணாடியூடாக) இவ்விரு படங்களையும் தவிர இந்த நெறியாளரின்

ஏனைய படங்களும் காட்டப்பட்டன. அவையாவன The Seventh seal (ஏழாவது முத்திரைச் சில்லு), The Virgin Spring (கன்னி நீரூற்று), Fanny and Alexander (ப்ரூனியும் அலெக்ஷாண்டரும்), Wild Strawberries (காட்டின் ஸ்டோபரிகள்).

***

இங்மர் பேர்க்மன் பற்றிய சில குறிப்புகளை முதலில் அறிந்து கொள்வோம். தமது 89ஆவது வயதில் கடந்த ஆண்டு ஜூலை மாதம் 30ஆம் திகதி இவர் உயிர்நீத்தார். திரைப்படத்துறை மாத்திரமல்ல நாடகத்துறையும் இவர் மூலம் செழிப்புற்றது.

பல உலகத் திரைப்பட நெறியாளர்கள் இங்மர் பேர்க்மனின் திரைப்பட இயக்கத்தினால் கவரப்பட்டவர்கள் என்று கூறப்படுகிறது. இது உண்மைதான் ஏனெனில் பின்வருபவர்களின் படங்களை நாம் பார்க்கும் பொழுது இங்மர் பேர்க்மனின் செல்வாக்கை நாம் அறிந்து கொள்கிறோம்.

ஆடி அலென், டேவிட் லிஞ்ச், ஸ்டான்லி கூபிரிக், ரொபர்ட் ஒல்ட்மன், லார்ஸ் பொன்டிரியர், க்றிஸ்ஸிஸ்டொப் கீஸ்லொவ்ஸ்கி, அந்ரே தராகோவ்ஸ்கி, சான்- வுக் பார்க்.

இவருடைய படங்களில் நடித்தவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் இன்கிரிட் பேர்க்மன். இவரைவிட நோர்வே நடிகை லில் உல்மனுடன் தான் இல்லற வாழ்வு சுகங்கண்டார் எனக் கூறப்படுகிறது. இவர்களுக்கு ஒரு மகனும் இருக்கிறார்.

இங்மர் பேர்க்மனின் படங்கள் எத்தகைய கதைப்பொருள்களைக் கொண்டுள்ளன?

தார்மீகம், தனிமை, கடவுள் நம்பிக்கை, உலகப் பொதுமை உணர்வுகள், உடற்காமம் போன்றவை எனலாம். “வெறுமனே ஆய்வறிவு ரீதியான படங்களை நான் எடுக்க விரும்பவில்லை. எனது படங்களில் என் உணர்வுகளைப் பார்வையாளர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதில் அக்கறை கொண்டவன் நான்” என “டைம்” சஞ்சிகைக்கு பேட்டியளிக்கையில் (1960)அவர் குறிப்பிட்டிருந்தார். தமது படங்களில் நடித்துள்ள சில நடிகைகள் தனக்குச் சில வேளைகளில் “வைப்பாட்டிகளாக” இருந்திருக்கிறார்கள் எனவும் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

வெளிப்படுத்தப்படாத காதல் உணர்வுகள், மறுதலிக்கப்பட்ட காதல் அனுபவங்கள், அன்பின்மை போன்றவையும் அவர் படங்களில் சொல்லாமைச் சொல்லப்படுகின்றன.

அதே வேளை 2004ஆம் ஆண்டில் அவர் அளித்த பேட்டியில் தமது படங்களில் தமக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டிருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அவற்றை தாம் மீண்டும் பார்க்கப் போவதில்லை என்றும் கூறினார்.

உண்மையிலேயே அவருடைய “இருள்மயமான கண்ணாடியூடாக” என்ற படத்தை நானும் இன்னொரு தடவை பார்க்க மாட்டேன்.

Silence (மௌனம்) என்ற படத்துடன் தமது சமயச் சார்பான படங்கள் முடிவடைகின்றன என்று அவர் பேட்டியொன்றில் குறிப்பிடுகிறார்.

நாடகாசிரியராகவும், நூலாசிரியராகவும் ஆரம்பித்து ‘சினிமா’ உலகில் பிரவேசித்த இங்மர் பேர்க்மன் உலக வரலாற்றின் குறிப்பிட்ட ஒரு காலப்பகுதியின் பிரதிநிதியாக தன்னை இனங்காட்டிக் கொண்டார். ஸ்கண்ட்நேவிய பிரதேசத்தினரின் திரைப்படங்கள் கால தேச வர்த்தமானங்களுக்குட்பட்ட சமயச் சார்பான படங்கள். பயம், விரக்தி, வெறுமை போன்றவற்றை ஆக்கிரமித்து நிற்கும். ஆயினும் இங்மர் பேர்க்மனின் படங்களை அந்தக்காலத்துப் பின்னணியை வைத்துத் தான் மதிப்பிட வேண்டும் கட்டவிழ்க்கப் போனால் மிஞ்சியது சூனியமாகத்தான் இருக்கும்.

***

இனி Autumn Sonata பற்றிய எனது இரசனைக் குறிப்புகள்:

இந்தப் படம் 1978இல் வெளிவந்ததை நாம் மனதில் வைத்திருக்க வேண்டும். அக்காலப் பகுதியில் 'சினிமா' பற்றிய கோட்பாடுகள் இன்றையவை போன்றனதல்ல. கலைத்தூலமாகக் கட்டமைக்கப்பட்ட படம் இது. அழகியல் அம்சங்கள் ஒவ்வொரு Frame, இலும் Shot இலும் இருப்பதை அவதானிப்பீர்கள். மனமிகு உளவியல் சார்ந்த நாடகப் போக்குடைய கதையைத் திரையில் சினிமா வடிவத்தில் தருவதை நெறியாளர் வெற்றிகரமாகச் செய்துள்ளார் என்பேன். ஒவ்வொரு காட்சியையும்

வர்ணித்து
எடுத்துக்
கூறுவதாயிருந்தால்,
இது நீண்ட
கட்டுரையாக
அமைந்து
விடும்.

முதலிலே கதைப்
போக்கைப்
பார்ப்போம்:

உலகப்
புகழ்பெற்ற ஒரு
பெண் பியானோ
வாத்திய இசை

விற்பன்னரின் கதையிது. இசைப் பித்துக் காரணமாகத் தனது மகளை அதிகம் பராமரித்து அன்பு செலுத்த முடியாமற் போய் விடுகிறது. தவிரவும் வித்துவச் செருக்கு அவளுக்கு அதிகம். இந்தப் பாத்திரத்தை அற்புதமாக உயிர் கொடுத்திருப்பவர் இங்கிரிட் பேர்க்மன். இப்பாத்திரத்தின் பெயர் சார்லொட். இசைக் கச்சேரிகள் நிகழ்த்துவது காரணமாகப் பல தடவைகள் தனது குடும்பத்தினின்று பிரிந்திருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவளுக்கு. தனது கணவன் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்த வேளையில் தான், அவளின் நிஜ உருவத்தை எமது கணிப்புக்கு நெறியாளர் அறிமுகப்படுத்துகிறார். வேறொர் கிராமத்தில் கணவருடன் வசிக்கும் தனது மகள் ஈவாவைச் சந்தித்து உறவைப் புதுப்பிக்க சார்லொட் விரும்பிய போதும், தாய்க்கும் மகளுக்குமிடையிலான நல்லுறவு அதிக காலம் நீடிக்க முடியவில்லை. ஈவா தனது தாயின் விரும்பத்தகாத குணாதிசயங்களை பிட்டுப் பிட்டாக எடுத்துக் காட்டி விவாதிக்கும் பொழுது அங்கு நாடகம் பிறக்கிறது. இருவருக்குமிடையே பிறக்கும் தர்க்கம் ஆய்வறிவு ரீதியாகவும், உணர்வு

மேம்பாட்டு நிலையிலும் பார்வையாளர்களுக்கு பாத்திரங்களின் தனித்தன்மைகள் விளங்கப்படுத்தப்படுகின்றன. பாத்திரங்களின் ஒவ்வொரு உடலசைவுகளும், முகபாவங்களும் சொல்லாமற் கதை சொல்லுகின்றன.

வெறுமனே ஒரு நாடகத்தைப் படம் பிடிக்காமல் 'சினிமா' என்ற ஊடகத்தின் மூலம் படிமங்கள் அசையும் ஒவியங்களாக உருப் பெறுகின்றன.

அமெரிக்க 'அபத்த' (Absurd) நாடகாசிரியரான எட்வர்ட் ஓல்பி (Edward Albee) எழுதிய "Who's afraid of Virginia woolf" என்ற நாடகத்தின் திரை

வடிவத்தை
நீங்கள் சில
வேளை சில
ஆண்டுகளு
க்கு முன்
பார்த்திருக்கக்
கூடும்.
அங்கும்
நாடகமே
'சினிமா'வாக
உருப்பெற்றது.
ரிச்சர்ட்
பேர்ட்டனும்
எலிஸெபெத்
டெயிலரும்
அந்தப்
படத்தில்

நடித்திருந்தார்கள். அந்தப் படத்தின் ஞாபகம் "Autumn Sonata" வைப் பார்த்த பொழுது என் நினைவுக்கு வந்தது.

லிவ் உல்மன் (Liv ulman) மகளாக நடித்த பேர்க்மனின் படத்தில் இரு பெண்களது நடிப்பு உச்சக்கட்டத்தை அடைகிறது எனலாம்.

படத்தில் வெட்டொட்டுத் தொகுப்பு முறையும், பின்னோக்கிக் காட்சிகளுக்கும், நிதர்சன நிகழ்ச்சிகளுக்குமிடையே கதைப்பண்பு பிசகாமல் நீரோட்டம் போல ஒளிப்பதிவு இடம்பெற்றிருப்பதும் பாராட்டத்தக்கது. உணர்வு நிலையும் அறிவு நிலையும் இப்படத்தில் சம அளவில் சங்கமமாகின்றன.

இந்தப் படக்கதையின் நகர்வுக்கு மேலை நாட்டு சாஸ்திரிய சங்கீதம் பெரும் பங்களிக்கிறது. இசை ஒரு படிமமாகவே தொழிற்படுகிறது. சோபான் (Chopan), பாக் (Bach), ஹன்டெல் (Handel) ஆகிய இசை மேதைகளின் உருப்படிகள் படத்தின் நிகழ்ச்சி முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துவிக்கும்

முறையில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. காட்சியமைப்பு, உடையலங்காரம், ஒளிப்பதிவு, படத்தொகுப்பு அனைத்தும் படக்கதை நிகழும் காலத்தை ஒட்டியதாய் அமைந்து, நல்ல 'சினிமா'வைத் தேடிச் சென்று பார்க்கும் ரசிகனைப் பரவசப்படுத்திக் களிப்பூட்டுகிறது.

இங்மர் பேர்க்மனின் படங்களுள் எனக்குப் பிடிக்காத படமாக, மனச்சோர்வை ஏற்படுத்தும் படமாக Through a Glass Darkly என்ற படம் இருந்தமை, நெறியாளரின் குறைபாடல்ல, மாறாக ஸ்வீடன் நாட்டின் இருள்மயமான பின்னணியை நான் அதிகம் அறிந்திருந்ததாக இருக்கக் கூடும்.

ஓகஸ்ட் ஸ்ட்ரின்ட்பேர்க் (August Strindberg) இன் நாடகத்தைத் தழுவினதாக இப்படம் அமைகின்றதோ என்று எனக்கொரு சந்தேகம்.

இந்தப் படத்தில் அளவுக்கும் அதிகமான வைதீக

மறைக் குறிப்புகள் (Allusions) இருந்தமையும் எனது புரியாமைக்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

இந்தப் படத்தின் கதை என்ன கூறுகிறது என அறிய முனைந்தால், இவ்வாறு இனங் காணலாம்.

மனநோய்ச் சிகிச்சை விடுதியிலிருந்து சுகமாய் திரும்புகிறாள் கரீன் என்ற மணமாகாத பெண். இவளுடன் சேர்ந்து மொத்தமாக நான்கு அங்கத்தவர்கள் கொண்ட குடும்பம் தூரத்துத் தீவு ஒன்றில் விடுமுறையைக் கழிக்கச் செல்கின்றனர்.

கரீனின் தம்பி வளரிளம் பருவ நாடகாசிரியன். அவன் பெயர் மினஸ். அவனுக்கு சிறிது மனக் கோளாறு இருக்கிறது போல் தெரிகிறது. இவர்களுடைய தகப்பனின் பெயர் டேவிட். இம்மூவருடன் இன்னோர் எழுத்தாளரும் சேர்ந்து கொள்கிறார். தனது மகளின் உளத் தேய்வை அவதானித்து வரும் டேவிட் அவற்றின் அடிப்படையில் மாபெரும் இலக்கியப் படைப்பை

உருவாக்க முற்படுகிறார். மகள் மீது பச்சாதாபங் கொள்வதை விடுத்து அவளின் துயர் கண்டு விகாரமாய் மகிழ்வு காணும் ஒருவராக டேவிட் தென்படுகிறார்.

இந்த டேவிட் குடும்பத்தோடு ஒட்டியவராகக் காணப்படவில்லை. ஒதுங்கி நின்று பிறத்தியான் போல் நடந்து கொள்கிறார். இதற்கிடையில் மகளுக்கு விரகதாபம், காம உணர்வு ஏற்படும் பட்சத்தில் தனித்து ஒதுங்கி சுய மைதுனம் செய்கிறாள்.

அவளுக்கும் அவள் தம்பிக்குமிடையில்

பொருந்தாக் காமம் இருப்பது போல் உணர்த்துவிக் கப்படுகிறது.

ஒரேயொரு தடவை டேவிட் தனது மகளிடம் வாய்திறந்து உரையாடிய போது, மனம் புளகாங்கித மடைகிறான்.

இதற்கிடையில் கரீனின் மனநோய்

காரணமாக அவள் விசித்திரமான காட்சிகளையும், படிமங்களையும் காண்கிறாள். அவற்றினூடாக அவள் இறைவனை நேரில் சந்திக்கப் போவதாகக் கனவு காண்கிறாள். அவளின் தேடலின் போது, அவள் நிதர்சனமாகக் கண்டது கடவுளல்ல, ஒரு பென்னாம் பெரிய சிலந்தியைத்தான்.

கரீன் இறக்க நேரிடுகிறது. உயிருடன் இருக்கும் பொழுதுதான் நாம் கடவுளைத் தரிசிக்கிறோம். இருண்ட கண்ணாடியூடாகப் பார்க்கும் பொழுது கடவுளை மனிதர்கள் புரிந்து கொள்கிறார்கள். இறந்த பின் இந்த தரிசனம் மறைந்து விடுகிறது என்பது கதை உணர்த்தும் செய்தி போலும்.

கரீன் பாத்திரத்தில் தத்ரூபமாக ஹரியிட் அன்டர்ஸன் நடிக்கிறார். எனக்கோ இந்தப்படம் அறவே பிடிக்கவில்லை.

sivakumaranks@yahoo.com

ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் : மனச்சாட்சியின் குரல்

02.08.1926 - 26.01.2008

ஜோன் சேரியன்

பலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டத்தின் மனச்சாட்சியாக வாணிக்கப்பட்ட ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் (1926 - 2008) ஜனவரி 26ஆம் திகதி 82வது வயதில் காலமானார். சுதந்திரத்திற்காக நீண்ட காலம் போராடி வரும் பலஸ்தீன மக்களது துயரம் தோய்ந்த வரலாற்றில் அவரது மரணத்துடன் இன்னுமொரு அத்தியாயம் முற்றுப் பெறுகிறது எனக் கூறலாம். கடந்த மூன்று தசாப்த காலங்களாக அவர் மிகக் கடுமையான பாரிசு வாத நோயினால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தார். தலைமையேற்ற இயக்கத்தின் இலட்சியங்கள், மூலக் கொள்கைகளிலிருந்து எள்ளவும் வழுவாத எத்தகைய சமரசங்களுக்கும் இறுதிவரை ஆட்படாததொரு புரட்சிகர, அரசியல் ஆளுமையாகவே அவர் எப்போதும் இருந்து வந்திருக்கிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

"அல்ஹக்கீம்" என மருத்துவர் அல்லது பேரறிவாளன் என்ற அர்த்தத்தில் மிகுந்த நேசபாவத்துடன்

அழைக்கப்பட்ட ஜோர்ஜ் ஹபாஸ், பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கமான, பலஸ்தீன விடுதலைக்கான மக்கள் முன்னணி (PFLP) யின் நிறுவகராகவும் அதன் அச்சாணியாகவும் இயங்கினார். 1967இல் இஸ்ரேலிடம் அராபியப்படைகள் படுதோல்வியடைந்ததன் பின்னர் PFLP தோற்றம் பெற்றது . பலஸ்தீன மக்கள் கெரில்லா யுத்த முறையினை கைக்கொள்வதற்கு ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் ஆரம்பத்தில் எதிர்ப்புத் தெரிவித்து வந்திருக்கிறார் என்பது ஒரு உண்மையாகும். அக்காலப்பகுதியில் கமால் அப்துல் நாசரின் மீதும், அவரது கொள்கையான சியோனிசத்திற்கு எதிரான ஒன்றிணைந்த அராபிய ஒற்றுமையின் மீதும் அவருக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருந்ததே அதற்கான காரணமாகும். ஆனால் 1967 யுத்தத்தின் பின்னர் அதற்கான சாத்தியமும் அறவே நீங்கியிருந்தது.

பலஸ்தீன இயக்கங்களில் ஒன்றான அல்பற்றா ஏற்கெனவே நடைமுறைப்படுத்தி வந்த தந்திரோபாய

நடவடிக்கைகளில் ஜோர்ஜ் ஹபாஸ்க்கு நாட்டமும் நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டது. மிகத் துரிதமாகத் தீவிரத்துடன் இயங்கத் தலைப்பட்ட PFLP "புரட்சிகர வன்முறை மாத்திரமே எதிரி புரியக் கூடிய ஒரே மொழி" என முதலாவதாக வெளியிட்ட தனது உத்தியோகபூர்வ அறிக்கையில் தெரிவித்திருந்தது. PFLPயின் மிகப்பலம் வாய்ந்த ஆதரவுத் தளமாக காலா பிரதேசம் இருந்தது. பலஸ்தீன விடுதலை அமைப்புக்குள் (PLO) PFLPயே அல்பற்றாவின் பிரதான எதிரியாக 1980களின் பிற்கூறுகள் வரை தொடர்ந்து இருந்து வந்தது.

1960களின் பிற்கூறுகளிலும் 70களின் முற்கூறுகளிலும் PFLPயின் கெரில்லாப் போராளிகள் தமது போராட்ட நடவடிக்கைகளைத் தீவிரப்படுத்திய போது அவர்களால் பெரியளவில் சர்வதேசத்தின் கவனிப்பினை ஈர்க்க முடிந்தது. இதன் காரணமாக பலஸ்தீன மக்களது நியாயமான நீதியான போராட்டம் வெளியுலகத்திற்குத் தெரியவந்ததுடன் PFLP இயக்கத்தினது புகழும் சர்வதேச அரங்கில் ஓங்கியது. விடுதலைப் போராட்டங்களின் போது சீனர்கள், வியட்நாமியர்கள் வெற்றிகரமாகக் கையாண்ட போர்த் தந்திரோபாய நடவடிக்கைகள் ஜோர்ஜ் ஹபாஸ்க்கு ஆதர்சமாய் இருந்தன. ஏகாதிபத்திய வல்லரசான அமெரிக்காவினால் ஊட்டமும் ஊக்கமும் பெற்று வளர்ந்த பலம் வாய்ந்த எதிரியான இஸ்ரேலுடன் மோதுவதற்குப் புதிய உத்திகளையும் போராட்ட நடவடிக்கைகளையும் தீவிரப்படுத்தி விஸ்தரிக்க வேண்டும் என்பதை ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். 1968இல் இஸ்ரேலிய விமானமொன்று கடத்தப்பட்டதுடன் 1969இல் ஜெருசலேத்திலிருந்த நவீன வசதிகளுடன் கூடிய பாரிய சந்தைத் தொகுதிக் கட்டிடம் குண்டு வைத்துத் தகர்க்கப்பட்டது.

1970இல் ஒரேநேரத்தில் மூன்று பயணிகள் விமானங்கள் கடத்தப்பட்ட சம்பவங்கள் சர்வதேச அரங்கில் பலத்த அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தின. உலகம் பூராவுமுள்ள பத்திரிகைகளை இவையே முன்பக்கச் செய்திகளாக ஆக்கிரமித்தன. சர்வதேச சமூகம் பாராமுகமாகத் தொடர்ந்தும் இருக்க முடியவில்லை. பலஸ்தீனப் பிரச்சினை குறித்து ஏதோவொரு வகையில் சர்வதேச சமூகத்தைச் சிந்திக்குமாறு அவை நிர்ப்பந்தித்தன. "டோஸ் ஸ்ரேன்" என்ற ஜோர்மனியச் சஞ்சிகைக்கு விமானக்கடத்தல் குறித்துப் பேட்டி வழங்கிய ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் பிரசாரத்திற்கு விமானக் கடத்தல் மிகச் சக்திமிக்கதொரு ஆயுதம் எனக் கூறியிருந்தார். "தசாப்தங்களாக பலஸ்தீனியர்களுக்கு உலக அபிப்பிராயம் சாதமானதாகவோ அல்லது பாதகமானதாகவோ இல்லாத மந்த நிலையிலேயே தொடர்ந்தும் இருந்தது. மிக இலகுவாக சர்வதேச சமூகத்தால் எம்மைப் புறக்கணிக்கவும் முடிந்தது. குறைந்த பட்சம் உலகம் எம்மைப் பற்றி இப்போது கதைக்கத் தொடங்கியிருக்கிறது" எனச் சுட்டிக்காட்டிய

ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் "ஆயுதப் போராட்டத்தினை எதிரியின் தன்மையே எப்போதும் தீர்மானிக்கிறது" எனவும் விபரித்தார்.

இஸ்ரேலில் விட்டா எனுமிடத்தில் செல்வச் செழிப்பு மிக்க கிறிஸ்தவக் குடும்பமொன்றில் ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் பிறந்தார். இஸ்ரேலின் தலைநகரான ரெல்அவிவின் இன்றையதொரு பகுதியாக விட்டா இருக்கிறது. இளவயதிலேயே ஹபாஸ் விடுதலைப் போராட்டத்தில் இணைந்து கொண்டார். 1948இல் யூதர்கள் தமக்காக ஒரு நாட்டினை உருவாக்கிய போது ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் மருத்துவராவதற்கு படித்துக் கொண்டிருந்தார். வீட்டிலிருந்து அவருடைய குடும்பம் தப்பியோட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது. இதனால் சிறிது காலம் அவரால் மருத்துவக் கல்வியினைத் தொடர முடியவில்லை. பலஸ்தீன அகதி முகாம்களின் அவல நிலைமை குறித்து அவர் கருத்துத் தெரிவிக்கையில் "அவை நாஸி சித்திரவதை முகாம்களை விட சற்று மேம்பட்டனவாக இருந்தன" என்றார்.

பெய்ரூட்டில் தமது மருத்துவப் படிப்பினைப் பூர்த்தி செய்ததன் பின்னர் பற்றுறுதிமிக்கதொரு மார்க்ஸியவாதியாக பரிணமித்த ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் பலஸ்தீன விடுதலைக்காக கடும அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்டார். 1960களில் இடையே மருத்துவத் தொழிலினை அமான் மற்றும் ஜோர்தானில் அவர் மேற்கொண்டார். அங்குகூட கட்டணங்கள் எதுவும் அறவிடாது நோயாளிகளுக்கு இலவச சேவையை அளிப்பதில் மனமுவந்து ஈடுபட்டார். அவருடன் கருத்து வேறுபாடுகள் கொண்ட பலஸ்தீனர்கள் கூட விடுதலைக்கான அவருடைய அர்ப்பணிப்பினையும் மனிதாபிமானமிக்க சேவையினையும் போராட்ட ரீதியிலான பங்களிப்பினையும், எத்தகைய தயக்கமோ அசூயையோ கொள்ளாது வெகுவாகப் பாராட்டியே வந்தனர்.

பலஸ்தீனப் போராட்டங்களின் போது எத்தகைய சமரசங்களுக்கோ விட்டுக் கொடுப்புகளுக்கோ உடன்படாது மிகுந்த பற்றுறுதியுடன் கூடிய இலட்சிய வேகத்துடன் செயற்பட்டார். மேற்கு நாடுகளதும் பழமைவாத அராபிய நாடுகளதும் ஏற்பாட்டில் இஸ்ரேலுடன் நடாத்தப்பட்ட சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளை ஆரம்பத்தில் இருந்தே ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் ஏற்றுக் கொள்ளாது எதிர்த்தே வந்தார். பலஸ்தீன நாட்டுரிமைக் கோரிக்கைக்கு இஸ்ரேல் ஒருபோதும் இணங்க மாட்டாது என்றும், அதற்கான தொடர்பில் அதனது வாக்குறுதிகள் எவற்றையும் நம்ப முற்பட வேண்டாம் எனவும் தீர்க்கதரிசனத்துடன் என்றும் அவர் எச்சரிக்கை செய்தே வந்திருக்கிறார். மேற்கு நாடுகள் சார்பிலான அராபிய நாடுகள் குறித்து மிகவும் கூர்மையான விமர்சனங்களை முன்வைத்து வந்த ஜோர்ஜ் ஹபாஸ், பலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு அவற்றால் ஒரு போதும் எதுவித

விமோசனமும் கிட்டப் போவதில்லையென மிகுந்த ஆணித்தரத்துடன் தெளிவுபடுத்தினார். பாரம்பரிய அராபிய அரசாங்கங்களுக்குப் பதிலாக அங்கு புரட்சிகர ஆட்சிகளை நிலை நிறுத்தியதன் பின்னர் மாத்திரமே இஸ்ரேலை வெற்றிகொள்வது சாத்தியமாகுமென மீண்டும் மீண்டும் அவர் வலியுறுத்தினார்.

1969இல் அமெரிக்க - சலூதி அரேபியா எண்ணெய்க் கம்பெனியான அராம்கோவுக்குச் சொந்தமான பாரிய எண்ணெய்க் குழாய் PFLPயினால் தகர்க்கப்பட்டது. ஜோர்ஜ் ஹபாஸைப் பொறுத்தவரையில் PFLPயின் போராட்டம் மிகுந்த ஆழமும் விரிவும் கொண்டதுடன் தூரநோக்கிலானதுமாகும். "பலஸ்தீனத்தைச் சியோனிஸ்ட்டுக்களிடமிருந்து மீட்பதுடன் மாத்திரம் போராட்டத்தின் இலக்கு முற்றுப் பெற்றுவிடவில்லை. ஏனெனில் இப்போராட்டம் அராபிய உலகத்தை, காலனித்துவ எச்சசொச்சப் பிடிக்கிலிருந்து விடுவிப்பதனையும் தனது இலக்காகக் கொண்டுள்ளது." என அவர் விபரித்தார்.

சகல அராபியப் பரட்சிகரவாதிகளும் அவசியம் மார்க்சியவாதிகளாக பரிணாமம் அடைந்திருக்க வேண்டுமென ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் எதிர்பார்த்தார். "உழைக்கும் வர்க்கத்தினரின் அபிலாசைகளின் பிரதிபலிப்பே மார்க்சிய சித்தாந்தமாகும்" என்றும் அவர் தெரிவித்தார். உலகின் பல பாகங்களில் 70களிலும் 80களிலும் கிளர்ந்தெழுந்த பரந்தளவிலான ஏகாதிபத்திய மற்றும் காலனித்துவ எதிர்ப்புப் போராட்டங்களினதும் ஒரு அங்கமாகவே PFLP தன்னைக் கருதுவதாகவும், அந்த நோக்கங்களையும் இலக்குகளையும் தழுவிக்கொண்ட வகையில் அதன் போராட்டங்கள் விரிவுபடுத்தப்படுமெனவும் அவர் தெரிவித்தார்.

அரபாத் தெரிவு செய்து கொண்ட பாதை குறித்து கடும் அதிருப்தியினையும் இணக்கமின்மையையும் ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் வெளியிட்டிருந்த போதிலும் PLOவை விட்டுவெளியேறவில்லை. 1988இல் அல்ஜியாஸிலும் 1991இல் மட்ரிட்டிலும் அரபாத் முன்மொழிந்த "இரட்டை நாட்டுத் தீர்வு"க்கு தமது பலத்த ஆட்சேபனையினைக் கிளப்பவும் அவர் தவறவில்லை. மேலும் 1993இல் ஒஸ்லோ சமாதான ஒப்பந்தத்தில் PLO கைச்சாத்திட்டது தொடர்பாக அதனை முழு அளவிலானதொரு சரணாகதியென அவர் வர்ணித்திருந்தார். அராபிய - இஸ்ரேலிய முரண்பாட்டின் பிரதான மையமாக இருக்கும் பலஸ்தீனப் பிரச்சினையின் தாற்பரியத்தை அரபாத் உரியவாறு விளங்கிக் கொள்ளத் தவறியதாக ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் அரபாத் மீது குற்றம் சுமத்தியிருந்தார்.

ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பிரதேசங்களில் காலடி எடுத்து வைக்க ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் மறுத்தார். முன்னர் 1988இல் லெபனானிலிருந்து PLO வெளியேற்றப்பட்டதை அடுத்து அரபாதத்தைத் தொடர்ந்து ரியூடியாவிற்கு

செவ்வதற்கு அவர் மறுத்தார். அதற்குப் பதிலாக அவர் சிரியாவிற்கே சென்றார். அரபாத் தலைமையிலான PLOவினது இஸ்ரேலுடனான நல்லிணக்கத்தை எதிர்த்த ஏனைய பலஸ்தீனக் குழுக்கள் யாவும் சிரியாவிற்கே சென்றன. இளமைக்காலத்தில் ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் மற்றும் அரபாத் ஆகிய இருவரும் இணைந்து செயற்படக் கூடியவர்களாக இருந்தனர். 1970இல் ஜோர்தானியப் படைகளுடன் "கறுப்பு செப்டம்பர்" (Black September) என்று அழைக்கப்பட்ட சண்டையில் PLO தோல்வி கண்டதையடுத்து இருவரும் லெபனானிற்குத் தங்களது தளத்தை மாற்றிக் கொண்டனர்

ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் தனது இறுதிக்காலம்வரை நம்பிக்கைகளையும் கொள்கைகளையும் எதற்காகவும் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. ஆளுமையும் பற்றுறுதியும் கொண்ட ஒரு தலைவராக சகலருக்கும் முன்னுதாரணமிக்க போராளியாகவே அவர் திகழ்ந்தார். சகல பலஸ்தீனக் குழுக்களும் "தேசிய ரீதியிலான உரையாடலில்" ஈடுபட வேண்டுமென அவர் வலியுறுத்தியிருந்தார். 2000ஆம் ஆண்டில் கடும் சுகவீனமுற்றிருந்த காரணத்தால் தமது தலைமைப் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றாக வேண்டியதொரு நிலை அவருக்கு ஏற்பட்டது. அச்சந்தர்ப்பத்தில் 1967 யுத்தத்தின் போது ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட சகல நிலப்பகுதிகளும் திருப்பி ஒப்படைக்கப்பட்டதொரு சூழ்நிலையில் மாத்திரமே இஸ்ரேலுடனான அர்த்த புஷ்டியுள்ள பேச்சுவார்த்தை ஒன்றினை ஆரம்பிக்கும் சாத்தியம் ஏற்படுமென வற்புறுத்திய ஹமாஸ் மற்றும் இஸ்லாமிக் ஜிகாத் ஆகிய குழுக்களின் நிலைப்பாட்டினை தாம் முழுமையாக ஆதரிப்பதாக ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் கருத்துத் தெரிவித்திருந்தார். ஹமாஸ் உடன் PFLP தொடர்பு கொண்டிருப்பதாகவும் அவர் தெரிவித்திருந்தார். "பலஸ்தீனியன் ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனது வீடு, அவனது நிலம், அவனது குடும்பம், அவனது சுயமரியாதை ஆகியவற்றுக்காகப் போராடும் உரிமை இருக்கிறது" என்றார்.

ஹமாஸ் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள காசா பிரதேசம் மற்றும் பற்றாவின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள மேற்குக் கரையோரப் பகுதிகளில் மூன்று நாட்கள் துக்க தினம் பிரகடனம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அராபிய ஒற்றுமை, பலஸ்தீன மக்களது துயர வாழ்வுக்கான முடிவு என்பவற்றையிட்ட ஏக்கமும் கனவும் கண்டு கொண்டிருந்த ஜோர்ஜ் ஹபாஸ் அவை எதுவுமே மெய்ப்பட முன்னர் மரணமெய்தியிருப்பது மிகுந்த துயரமானது.

தமிழில்: ஜி.ரி.கேதாரநாதன்
நன்றி: புரொனட் லைன் டெப்.16 - 29 2008

ஒரு அன்னையின் மறைவு

சீவகெங்கை நாகலிங்கம்

12.07.1926 - 13.12.2007

எஸ்.கே.விக்னேஸ்வரன்

இறப்பு இயற்கை நியதி என்பது உலகறிந்த ஒரு உண்மை. ஆயினும் இறப்பு ஏற்படுத்தும் துயரத்தை எவராலும் தவிர்க்க முடிவதில்லை. ஏனென்றால் இறப்பு என்பது ஒருவரின் மறைவு மட்டுமல்ல, அவரது இருப்பின் காரணமான செயல்கள் அவை சமூகத்தின் மீதும் சமூக உறுப்பினர்கள் மீதும் ஏற்படுத்தும் பாதிப்பு என்பவையும் நின்று விடுகின்றன. வெறும் நினைவுகள் மட்டும் எஞ்சி விடுகின்றன. இறப்பின் இழப்பு ஒரு தனிமனிதரின் இழப்பு மட்டும் அல்ல அவரது வாழ்வின் அனுபவம் அறிவு உறவுப் பாலம் பகிர்தலின் சுகம் என்று எவ்வளவோ விடயங்களையும் உள்ளடக்கி விடுகின்றது.

இதனால் தான் இறப்பின் இழப்பினால் வரும் துயரிலிருந்து யாராலும் விடுபட முடிவதில்லை. அண்மையில் லண்டனில் காலமான சிவகெங்கை நாகலிங்கம் அவர்களது மறைவு, அவருடன் பழகிய வாழ்வு அனுபவத்தை பகிர்ந்து கொண்ட அனைவருக்கும் துயர் தருகின்ற ஒரு நிகழ்வாகும். இலக்கிய அரசியல் ஈடுபாடு காரணமாக நட்பு ஏற்பட்ட சபேசனின் தாயாராக அவர் எனக்கு அறிமுகமானார். அவருடன் நெருங்கிப் பழகிய நாட்கள் ஒவ்வொன்றும் அவர் வெறும் சபேசனின் அம்மா அல்ல அம்மா என்ற சொல்லுக்குகந்தவராய் அனைவர்க்கும் அம்மாவாக இருந்தார் என்று உணர்ந்திருக்கிறேன்.

சிவகெங்கை அம்மா ஒரு அரசியல்வாதி அல்லர். அவர் ஒரு பேராசிரியரோ இலக்கியவாதியோ மற்றும்

எந்தவகையான 'பிரமுக' வாழ்வுக்குள்ளும் அடங்கும் ஒருவரோ அல்ல. ஒரு சாதாரண கிராமத்துப் பெண். ஒரு கிராமத்துத் தாய். நேர்மையையும் நியாயத்தையும் ஏற்கும் பக்குவமும், தட்டிக் கேட்கும் நெஞ்சுரமும், அன்பு பொழியும் இதயமும் கொண்ட சாதாரண கிராமத்து அம்மா. நியாயத்திற்காகவும் அதைத் தட்டிக் கேட்பதற்காகவும் தனது இருப்பிற்கு ஏற்படக்கூடிய நெருக்கடிகள் குறித்து ஒரு கணமேனும் அச்சமோ தயக்கமோ காட்டாத நெருப்பு அவர். முகம் மலர்ந்து சிரிக்கும் போதும் ஆறுதல் கூறி தேற்றும் போதும் கனிவுடன் பூத்திருக்கும் அவரது விழிகளில் நியாயம் கேட்கும் வேளையில் நெருப்புச் சுடர்விடும்.

எண்பதுகளில் முன்பாதிக்கால நாட்களில், தெல்லிப்பழை மகாஜனாக் கல்லூரிக்கு அருகாக இருந்த அவரது இல்லம் இளைஞர்களின் இலக்கிய அரசியல் விவாதங்களுக்கான மையமாக இருந்தது. அரசியல் விவாதங்கள் கருத்து மோதல்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவ் விவாதங்களிலும் மோதல்களிலும் அந்த இளைஞர்களுக்கிருந்த தீவிர ஈடுபாட்டையும் வேகத்தையும் அவர் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார். கருத்துக்களின் மோதல்கள் குறித்து அவர் அக்கறைப்படவில்லை. அக்கருத்துக்களின் மீது அவர்கள் கொண்டிருந்த அக்கறையை அவர் மதித்தார். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அவர் தாயாக இருந்தார். ஒவ்வொருவரதும் எதிர்காலம், பாதுகாப்பு என்பவை பற்றி அவர் கவலையும் அக்கறையும்

சாரிநிகர் ஜனவரி - பெப்ரவரி 2008

காட்டினார். அவர்கள் ஒவ்வொருவர் மீதும் தனிப்பட அன்புகாட்டி உணவளித்து உபசரித்து மகிழ்ந்தார். ஆனால் ஒருவரிடமும் கூட அவர்களது கருத்துக்களை விட்டுவிடுமாறு அவர் கோரியதில்லை.

மாறுபட்ட கருத்துக் கொண்டோருக்கும் அவர் அன்னையாக இருந்தார். ஒரு அன்னைக்குரிய கம்பீரத்துடனும் உரிமையுடனும் அவர் அவர்களை அதட்டினார் - நியாயத்துக்காக.

விடுதலை இயக்கங்கள் தோன்றி இளைஞர்கள் வெவ்வேறு அணிகளாக இயங்கத் தொடங்கிய காலத்தில், அவர் அனைவருக்கும் பொதுவான அன்னையாக இருந்தார். சரி பிழைகளை அவர்களது அரசியற் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாக வைத்து அவர் ஆராயவில்லை. அது அவருக்கு முக்கியமாகவும் இருக்கவில்லை.

மண்ணிலே கால்பதித்து நின்ற அவருக்கு சரியும் பிழையும் கோட்பாடுகளை மீறி உணரப்படக் கூடியவைகளாக இருந்தன. 'உங்கட போக்கு சரியில்லை' என்ற விமர்சனத்தை அவரால் வெளிப்படையாகச் சொல்ல முடிந்தது. சொல்வதற்கான உரிமையும் துணிவும் இருப்பதாக அவர் உணர்ந்தார்.

மாற்று இயக்கப் படுகொலைகள் நடந்து கொண்டிருந்த 1985 மே மாதத்திற்கு முன்வந்த ஒரு நாள் தேடித் தேடி மாற்று இயக்க உறுப்பினர்களை நாய் பிடிப்பது போல பிடித்துக்கொண்டிருந்த பல கோஷ்டிகளுள் ஒன்று அம்மாவின் வீட்டின் முன்னும் வந்து நின்றது. தடபட என்று வெள்ளை வானிலிருந்து குதித்து அந்த வீட்டினுள் நுளைந்து ஒவ்வொரு அறையாகத் தேடியது. புத்தகங்கள், கொப்பிகள் அலமாரிகள்...

எப்போதும் போலவே திறந்திருந்த அந்த வீட்டினுள் நுளைந்த அவர்கள் எதைத் தேடுகிறார்கள். யாரைத் தேடுகிறார்கள். எதற்காகத் தேடுகிறார்கள் என்பது அவர்களுக்கே தெரிந்திருந்ததோ என்னவோ. அதிகாரமும் அதட்டலும் தூள் பறந்தது. "எங்கே அவர்கள், எங்கே அவர்கள்?" வளவின் பின்புறமிருந்த அம்மா வீட்டினுள் யாரோ நடமாடுவதைக் கண்டு வீடு நோக்கி விரைந்த போது அவர்கள் கேட்ட கேள்வி அது. அம்மாவிடமிருந்து பயந்த அழுகுரல் கலந்த கெஞ்சுகிற ஒரு பதிலை எதிர்பார்க்கிற அதிகாரக் குரல் அது. பதில் கணீரென்று வந்தது.

'இஞ்சை ஒருத்தனும் இல்லை. நீங்கள் ஆரடா என்றை வீட்டிலை வந்து எங்கை ஆட்கள் என்று கேட்க?'

இந்த கேள்வியைத் தொடர்ந்து ஒரு கிராமத்துப் பெண்ணுக்குரிய விதத்தில் நியாயம் கேட்கும் வர்த்தை அம்புகள் சரமாரியாகப் பாய்ந்தன. துப்பாக்கி வீரர்களுக்கு துப்பாக்கியைத் தவிர உதவப் போவது

வேறொன்றுமில்லை என்று எண்ணுமளவுக்கு அச்சம் எழுந்தது. அம்மாவின் கோபக்களவுக்கு முன் அவர்கள் நடுநடுங்கிப் போனார்கள். அம்மா விடவில்லை. துப்பாக்கியை நோக்கி அவர்களது கண்கள் போனதை கவனித்த அம்மா சொன்னா 'சுட்டா, என்னைச் சுட்டா பாப்பம்'.

அவர்களால் அவரைச் சுட முடியவில்லை. அவரது முகத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை. திரும்பி வெளியேறும் போது தமது தோல்வியை ஒப்புக் கொள்ளாது மறைக்க 'அவங்களை எங்கட campஇல் வந்து சரணடையச் சொல்' என்று கூறிச் சென்றார்கள்.

அம்மா, தனது பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமல்ல தனது பிள்ளைகளின் நண்பர்கள், நண்பர்களின் நண்பர்கள் என்று அனைவருக்கும் அம்மாவாக இருந்தார். தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கு பற்றிய பல்வேறு இயக்கங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் அவர் அம்மாவாக இருந்திருக்கிறார். தேசத்தின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் எத்தனையோ அம்மாக்கள் தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்துப் பங்காற்றியிருக்கிறார்கள். சிவகெங்கை அம்மா, அவர்களைப் போல நேரடி அரசியலில் ஈடுபட்டவர் அல்ல. ஆனால் பெற்ற பிள்ளைகளுக்கும் அப்பால், நாடு மக்கள் என்று எண்ணி இயங்கிய பல பிள்ளைகளுக்கு அன்னையாக இருந்ததன் மூலம் தனது அர்ப்பணிப்பான பங்களிப்பை மௌனமாக செய்திருக்கின்றார்.

அவரது இல்லம் அவரது பிள்ளைகளினதும் நண்பர்களினதும் இல்லமாக இருந்தது. தேசவிடுதலைக்கான அரசியல் கருத்துக்களை வளர்த்த இடமாக இருந்தது. இலக்கியப் பத்திரிகைகளும் படைப்புக்களும் படைக்கப்பட்ட, படித்து விவாதிக்கப்பட்ட ஒரு அறிவாலயமாக அது இருந்தது. அவை அனைத்திற்கும் ஒரு நாயகமாக அம்மா இருந்தார். வெட்டிப் பொழுதாய் பொழுதைக் கழிக்கும் விடலைகளாக அவர் அந்த இளைஞர்களை நினைக்கவில்லை. அவர்களை அவர்களது இயல்பான போக்கில் வளர்க்கும் அன்னையாக அவர் செயற்பட்டார்.

எமது சமூகத்தில் சுயநலமும் பொறாமையும், காரியத்தனமும் வஞ்சகமும் மலிந்த ஒரு சூழலில் உண்மையும், நேர்மையும் வழிகாட்ட இறுதிவரை உறுதியாக வருகின்ற அனைவரையும் உபசரித்து தம்மிடம் உள்ள உணவைப் பகிர்ந்தளித்து ஆனந்தமாக வாழ்ந்த தாய் அவர் - அந்தச் சொல்லுக்குரிய அனைத்து அர்த்தங்களிலும்.

கனிவிலே பூத்திருக்கும் அந்தக் கண்களின் நெருக்கமான பார்வையூடு வெளிப்படும் தாய்மையின் நெருக்கமும் என் நெஞ்சில் சுமையாகக் கனக்கிறது.

“இயல் விருது” பெறும் பெண் மொழிபெயர்ப்பாளர்

செல்வம் அருளானந்தம்

இருபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நவீன தமிழ்ப் புனைகதைகள், கவிதைகளை ஆங்கிலத்திற்கு மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டு, தமிழின் சிறப்பை உலகறியச் செய்து வருபவர் திருமதி. லக்ஷ்மி ஹோம்ஸ்ரோம். மௌனி, புதுமைப்பித்தன், சுந்தர ராமசாமி, அசோகமித்திரன், ந. முத்துசாமி, அம்பை, பாமா, இமையம் போன்றவர்களின் பதினைந்து படைப்புக்களை மொழிபெயர்த்து, உலக அரங்கில் நவீன தமிழின் வளத்தை அறியச் செய்து வருபவர். தமிழக, ஈழத்துக் கவிஞர்கள் பலரின் தமிழ்க் கவிதைகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புத் தொகுப்பொன்றும் அவரது உழைப்பின் பயனாக பெங்குவின் மூலம் விரைவில் வெளிவர உள்ளது. இதுபோலவே, சுந்தர ராமசாமியின் குழந்தைகள், பெண்கள், ஆண்கள் நாவலையும் லக்ஷ்மி ஹோம்ஸ்ரோம் ஆங்கில மொழியாக்கம் செய்துள்ளார். அதுவும் விரைவில் பிரசுரமாகவுள்ளது.

இங்கிலாந்து, கனடா, இந்தியா, இலங்கை ஆகிய நாடுகளில் மொழிபெயர்ப்புப் பட்டறைகளை நடாத்தித் தமிழ் ஆக்கங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்வதற்குப் புதியவர்களை ஊக்குவிப்பதில் பெரும் பங்கு ஆற்றி வருபவர். தமிழ்க் கவிதைகளைத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும், லண்டனிலும் பிற இடங்களிலும், தமிழரல்லாதவர்கள் மத்தியில் வாசித்துக் காட்டி, தமிழ்க் கவிதைக்குச் சிறப்புச் சேர்ப்பவர். கனடாவில் வெளியான ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை, புனைகதைகளின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புத் தொகுப்பான Lutesong and Lament இல் இவர் மொழிபெயர்த்த கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களான சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய இரு காவியங்களையும் வசனநடையில் ஆங்கிலத்தில் ஆக்கி வழங்கியிருப்பமை இவரது மொழிபெயர்ப்புப்

பணியின் மற்றுமொரு பரிமாணமாகும். நவீன தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்றியும் பல கட்டுரைகளை ஆங்கில இதழ்களில் எழுதியுள்ளார்.

பாமாவின் கருக்கு, அம்பையின் காட்டில் ஒரு மான் ஆகியவற்றின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்காக Hutch Crossword Book Award இனை (இது இந்தியாவின் Booker Prize எனக் கருதப்படுவது) முறையே 2000, 2006ஆம் ஆண்டுகளில் பெற்றவர்.

தமிழுக்கு அவர் ஆற்றிய, ஆற்றிவரும் வாழ்நாள் பங்களிப்பிற்காக, கனேடிய தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம், அவருக்கு 2007ஆம் ஆண்டுக்கான இயல் விருதையும் 1,500 டொலர் பரிசையும் வழங்கிக் கௌரவிப்பதில் பெருமை அடைகிறது. அவருக்கு எம் வாழ்த்துக்கள்.

2001ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஆண்டுதோறும் இவ்விருது வழங்கப்பட்டு வருகின்றமை யாவரும் அறிந்ததே. இதுவரை 'இயல் விருது' பெற்ற வாழ்நாள் சாதனையாளர்கள்: சுந்தர ராமசாமி, கே. கணேஷ், வெங்கட் சாமிநாதன், இ. பத்மநாப ஐயர், ஜோர்ஜ் ஹார்ட், ஏ.சீ தாஸிசியஸ்.

விருது வழங்கும் விழா வழமைபோல் ரொறொன்ரோ பல்கலைக்கழகத்தில் 2008ஆம் ஆண்டு மே மாதம் நடைபெறும்.

இம்முறை விருதுக்கான தெரிவுக் குழுவில் பங்காற்றியவர்கள்: பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான், பேராசிரியர் ஆ.இரா.வெங்கடாசலபதி, கவிஞரும் எழுத்தாளருமான மு. பொன்னம்பலம், பதிவுகள் இணையத்தள ஆசிரியர் வ. ந. கிரிதரன் ஆகியோர். நெறிப்படுத்தியவர் காலம் ஆசிரியர் செல்வம் அருளானந்தம்.

வீட்டின் முகப்பு - நெடுந்தீவு

படம் : அநுருத்த லோக்குறப்புஜாயக்கி